

NASUL GRUPĂRII «17 NOIEMBRIE»

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS 149

**Nașul grupării
„17 Noiembrie”**

În românește de MARIA MĂCIUCĂ

Editura TINERAMA, 2003

Publicație editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

ISBN: 973–597–134–8

Gérard de Villiers
Le parrain du «17 Novembre»
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:
[V2.0]

Corectură [V2.0]: martie 2025

NOTĂ:

Pentru o mai ușoară lectură a romanului, au fost înlocuite notele de subsol, adăugând conținutul notei de subsol sub formă de text normal între paranteze pătrate, imediat după cuvântul, expresia sau propoziția de explicat.

În cazurile în care cuvântul de explicat s-a aflat în interiorul unui paragraf iar explicațiile au fost mai lungi și ar fi rupt cursivitatea lecturii, cuvântul a fost marcat cu asterisc și explicația a fost trecută în paragraf nou, imediat după sfârșitul paragrafului care conținea cuvântul de explicat.

CUPRINS

Capitolul I.....	6
Capitolul II.....	12
Capitolul III	23
Capitolul IV	33
Capitolul V.....	42
Capitolul VI	54
Capitolul VII	63
Capitolul VIII	71
Capitolul IX.....	80
Capitolul X.....	87
Capitolul XI.....	96
Capitolul XII	100
Capitolul XIII	108
Capitolul XIV	113
Capitolul XV	120
Capitolul XVI	127
Capitolul XVII.....	132
Capitolul XVIII.....	140
Capitolul XIX	148
Capitolul XX	159

Capitolul I

Panos Gavras se bucura de liniștea și de confortul relativ din camera spitalului Evangelistos unde fusese transferat chiar în acea dimineață.

După ce stătuse în celula pe care o împărțise cu fratele său în închisoarea din Korydallos, aici i se părea că este în sânul lui Avraam. Fereastra camerei sale aflate la etajul al șaselea – rezervat VIP-urilor – dădea spre grădină. Deși se afla în plin centrul Atenei, liniștea era totală. Din păcate, nu trebuia să rămână acolo decât patruzeci și opt de ore, exact timpul necesar pentru a suporta o intervenție chirurgicală la ochi.

Aproape orb și pe trei sferturi surd, Panos Gavras avea senzația că se află într-un spațiu vătuit, aflat departe, departe, în liniștea și obscuritatea spațiilor interstelare. Cu două luni în urmă, explozia accidentală a detonatorului pe care tocmai voia să-l monteze la un sistem de aprindere îi smulsese trei degete de la mâna dreaptă, nelăsându-i decât indexul și degetul mare. De asemenea, îi spărsese timpanele, îi dezlipise retina stângă și declanșase cataracta la ambii ochi. În plus, suferise arsuri grave la piept.

Dacă explozia s-ar fi produs după conectarea detonatorului la încărcătura explozivă destinată să arunce în aer biroul societății Hellas Flying Dolphins, acum nu ar mai fi rămas nimic din el.

Sejurul în spital era o paranteză minunată între închisoare și un viitor ce nu promitea mari satisfacții.

Membru al grupării teroriste „17 Noiembrie”, responsabil de douăzeci și trei de asasinate și de peste o sută de atentate comise în Grecia timp de douăzeci și șapte de ani, el nu își făcea niciun fel de iluzie privind soarta sa.

Era identificat ca unul dintre principalii ucigași ai organizației în cursul ultimilor zece ani. În cazul acesta, Gavras risca să primească peste o sută cincizeci de ani de temniță, pedeapsa cu moartea în Grecia fiind abolită. Avea nevoie de optimismul inveterat al tatălui său – un preot ortodox, tată a zece feciori crescuți cu greu – ca să

recunoască faptul că avusese parte de noroc în nenorocirea sa.

Cu cele două degete valide ale mâinii drepte, ar mai fi putut mânui o pensulă ca să continue în închisoare îndeletnicirea de pictor de icoane.

Pentru moment, voia să profite de această scurtă perioadă de patruzeci și opt de ore. Nu se punea problema că ar putea evada. Accesul la etajul șase era interzis tuturor, iar doi polițiști păzeau cu strâșnicie în fața unei bariere construite în grabă pe culoarul său pentru a-i izola camera.

El fusese legat cu un lanț de pat ca nu cumva să încerce să se sinucidă. Avea totuși dreptul la un televizor, ale cărui programe reușeau să-l deprime și mai mult. Ca să-și facă curaj, el începu să se gândească la femeia cu care trăise aproape zece ani, Dolores Ribeiro.

Era o *pasionaria*, la fel de focoasă în dragoste pe cât era de hotărâtă în acțiune. Când descoperise latura secretă a vieții lui, voise imediat să participe și ea. Era fiica unui combatant din POUM, care participase la războiul din Spania și era cunoscută ca o extremistă de stânga.

Timp îndelungat, organizația o folosisese pentru acțiuni de reperare. Apoi, cu opt ani în urmă, în 1994, când Gavras trebuia să-l lichideze pe diplomatul turc Haluk Sipahioğlu, ea obținuse dreptul de a conduce mașina rezervată pentru fuga lor. După ce îl asasinase pe diplomat de pe o motocicletă Yamaha condusă de unul din complicii săi, Gavras o regăsise pe Dolores așteptându-l lângă un Opel alb. Ea îl întâmpinase cu ochii strălucitori, îl îmbrățișase scurt și îi șoptise la ureche:

— Bravo! M-am gândit tot timpul numai la tine.

Era prevăzut ca toți trei să fugă în Opel, dar Dolores s-a întors către conducătorul motocicletei și i-a spus pe un ton ce nu admitea replică:

— Va trebui să ne despărțim aici. Tu vei lua autobuzul.

Bărbatul nu discutase. După ce azvârli cascheta de motociclist pe bancheta din spate a Opelului, el se îndepărtase fără o vorbă.

— De ce l-ai expediat așa? o întrebase Panos Gavras, mirat.

— Pentru că am vrut să rămânem singuri.

Ea trecu la volan și plecaseră către Kolonaki în viteză. Noaptea se lăsa repede, iar Panos Gavras se simțea în siguranță. Nimeni nu-i

urmărea.

La un moment dat, el simțise mâna dreaptă a femeii cum îi scoate de la brâu revolverul Walther de calibrul 38, cu care comisese crima. Fără să părăsească din ochi drumul, ea mângâie țeava armei, de parcă ar fi fost sexul unui bărbat și murmurase:

— Mai este caldă încă.

Odată ajunși la artera ce înconjură muntele Lycabet, aflat în centrul Atenei și dominat de o mănăstire și un teatru antic, Dolores opri mașina pe una din cărările ce străbăteau colina.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă Panos Gavras.

Dolores îi zâmbi ciudat, iar el înțelese motivul pentru care îl îndepărtase pe motociclist. Ochii fetei erau luminați parcă de un foc interior.

Strecurând arma între cele două scaune, ea pusese mâna pe pânțelele tânărului ei iubit și degetele i se crispaseră.

Ea oprise mașina în fața unei bariere de lemn ce bloca o alee pietonală. Apoi se aruncase asupra lui cu o asemenea violență, încât își strivise gura de gura lui. Gavras simțise un adevărat șoc electric, aprinzându-se ca un elev. Mâinile lui începură să sondeze trupul amantei. Ca de obicei, Dolores nu purta soutien, socotit de ea un accesoriu mic burghez. Panos simți imediat în palme sfârcurile întărite ale sânilor. Îi strânsese cu foame și Dolores țipase. Atunci realizase că era pentru prima dată când ea nu purta eternii blugi, ci numai o fustiță neagră din piele. Când își strecurase mâna între coapsele ei, acestea se depărtaseră, iar ea îl mușcă de buza inferioară.

Apoi îl încurajă și-l ajută să-i scoată slipul. Era dezlănțuită. Îl strângea în brațe cu putere și încercă să-i elibereze sexul deja învârtoșat de dorință. Din fericire, locul era pustiu. Cum el se mulțumea doar să o mângâie, Dolores se dezlipi de el și-i ceruse cu un glas spart:

— Ia-mă! Sunt toată a ta!

Panos Gavras nu mai făcuse dragoste într-o mașină și nu știa cum să se descurce. Văzându-i ezitarea, Dolores se dădu jos. Ocoli capota și se urcă pe genunchii lui, cu spatele la parbriz și cu fusta ridicată în talie. Fără să piardă o secundă, ea îl primi cu un țipăt înăbușit, până la rădăcină. Apoi, cu brațele în jurul gâtului lui, începuse să se

balanseze în față și în spate, cu gura întredeschisă și cu privirea fixă.

Când vru să o apuce de șolduri, Panos simți mânerul dur al revolverului vârât între scaune și avu o tresărire. Dacă ar fi fost descoperit de poliție, ar fi fost o catastrofă. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Dolores i-a spus:

— Dacă apare cineva, îl ucid.

Nu glumea. În acea clipă, nimeni nu ar fi putut-o împiedica să-și satisfacă plăcerea.

Cu greu se dezlipi de el într-un târziu și trecu prin fața mașinii să-și ocupe locul de la volan.

Panos Gavras nu a reușit niciodată să uite acel episod fierbinte.

Dolores pornise mașina și îi propusese:

— Acum mergem la *Avli*?

Avli era o mică tavernă din cartierul Exarchia, un loc preferat al anarhiștilor și a extremiștilor de stânga. Acolo se adunau membrii grupării „17 Noiembrie”.

— Da, spusese el, dar mai întâi trebuie să mă opresc pe strada Patmou.

Era adresa uneia dintre ascunzătorile grupării, unde erau păstrate armele între două atentate. Dolores îl așteptă afară, fumând o țigară și ascultând informațiile difuzate de radio Alpha, care vorbeau despre atentat. Apoi mâncaseră și băuseră până la trei dimineața, terminând într-o discotecă „rebetiko”. Acel episod îi apropiase și mai mult. Timp de doisprezece ani, trăiseră o veritabilă lună de miere. Dolores îl admira pe Panos Gavras pentru că participa la lupta armată clandestină și, când acesta avea nevoie de bani, ea era cea care îi vindea icoanele la negustorii de suveniruri. Alura ei sexy ajuta mult, dar niciodată nu călcase strâmb. Panos Gavras era singurul bărbat din viața ei...

Brusc, sunetul unei ambulante ce trecea pe strada Alapakis îl smulse pe Gavras din reveria sa. Acea reminiscență erotică îi trezise pofta de a trăi. La urma urmelor, în afară de degetele smulse, starea lui se mai putea ameliora. Avea să-și recapete vederea măcar în parte. Ar fi fost o adevărată risipă să o folosească privind tot restul vieții zidurile cenușii ale celulei sale. Își aminti de cele spuse de avocatul lui. Apăruse o lege nouă prin care justiția greacă era ceva mai

îngăduitoare cu „pocăiții”, care consimțeau să colaboreze și să-și trădeze complicități. La fel se procedase în Italia cu membrii Brigăzilor roșii și ai Mafiei.

Cu ajutorul cheilor găsite asupra sa și a mărturisirilor obținute când se afla încă în stare de șoc, organizația operațională „17 Noiembrie” fusese decapitată. Arestările se făcuseră în lanț în număr de nouăsprezece. Dar Panos Gavras știa că mai rămăseseră mulți în libertate. De pildă, bărbatul care-i dăduse în seara zilei de 29 iunie detonatorul și celelalte materiale era încă liber... Numele lui nu fusese pronunțat în două luni și jumătate nici de poliție și nici de presă. Desigur, Panos nu-l cunoștea decât din vedere și-i știa pseudonimul Sadarnapoulos. Mai avea și un număr de telefon necesar doar în caz de urgență. Dar în cei peste zece ani de când făcea parte din organizație, el știa că Alexandros Stavropoulos, șeful lui operațional, avea relații sus-puse. La Atena era cunoscut public faptul că gruparea „17 Noiembrie” beneficia de protectori din sfera puterii.

De asemenea, înainte de a fi transferat la spital, Panos Gavras avusese o lungă și fructuoasă conversație cu avocatul său. El îi comunicase numărul de telefon al lui Sadarnapoulos ca să i se transmită un mesaj clar: trebuia să-l scoată de acolo, altfel avea să spună tot ce știa despre structura încă intactă a grupării teroriste. Dolores îl sfătuisese să păstreze un document foto care putea deveni extrem de exploziv.

Avocatul îi promisese că va face demersurile necesare și Panos trebuia să-l revadă la întoarcerea lui în închisoare. La fel avea să o revadă și pe Dolores care putea să-l viziteze o dată pe săptămână. Auzise că în Franța prizonierii puteau să-și întâlnească vizitatorii fără să fie despărțiți de acel geam gros. Cu cât starea sa fizică se îmbunătățea, cu atât mai mult dorea să-și strângă iubita în brațe. Gândul acesta avea un efect binefăcător asupra sa.

*

* *

Gardienii postați la intrarea spitalului de pe strada Marasli văzură un Citroën Xantia alb oprind în fața grilajului culisant al intrării rezervate ambulanțelor. Din el coborâră trei bărbați. Unul era un civil

cărunț, cu chip sever, chelie pronunțată și o servietă groasă în mână. Era încadrat de ceilalți doi, îmbrăcați în uniforme de polițiști, înarmați cu pistoale și cu radio la centură. Purtau uniforma poliției speciale antiteroriste. Un al patrulea bărbat rămăsese la volanul mașinii. Cei trei bărbați se prezentară la intrarea pietonilor și civilul spuse:

— Sunt procurorul Diotis și vreau să-l văd pe deținutul Panos Gavras.

Era magistratul care se ocupa de dosarul „17 Noiembrie”. Impresionați, gardienii ridicară bariera și îi lăsară să pătrundă în spital.

Ei traversară holul și luară ascensorul. Când pătrunseră la etajul șase, polițistul de gardă îi salută respectuos și le indică ușa camerei în care se afla deținutul. Unul dintre nou-veniți spuse gardienilor:

— Duceți-vă să beți o cafea. Avem de stat aici o oră întreagă.

Fericiți că pot să se mai dezmoștească nițel, cei doi polițiști se grăbiră să plece la cafeneaua situată la etajul trei. Unul dintre însoțitori deschise ușa camerei lăsându-i pe procuror și pe colegul său înăuntru, apoi rămase de pază afară.

*

* *

Bărbatul în uniformă neagră de polițist îl scutură pe Gavras de umăr. Acesta tresări și întrebă:

— Cine-i acolo?

— Sunt procurorul Diotis. Vreau să vă audiez.

Teroristul se ridică pe perne și ridică pansamentul de pe ochiul stâng. Reuși să distingă numai două siluete neclare.

— Unde este avocatul meu? Întrebă el.

— L-am anunțat și trebuie să sosească, făcu procurorul. De altfel, sunt aici la cererea lui. Mi-a dat de înțeles că aveți de făcut unele mărturisiri.

Panos Gavras, decepționat, își spuse că Sadarnapoulos refuzase să-i vină în ajutor și că, în mod logic, avocatul trecuse la faza următoare: negocierea cu Justiția. Cu toate acestea, bănuitor, el făcu pe prostul.

— Mărturisiri? Ce mărturisiri? Despre ce anume? Deja v-am spus

tot.

— A menționat un bărbat pe care ați putea să-l identificați, preciză magistratul. Cineva care a jucat un rol *foarte* important. Un anume Sadarnapoulos.

— Dar eu nu mai văd, spuse Gavras.

— Știți că riscați să primiți o pedeapsă foarte grea, nu? Ați putea să o reduceți în mod considerabil dacă colaborați cu noi.

— În mod considerabil? întrebă Gavras.

— Da. Ați putea fi chiar eliberat destul de repede după proces.

Imaginea lui Dolores apăru în fața lui Gavras, dar acesta încă se temea.

— Voi spune tot ce știu, dar numai în fața avocatului meu.

— Foarte bine, acceptă procurorul fără să mai insiste. Îl vom aștepta.

El deschise servieta și, fără să-l piardă din ochi pe prizonier, scoase un pistol automat negru cu țeavă lungă, prevăzută cu amortizor. Panos Gavras, cu mâinile puse pe piept, părea că doarme. El nu văzu revolverul ce se apropiase de capul lui și nu auzi nici ușorul „clic” făcut de trăgaci. Se auzi un zgomot înfundat și, sub șocul glontelui ce îi pătrunse în tâmplă, capul teroristului se deplasă spre dreapta. Procurorul trase încă două gloanțe în urechea deținutului. Erau gloanțe de calibru mic, dar cămașa lor de oțel le permitea să pătrundă în creier. Fulgerat, Panos Gavras nu făcu niciun gest. Procurorul puse arma la loc în servietă, o închise și se ridică. Cei doi ieșiră din cameră și se îndepărtară împreună cu cel ce făcuse de pază la ușă.

Capitolul II

Atena nu mai era decât un imens șantier. Pretutindeni se ridicau schele și se refăceau clădiri, în vederea Jocurilor Olimpice din 2004.

Taxiul în care se afla Malko se opri brusc: autostrada se termina acolo, la câțiva kilometri de centrul orașului. Taxiul pătrunse în furnicarul de pe interminabilul bulevard Messogion. Metroul nu reușea să absoarbă imensul trafic.

Ca să-și mai omoare timpul, Malko îl sună la celular pe șeful

centralei CIA din Atena care-l aștepta la ambasadă. Era un anume John Hill, numit de George W. Busch ca răsplată pentru fidelitatea lui față de partidul republican. Era un „șoim”. După ce Malko se prezentă, americanul spuse cu căldură în glas:

— *Welcome in Athens! [Bine ați venit în Atena!]* Unde vă aflați?

— Pe bulevardul Messogion.

John Hill oftă resemnat.

— OK, mai aveți încă o oră și jumătate de străbătut. Este ora cea mai aglomerată a zilei. Mai bine să ne întâlnim la masa de prânz la taverna *Diogene*, din Plaka. Veniți acolo cu un taxi. Voi fi acolo începând cu ora două și jumătate. Aveți o cameră rezervată la hotelul *Saint-Georges*, la poalele muntelui Lycabet. Este tot ce am găsit mai bun în acest moment. *Hilton* și *Grande-Bretagne* se află în plină modernizare în vederea jocurilor olimpice. *Good luck! [Noroc!]*

Malko începu să privească în jurul său, întrebându-se de ce îl trimisese CIA la Atena. Cu o seară înainte, se afla încă la castelul său, Liezen, împreună cu eterna sa logodnică, contesa Alexandra. Se delectau cu o sticlă Taittinger Comtes de Champagne Rosé 1996, ca preludiu la un mic festival erotic. Iarna însă se apropia cu cortegiul ei de facturi și nu putea refuza un *assignment*. În anotimpul rece, castelul său era ca un sac fără fund...

În ultimele trei luni, urmărise îndeaproape dezmembrarea grupării „17 Noiembrie”, ai cărei membri erau arestați unul după altul, fapt amplu mediatizat. Americanii erau extrem de bucuroși: primul asasinat revendicat de teroriști fu cel al șefului centralei CIA, Richard Welsh, ucis pe 23 decembrie 1975, în cartierul Psychico, sub ochii soției sale. Acel asasinat făcuse mare vâlvă în epocă.

Între timp, gruparea „17 Noiembrie” revendicase douăzeci și trei de asasinate și o sută patruzeci de atentate!

Cele mai multe, comise în numele unui ideal: lupta împotriva imperialismului și a prezenței americanilor în Grecia. La fel cum Bin Laden voia să-i scoată pe americani din Arabia Saudită.

Taxiul continua să înainteze cu viteza unui melc bolnav. Malko citea un articol din revista *Odissey*, editată în limba engleză. În el se dădeau amănunte despre ultimii suspecti arestați. Aceștia erau o adunătură eterogenă. Un pictor de icoane și frații lui, Christodoulos,

fabricant de instrumente muzicale, Vassilis, fără profesie; un cântăreț de rock, Dyonisis Giorgiadis, un apicultor. Mai era Theodogios Psaradellis, tipograf, agentul imobiliar Iraklis Castaris, precum și complicele lui, Karatsolis. În acest amalgam à la Prevert, se mai aflau: șoferul de autobuz Thomas Serifis, învățătorul Constantin Telios și Nikos Papanastasion, ceramist de profesie, precum și doi șomeri: Patroklos Seventis și Sotiris Condylis.

Apoi urma și intelectualul grupării – Alexandros Stavropoulos, de 58 de ani, care declara că este profesor deși nu predase într-o școală niciodată. Un singur punct aveau în comun toată acea bandă de revoltați: troțkismul.

Alexandros Stavropoulos era fiul unui celebru militant din Internaționala a patra, iar membrii grupării „17 Noiembrie” se cunoșteau doar sub numele lor de cod. Era o veche regulă troțkistă. Totuși, în ciuda tuturor precauțiilor, era dificil de înțeles cum acea organizație putuse exista timp de douăzeci și șapte de ani fără să sufere nimic, într-o țară dotată cu poliție și servicii de securitate.

Taxiul mări viteza. Ajunseseră deja pe strada Vasilis Sofias. Un sfert de oră mai târziu, taxiul intră pe străzile înguste ce escaladau colina Kolonaki, un fel de Saint-Germain-des-Pres atenian. Hotelul *Saint-Georges* se afla exact la poalele muntelui Lycabet. Malko se uită la ceasul său Breitling Crosswind. Făcuse două ore și jumătate din momentul în care părăsise aeroportul!

Se instalează într-o cameră minusculă de unde avea o vedere magnifică a Parthenonului și a muntelui Lycabet, apoi coborî și sări în alt taxi. Străduțele din cartierul Plaka nu erau cu mult mai practicabile decât celelalte. *Diogene* se afla într-o mică piață umbrită. Malko cuprinse terasa cu o privire. Era ocupată doar o masă de un bărbat singur, elegant în costumul cu dungi, cu părul grizonat și lung. Malko se apropie și bărbatul ridică spre el ochii albaștri. Ridurile adânci ce-i încadrau gura îi dădeau un aer bătrânicios.

Pe masă se afla un exemplar al ediției engleze *Kathimerini*, peste care era o brichetă grea Zippo, cu un superb dragon aurit. Bărbatul se ridică și-i întinse mâna.

— În sfârșit, ați venit! Începeam să mor de foame. Beți ceva?

— Un uzo, ceru Malko, pentru a gusta o băutură locală. Chelnerul îi

aduse uzo, iar americanului, Defender Succes împreună cu listele de bucate. Ei comandară imediat. John Hill trecu de la Defender la vin alb și spuse:

— Presupun că ați citit deja ziarele...

— Bineînțeles. Richard Welsh este în sfârșit răzbunat. Pare un miracol. După un sfert de secol!

John Hill fu aproape să se înece cu o bucată de brânză:

— *This is not a fucking miracle!* [Nu este vorba de niciun afurisit de miracol!] „Verișorii” noștri s-au supărat prea tare. Nebuniiăștia furioși din „17 Noiembrie” l-au asasinat pe generalul de brigadă Stephen Saunders, atașatul apărării britanice în Grecia, pe 6 iunie 2000. În 8 iunie, ambasadorul Greciei la Londra a fost convocat de Foreign Office unde i s-a spus clar și răspicat că dacă asasinii lui Saunders nu sunt prinși, atleții britanici nu vor participa la Jocurile Olimpice din 2004, iar Marea Britanie va declara oficial motivul absenței lor... Mesajul a fost perfect înțeles de guvernul Simitis. A doua zi un *team* din *Special Operations Department* din Scotland Yard a apărut și s-a instalat în birourile celor din HNP [*Hellenic National Police*]. Atunci s-au deschis dosarele celor din „17 Noiembrie”. La *invitația* guvernului grec...

Malko nu se putu abține să zâmbească.

— Dacă îmi amintesc bine, după moartea lui Richard Welsh și a celor ce i-au urmat, și Statele Unite au făcut anumite presiuni asupra grecilor...

— Exact, recunosc John Hill. Numai că timp de douăzeci de ani, Pasok, partidul de stânga ce conduce Grecia din 1981, a pretins că în Grecia nu exista problema terorismului. Mai mult, atunci când în 1978 și în 1990, guvernul de dreapta al Noii Democrații a votat două legi antiteroriste, acestea au fost abolite imediat ce Pasok a revenit la putere, sub pretextul că era vorba de niște legi destinate să terorizeze poporul grec...

— Și atunci nu ați mai intentat nimic?

— Ba da. FBI a format polițiști greci, care, imediat ce se reîntorceau în țara lor erau trimiși la dirijarea circulației...

Iată așadar o țară care „ținea” la drepturile omului...

— Atunci, cum de „verișorii” au reușit să ajungă la un rezultat?

— Le-a fost frică de scandal, din cauza Jocurilor Olimpice, explică

John Hill. Totuși guvernul a încercat să saboteze cercetările. Câteva cotidiene aflate în slujba celor din Pasok, ca *Eleftherotypia*, care a publicat întotdeauna revendicările teroriștilor, au publicat elemente din cursul proceselor, care ar fi trebuit fi ținute în secret, pentru a-i pune la curent pe teroriști cu stadiul cercetărilor. În presa greacă s-au făcut numeroase aluzii la *execuții* pentru a abate atenția de la asasinatele comise de teroriști. Toate acestea au creat un climat favorabil pentru aceștia. Când a fost ucis Saunders, Scotland Yard a identificat patruzeci de martori. Niciunul însă nu a vrut să depună mărturie. Se temeau.

Malko atacă peștele fript la grătar. Din demonstrația oferită de șeful Centralei CIA lipsea ceva.

— În aparență, „verișorii” au făcut treabă bună! Atunci ce mai caut eu aici?

— Bună întrebare! făcu John Hill cu gura plină. Sunt două răspunsuri. Mai întâi, dumneavoastră ați condus prima anchetă asupra morții lui Richard Welsh. În al doilea rând, contrar aparențelor, noi suntem convinși că gruparea „17 Noiembrie” nu este complet distrusă.

— Ați putea fi mai explicit? întrebă Malko.

John Hill își mai turnă vin alb apoi continuă:

— Acum patruzeci și opt de ore, Panos Gavras a fost asasinat. Este vorba de teroristul care a fost rănit pe când manipula un detonator. A fost arestat și a vorbit, fapt ce a înlesnit arestarea a încă optsprezece membri ai grupării...

— Se afla în libertate?

— Nu. Fusesse transportat la spitalul Evangelistos, în plin centru al Atenei, pentru o intervenție chirurgicală. Era păzit în permanență de trei polițiști. A primit vizita unui bărbat care s-a dat drept procurorul ce se ocupa de instrucția sa, escortat de doi polițiști ai Forțelor Speciale, în uniforme. Au pătruns în cameră și l-au ucis. Nimeni nu a auzit nimic.

— Straniu, recunosc Malko. Erau oare complicități lui care l-au pedepsit că a vorbit?

— Eu nu cred asta, zise americanul. Teoretic, nu exista niciun risc, odată ce poliția asigură că toți membrii grupării „17 Noiembrie” sunt după gratii. Prea puțină lume știa că Gavras a fost transferat la spital.

Trebuiau să-și procure și uniforme de polițiști... Asasinii au acționat extrem de repede și cu un sânge rece impresionant. Ei au venit cu o mașină de tipul celor utilizate de poliție, o Xantia, și nu au lăsat niciun indiciu și nici nu au revendicat asasinatul. Așa că este greu de crezut că treaba ar fi putut fi făcută de complicități lui Gavras.

— Atunci, care este ipoteza dumneavoastră? întrebă Malko.

John Hill își aprinse o țigară cu bricheta Zippo, pe care o puse iar pe ziarul împăturit.

— Cei din Agenție avem o teorie. Cei care au fost arestați nu reprezintă decât ramura *operațională* a grupării „17 Noiembrie”. Sunt cei pe care Lenin îi numea „idiotii utili”. Adică niște utopiști ușor de manipulat.

— De către cine?

Privirea albastră a americanului se fixă asupra lui Malko.

— De către cei care l-au lichidat pe Gavras ca să nu vorbească.

— Dar el a vorbit deja, obiectă Malko.

— Exact. Dar noi am aflat că a promis alte revelații avocatului său. Cu mult mai importante. Or, în Grecia, există de anul trecut o lege cu privire la cei care se pocăiesc, la fel ca în Italia. În schimbul unei cooperări cu justiția, un acuzat poate beneficia de o reducere importantă a pedepsei și chiar de impunitate... După câte știm, Panos Gavras era foarte îndrăgostit de tovarășa lui, o anume Dolores, cu care trăia de zece ani. Cred că abia aștepta să o revadă altfel decât după un geam blindat, pentru tot restul vieții...

— Ar fi interesant să o întâlnim pe această Dolores. Se află în libertate?

— În mod ciudat, da. Poliția greacă nu deține probe formale împotriva ei. Noi însă suntem convinși că este băgată până în gât în activitatea criminală a grupării „17 Noiembrie”. Până acum, a rămas mută ca un pește.

— Aveți vreo idee în privința personalității și a motivațiilor „nașului” sau „nașilor” acestei grupări?

— Ceva mai mult decât o idee, preciză șeful centralei CIA datorită coloneilor. Atunci când erau aceștia la putere, în 1974, ne-au comunicat o notă privind organizația troțkistă LEA, ai cărei membri se refugiaseră în acea epocă la Paris.

— Care este legătura între LEA și „17 Noiembrie”?

— Specialiștii spun că „17 Noiembrie” este născută dintr-o sciziune a LEA, produsă în 1975. În acea notă, ei ne-au semnalat anumiți membrii din LEA care păreau mai periculoși. Din păcate, nu le cunoșteau decât numele de cod.

— Numele de cod?

— Da, la troțkiști, este o regulă de fier. Ei nu se cunosc între ei decât după un pseudonim. Așa că informatorul coloneilor nu a putut afla decât cinci nume de cod: Pablo, Nikitas, Lukas, Sadarnapoulos și Lambros.

— V-au folosit la ceva?

— Da. În cursul anilor, am putut să-i identificăm pe trei dintre ei. Primul a fost „Pablo”. În realitate, era vorba de Michaelis Raptis. Un troțkist, vechi luptător în Spania, apropiat de Andreas Papandreu, șeful Pasok. A ieșit din clandestinitate după zece ani. Acum este mort. „Lukas” a fost ucis de poliție. Se numea Christos Tsoutokis. Iar după arestările din luna iulie, am aflat că Alexandros Stavropoulos, șeful operațional al grupării, se ascundea sub pseudonimul „Nikitas”.

— Au mai rămas așadar doar doi neidentificați, zise Malko. Sadarnapoulos și Lambros.

— Exact. Acum trebuie să fie oameni de vreo șaiszeci de ani. Sunt specialiști formați ai „luptei armate” și în același timp, niște ideologi fanatici. Cred că sunt cei care au stat la baza creării grupării „17 Noiembrie”. Niciunul dintre teroriștii arestați până acum nu au suficientă anvergură pentru a concepe o asemenea organizație. Este evident că nu s-ar fi putut bucura de impunitate atâta amar de timp dacă nu ar fi beneficiat de o protecție activă sau pasivă. Șefii poliției sau ai *EYP* [*Serviciile secrete grecești*] sunt schimbați mereu. A fost nevoie de cineva care să se afle la putere în toți acești ani. Un politician bine plasat ca să poată trage sforile. Or, după căderea coloneilor, a venit guvernul Caramanlis, de dreaptă moderată, care a domnit până în 1981, când la putere a venit Pasok.

— Sadarnapoulos și Lukas au avut și o carieră politică?

Americanul zâmbi.

— Nu ar fi deloc imposibil. În Franța, un troțkist înrăit nu a renunțat la activitățile sale subversive decât după ce a fost numit

prim-ministru. Gruparea „17 Noiembrie” s-a născut imediat după ce s-a sfârșit dictatura coloneilor, în 1974. Rezistența greacă îngloba atunci toate nuanțele de stânga ce au devenit apoi Pasok-ul lui Andreas Papandreu, cel care a dominat politica greacă de atunci, cu mici întreruperi. Politicienii din Pasok trag aproape toate sforile în Grecia. Or, numeroși troțkiști au intrat în Pasok după căderea coloneilor și au făcut totul ca să li se uite originile. Sunt cunoscuți câțiva, dar nu toți. M-a frapat un element straniu, studiind cele douăzeci și trei de crime comise de teroriști. Multe dintre ele sunt explicate de ideologia de extremă stânga a acestei organizații. E vorba de polițiști, de turci, de britanici. Dar printre cei uciși, cinci sunt industriași sau bancheri greci, dintre care unul era de stânga. M-am gândit că a avut loc o schimbare în alegerea victimelor. Iar această schimbare nu a fost hotărâtă de Alexandros Stavropoulos. Poate că i-a fost sugerată de unul sau mai mulți „nași” care exercită o mare influență asupra acestor utopiști sângeroși.

— De ce credeți că s-a produs acea schimbare?

Americanul zâmbi ironic.

— În multe țări, vechii troțkiști au prins gustul capitalismului. Unii au devenit directori de ziare, oameni de afaceri, politicieni ai sistemului. Dacă teoria mea este exactă, Sadarnapoulos sau Lambros au putut fi tentați să-i împingă pe tovarășii lor să rezolve anumite probleme. Este tentant să ai la dispoziția ta niște ucigași profesioniști cu un alibi ideologic.

— Așadar, ideologii luminați ai grupării „17 Noiembrie” credeau că luptă contra capitalismului, dar de fapt îi protejau pe oamenii politici sau pe afaceriștii corupți, nu?

Nu prea mai semăna cu lupta revoluționară...

— Cam așa ceva, admise John Hill.

— „Verișorii” nu au descoperit nimic în direcția asta?

— „Verișorilor” puțin le pasă, ripostă americanul. Ei voiau să-l răz bune pe generalul Saunders și să arate că un general britanic nu poate fi atacat fără grave consecințe. Pe ei i-au interesat însă doar executanții. Grecii au colaborat doar până la un anumit punct, apoi s-au oprit. Moartea lui Panos Gavras demonstrează că mai există membri ai grupării teroriste care sunt bine plasați și sunt capabili de

orice ca să se protejeze.

— Asta ar însemna că asasinii din „17 Noiembrie” dansau pe o muzică scrisă de alții...

— *Right*, aprobă americanul.

Începuse să plouă, iar ei se adăpostiră în interiorul tavernei, unde putură să bea o cafea espresso destul de bună.

Sub ploaia deasă, Atena era și mai sinistă.

— De ce vreți cu orice preț să-l găsiți pe presupusul „naș”? întrebă Malko. Oricum grecii i-au prins pe asasinii lui Richard Welsh.

John Hill răspunse imediat:

— Sunt sigur că, încă *de la început*, acest „naș” este cel care hotărăște cine trebuie să moară. Ca să-i întindă cursa lui Welsh a fost nevoie de multe informații precise care nu puteau fi obținute decât de la Establishment. Foarte puțini cunoșteau că Welsh face parte din CIA. Era un tip extrem de prudent. Ancheta a arătat că agresorii îi cunoșteau la perfecție toate mișcările și obiceiurile...

— Ce așteptați de la mine? întrebă Malko.

— Vreau să faceți o anchetă independentă. Fără participarea grecilor. Altfel riscați să vă pună bețe în roate.

— Va fi foarte dificil. Nu am prea multe contacte în Atena. De unde aş putea să încep?

— Am o idee, mărturisi Hill. La ambasadă, există o interpretă greco-americană, Martha Adonis. Este profesoară de engleză la Universitatea Americană din Atena. Am rugat-o să studieze dosarul extremei stânga grecești din ultimii patruzeci de ani și se pare că are ceva idei interesante.

— Ce fel de idei?

— Potrivit studiului întocmit de ea, toate grupulețele anarhiste, troțkiste și comuniste s-au regrupat la Paris între anii 1960 și 1974. În 1967, când a fost lovitura de stat a coloneilor, grecii simpatizanți ai stângii s-au refugiat și ei acolo, primiți de prietenii lor francezi și au lansat rezistența armată contra coloneilor. În mod curios, prima revendicare a omorării lui Richard Welsh a fost trimisă ziarului francez de extremă stânga „Liberation” al cărui director este un vechi maoist.

— Și cum i-a parvenit acea revendicare?

— A fost adusă la redacție de o tânără grecoaică, Eleni, care era pe atunci amanta lui Jean-Paul Sartre. Știți, filosoful care proclama că anticomuniștii erau niște câini.

— Jean-Paul Sartre este mort, remarcă Malko. Ce s-a întâmplat mai târziu cu acea Eleni?

— Nu știm. Multă vreme am crezut că Sartre și Serge July sunt legați de gruparea „17 Noiembrie”, dar nu a fost așa. Eleni era contactul teroriștilor la Paris.

— Dacă ea a dispărut, nu ne rămâne nicio pistă, făcu Malko.

— Păi știm că Martha Adonis a găsit un grec ce locuia pe atunci la Paris și care milita contra coloneilor. Era un troțkist pe nume Dimitri Kochilas. El s-a întors la Atena când a fost restabilită democrația. Tipul a părăsit politica pentru a se ocupa de jurnalistică și profesorat. Acum s-a pensionat și locuiește în insula Egina, aflată la o oră și jumătate de portul Pireu. Dacă dorim să-l găsim pe „nașul” grupării „17 Noiembrie” va trebui să căutăm în acea epocă. Acest Kochilas știe poate cine se ascunde sub numele lui Sadarnapoulos și Lambros.

— Credeți că va vorbi? făcu sceptic Malko.

Americanul luă un aer gânditor.

— Merită de încercat. Martha Adonis a vorbit deja cu el la telefon. I-a spus că lucrează pentru un universitar american, ce pregătește o teză asupra politicii grecești. Tipul este dispus să vă primească.

Malko schiță un zâmbet.

— Martha Adonis crede că sunt chiar un universitar american?

— Da. A fost înștiințată de către atașatul cultural. Numele meu nu este amestecat. O să o plătiți cu o sută de euro pe zi. În acest moment vă așteaptă în holul hotelului *Saint-Georges* ca să organizați voiajul în insula Egina.

— Cum o voi recunoaște?

John Hill îi adresă un zâmbet complice.

— Are cei mai frumoși ochi din Atena, un trup de nimfă și părul blond și scurt.

*

* *

Într-adevăr nu puteai trece pe lângă Martha Adonis fără să-i

remarci ochii. În ciuda părului blond scurt și a bustului modest, tânăra femeie era extrem de seducătoare. Imediat ce intră în holul hotelului, Malko o observă stând cuminte pe o canapea.

El se apropie.

— Miss Adonis?

Tânăra grecoaică înălță către el niște ochi magnifici, de un verde incredibil ce contrastau superb cu gura cărnosă și roșie.

— Da, eu sunt. Sunteți Malko Linge?

— Chiar așa.

— Vă așteptam. Doriți să stăm puțin de vorbă?

— Cu plăcere. Ce-ar fi să ne instalăm la bar?

Ea porni înainte, iar el putu să-i admire spatele perfect cambrat. Barul era complet pustiu. Malko se hotărî să serbeze sosirea sa în Grecia cu o sticlă de Taittinger, în timp ce Martha Adonis îl observa cu mâinile puse pe genunchi, cuminte ca un îngerăș.

— Veniți pentru prima oară în Grecia?

— Nu.

— Doriți să vorbim despre Dimitri Kochilas cu care ne vom întâlni mâine?

— Desigur.

— Este un bărbat foarte drăguț și amabil. Nu vine decât foarte rar la Atena. Cunoaște însă perfect politica greacă.

— Este un simpatizant de stânga?

Martha zâmbi.

— Toți intelectualii sunt de stânga, în Grecia. Asta din cauza celui de Al Doilea Război Mondial, a războiului civil din 1946–1949 și a dictaturii coloneilor. Kochilas a participat la rezistență ca toată lumea, între anii 1969 și 1974, iar mai apoi a devenit profesor și ziarist. E un pacifist convins și este foarte bine informat.

— Voi fi fericit să-l cunosc. Îmi va fi extrem de util pentru teza mea.

— Mâine vom pleca la Egina, la ora zece. Există tot timpul vaporașe care pleacă din portul Pireu. Acolo va trebui să închiriem o mașină, căci locuiește departe de port.

— Nicio problemă, făcu Malko. Mă voi ocupa eu de asta.

Băură șampanie și mai discutară pe alte teme până când Martha se

ridică și îi întinse mâna.

— Pe mâine.

Rămas singur, Malko se ocupă să găsească o mașină, apoi privi cum apune soarele după Acropole. Peste oraș plutea un strat gros de smog ce înăbușea larma claxoanelor. El urcă în camera sa. Telefonul suna. Răspunse, dar la capătul firului nu era nimeni. Atunci luă dosarul pregătit de John Hill și începu să-l citească.

După două ore era amețit de cap de atâtea nume grecești. Un lucru era sigur: ucigașii din această grupare acționaseră întotdeauna cu un sânge rece extraordinar și nu manifestaseră nicio remușcare. Asasinaseră victimele ca și cum ar fi tras în niște ținte la moși. Iar șeful lor, Alexandros Stavropoulos, se înconjură cu un zid de nepătruns, pretinzând că nu știe absolut nimic, deși amprente sale au fost găsite într-o ascunzătoare de arme a teroriștilor. Poliția greacă găsisese alte amprente și în vila sa din Lipsi, al căror proprietar nu putuse fi identificat.

Malko se culcă fără să cineze. Știind care era nivelul bucătăriei grecești, nu pierdea mare lucru.

Sunetul telefonului îl trezi în plină noapte. El ridică receptorul, dar nici de astă dată nu răspunse nimeni. Acele luminoase ale ceasului său indicau ora trei dimineața, încercă să adoarmă din nou, încercând să alunge din minte o idee neplăcută. Potrivit dosarului, în cel puțin două cazuri, asasinatele fuseseră precedate de apeluri anonime.

Nu putea însă fi luat ca țintă chiar din prima clipă! Cu greu reuși să adoarmă gândindu-se dacă va reuși să găsească vreo pistă în Egina ca să poată ajunge până la misteriosul „naș” ce trăgea toate sforile organizației „17 Noiembrie”.

Capitolul III

Vaporul se îndepărta majestuos de portul Pireu, după un șuier scurt de sirenă. Marea era ca uleiul, iar Malko, după ce-și lăsase Opelul închiriat în cală, se urcase pe punte unde se întâlni cu Martha Adonis.

În depărtare se zăreau deja contururile insulei Egina. Tânăra sprijinită de balustradă se întoarse către Malko.

— Ați dormit bine? îl întrebă ea.

— Aproape. Din păcate am fost trezit de un telefon anonim pe la ora trei dimineața.

O licărire de surpriză trecu prin minunații ochi verzi ai fetei.

— O, și eu la fel!

Intrigat, Malko sugeră cu un zâmbet:

— Poate e vorba de vreunul dintre iubiții dumneavoastră.

— Eu nu am niciun iubit, spuse rece Martha Adonis, și niciunul nu și-ar permite așa ceva.

Malko nu mai insistă. Renunță să se mai gândească la asta. În profesia sa nu existau coincidențe și, din nefericire, teoria lui John Hill cu privire la partea subterană a grupării „17 Noiembrie” i se părea plauzibilă și nespus de neliniștitoare.

Dacă apelurile erau ceea ce credea el că sunt, însemna că se știa deja cine este el și ce făcea la Atena. Desigur, nu intrase incognito în Grecia și cei din EYP îi reperaseră prezența. Dar, în principiu, EYP nu avea nicio legătură cu „17 Noiembrie”...

Cei doi nu mai discutară prea mult în timpul scurtei traversări. Martha Adonis părea că visează cu ochii ațintiți în largul mării. Vaporul își încetini viteza când intră în port. Egina semăna cu toate celelalte insule grecești, cu portul ei mic, casele albe și solul pietros. Malko își recuperează mașina, iar Martha îl ghidă. Ei urcară o colină modestă ce domina portul, pe lângă zidurile de piatră ce delimitau o zonă aridă în care se aflau câteva case izolate. Fură nevoiți să ceară de trei ori lămuriri asupra drumului și, în cele din urmă, ajunseră în fața unei case vechi, înălțată pe un promontoriu de unde se vedea marea.

Martha trebui să strige de câteva ori, până apăru un bărbat îmbrăcat cu o cămașă veche și un pantalon fără formă.

— Este Dimitri Kochilas, spuse tânăra după ce schimbă câteva cuvinte cu el. Vă urează bun venit.

Dimitri Kochilas se apropie de Malko, îi strânse mâna și îl întrebă în franceză:

— *Vous parlez français? [Vorbiți franceza?]*

— Da, răspunse Malko.

— Bun, atunci va fi mai ușor să ne înțelegem.

Bărbatul avea chipul turtit ca al unui slav, ochi veseli și dinți care

se încălecau îngrozitor de parcă s-ar fi bătut ca să iasă din gură. El îi pofti pe Malko și pe Martha să ia loc la o masă de lemn, instalată sub un umbrar în fața unor ferestre închise cu obloane. El dispăru o clipă și se întoarse cu o sticlă de vin alb, cu trei pahare și niște biscuiți. Curând, din grădină, își făcură apariția mai multe pisici care încercară să participe și ele la conversație. Grecia era plină de pisici, erau cu miile, majoritatea destul de bine tratate.

Ei ciocniră paharele și Dimitri Kochilas puse paharul pe masă.

— Martha Adonis mi-a spus că lucrați la o teză ce se referă la politica din Grecia. Ce anume doriți să știți?

Frustrată prin faptul că nu putea traduce, Martha scoase un pachet de țigări și Malko îi aprinse una cu bricheta sa Zippo cu blazon înainte să răspundă:

— Mă interesează mai ales povestea recentă a stângii din țara dumneavoastră. Ați făcut parte din ea?

— Bineînțeles. Eram doar amenințați de dictatură. În anii șaizeci, toată lumea coabita cu Partidul Comunist Grec. Chiar și regele Constantin.

— Cum s-a născut extrema stângă? Îl întrebă Malko.

— Mai întâi, în asociațiile studenților eleni din Paris, la începutul anilor șaizeci. Eram laolaltă comuniști, troțkiști, anarhiști. În 1967 a fost creată „Mișcarea de la 29 Mai” în care erau mulți troțkiști. Dar știți cum sunt aceștia. Se ceartă întruna între ei. Atunci, doi ani mai târziu, în 1969, a avut loc o sciziune și s-au născut două entități diferite: EKKE și LEA. În același timp, a apărut și un alt grup de stânga ce avea în fruntea lui pe Simitis, actualul prim ministru și șef al Pasok. Acest grup s-a numit Dimokratiki Amyna. În 1969, a devenit „Mișcarea de la 20 octombrie” în care am intrat și eu.

— Erați mulți adepți?

— Vreo șaizeci.

În timp ce vorbea, grecul sorbea liniștit din vinul său alb, cu aerul malițios al unei maimuțe, mângâind distrat câte o pisicuță.

— Și ce faceți acolo? Întrebă Malko.

Dimitri Kochilas zâmbi.

— Rezistam. Eu transportam și stocam valize pline cu dinamită, detonatoare, pașapoarte false, pentru cei ce plecau în Grecia să comită

atentate contra dictaturii coloneilor.

În cele din urmă, bătrânul părea încântat că poate să-și povestească viața sa aventuroasă. Până atunci nu se vorbise nimic despre „17 Noiembrie”.

— Și ce s-a întâmplat cu extrema stângă combatantă?

— În 1975 am dizolvat mișcarea și ne-am întors în Grecia, răspunse Kochilas. Nu mai aveam motiv să continuăm lupta armată.

— Totuși unii au continuat-o, remarcă Malko.

Dimitri Kochilas se făcu că nu înțelege.

— Care anume?

— Membrii grupării „17 Noiembrie”.

Bătrânul grec rămase tăcut, parcă dus pe gânduri, mai bău puțin vin și mângâie o mătă ca și cum nu ar fi avut chef să răspundă.

Martha Adonis era și ea în așteptare. Malko își spuse că ar trebui să forțeze nițel lucrurile.

— Ați făcut cumva parte din acea grupare? întrebă el cu un glas indiferent.

Martha Adonis tresări și îi aruncă o privire îngrozită, de parcă ar fi spus o blasfemie. Dar Kochilas se mulțumi să zâmbescă.

— Am fost acuzat de asta în 1976. Șeful KYP* m-a convocat și m-a acuzat că am participat la uciderea lui Evangelos Mallios.

[* *Organizația de contraspionaj a cărei succesoare a fost EYP.*]

Lui Malko nu-i venea să își creadă urechilor. Era prea frumos ca să fie adevărat.

— Cine era Evangelos Mallios?

— Unul dintre cei mai cumpliți torționari ai dictaturii coloneilor. A fost a doua persoană executată de membrii grupării „17 Noiembrie”.

— Dar de ce ați fost acuzat de moartea lui? se miră Malko.

— În acele timpuri, eram jurnalist la *Te Vima*. Publicasem știrea despre moartea lui Mallios și mi s-a trimis o fotocopie a revendicării acesteia de către „17 Noiembrie”. O aveam într-o borsetă alături de alte hârtii și într-o zi am pierdut borseta. Am fost convocat de poliție și acuzat de participare la crimă. Din fericire, semnasem deja pierderea, adăugă el zâmbind. Dar telefonul meu a fost mult timp supravegheat. KYP era convins că fac parte din „17 Noiembrie”.

— De ce?

Dimitri Kochilas izbucni într-un râs vesel.

— Păi, pentru că sunt tâmpiți, făcu el. De la bun început, poliția a fost convinsă că gruparea asta a fost creată de membrii Mișcării 20 Octombrie, din care făceam și eu parte, în realitate, a fost creată din sciziunea grupării LEA, organizație troțkistă cu mult mai radicală, din care făcea parte Stavropoulos.

— L-ați cunoscut?

— Foarte vag. La Paris toți se cunoșteau din vedere. Participam la aceleași manifestații și la aceleași întruniri. De altfel, când am avut între mâini revendicarea morții lui Richard Welsh, am știut imediat că „17 Noiembrie” se formase la Paris.

— De ce?

Grecul goni pisica ce încerca să i se urce pe umăr.

— În acea revendicare, utilizau cuvântul „tract” [*manifest*]. Nu este un cuvânt grecesc. Ar fi trebuit să folosească cuvântul *plakirixis*. Deci erau persoane care trăiseră la Paris. Cum nu putea fi vorba de ai noștri, nu puteau fi decât ceilalți, din LEA.

Malko îl asculta cu atenție. Acest bărbat era o memorie vie. Datorită lui ar fi putut ajunge pe urmele misteriosului „naș”.

— Văd că sunteți la curent cu o grămadă de lucruri. Știți cumva cine l-a ucis pe Richard Welsh? Întrebă el.

— Panos Gavras a mărturisit că era vorba de patru inși. Stavropoulos care a tras, Parlos Serifis, care stătea de pază, un anume Sadarnapoulos și Anna, o străină. Pentru Mallios sunt ceva mai sigur. Acesta nu a murit imediat. A apucat să spună „Psilo este cel care m-a avut”.

— Cine era cel mai mare?

Dimitri Kochilas râse malițios.

— Alexandros Stavropoulos măsura un metru optzeci și patru... Nu era singur. Cu el era o femeie înaltă, blondă și foarte frumoasă, pe nume Anna. Aceea care l-a însoțit în executarea lui Welsh.

— A fost identificată?

— Nimeni nu-i cunoaște adevăratul nume. Era nemțoaică se pare. Se spunea că venise să lupte în mișcarea de rezistență și că a fost capturată și torturată de Mallios. Așa că s-a întors să se răzbune. S-ar

putea să fie doar o legendă, adăugă bătrânul zâmbind.

El tăcu și își mai turnă niște vin. Malko voia să-i pună întrebarea cea mai importantă.

— În acel grup, LEA, erau mulți membri?

— Vreo douăzeci.

— Era și Alexandros Stavropoulos printre ei?

— Da.

— Și vă mai amintiți și alte nume?

— Nu. Erau mai mulți troțkiști care nu se amestecau cu ai noștri.

— Și Stavropoulos era șeful lor?

După o lungă tăcere, grecul spuse:

— Nu. Nu cred. Adevăratul șef era un tip pe care nu-l vedeau niciodată și pe care nu-l știam decât după pseudonim: Lambros.

Pulsul lui Malko făcu un salt uriaș. Se potrivea perfect cu raportul înaintat CIA de către colonei.

— Și nu s-a aflat niciodată cine era el? insistă Malko.

Dimitri Kochilas făcu un gest evaziv.

— Nimănui nu-i păsa să afle... Desigur că dacă ar fi cercetate toate documentele din acea epocă s-ar putea afla până la urmă cine se ascundea sub acest nume. Dar la ce bun?

— Așadar, considerați că „17 Noiembrie” a fost format din activiști proveniți din LEA?

— Da. Și cred că au greșit când au hotărât să continue lupta armată, spuse bătrânul.

Malko începea să înțeleagă din ce matrice apăruse organizația teroristă. Un mic grup de troțkiști duri și secreți. El privi ochii interlocutorului său. Cum ar fi putut să-l întrebe?

Martha Adonis arbora o atitudine aproape reprobatoare. Ea spuse brusc:

— Domnul Kochilas trebuie să fie obosit, i-ați pus atâtea întrebări...

— Este extrem de interesant, răspunse Malko.

El se întoarse către grec și-i spuse zâmbind:

— Aș vrea să vă mai pun o ultimă întrebare.

— Ați vrea să știți cine este Lambros, nu? făcu grecul.

Deci înțelesese totul. Malko încercă să dreagă nițel lucrurile.

— Nu numai el mă interesează. M-ar interesa să știu cine erau cei

ce formau nucleul dur. Este interesant din punct de vedere istoric.

După expresia din ochii grecului se vedea că nu crede o iotă din ce spunea el, dar Kochilas dădu din cap și spuse:

— O să mai caut în amintirile mele și în hârțiile mele vechi. Veniți din nou mâine, dacă vreți. Nu sunt însă sigur că vă voi putea satisface curiozitatea.

Ei își strânsă cu putere mâinile, iar Dimitri Kochilas îi însoți până la mașină, urmat de pisicile sale.

În timp ce se îndreptau spre port, Martha Adonis întrebă:

— Sunteți satisfăcut?

— Acest om este fascinant, recunosc Malko.

Ea îl privi cu coada ochiului.

— Se pare ca vă interesează mult „17 Noiembrie”.

— Da, printre altele.

— De ce? Este doar o istorie terminată. Au fost toți arestați. Este cumplit pentru preotul Gavras să aibă trei fii în închisoare, dintre care unul, mutilat. I-am văzut fotografia în ziar. Pare un om atât de bun...

— Fiii săi nu erau la fel de buni ca el, observă prudent Malko.

— Erau doar niște idealști, îi tăie vorba tânăra. Și apoi, poate că nu au făcut chiar tot ce pretinde poliția. Poate au fost torturați...

Malko avu o tresărire interioară. Martha Adonis părea absolut serioasă. Cum oare de lucra pentru Ambasada americană?... El o întrebă surâzând:

— Credeți că au avut dreptate să ucidă oameni?

— Depinde de ce fel de oameni e vorba. Mallios era un călău sadic. Iar americanii i-au ajutat mult pe colonei. Meritau să fie pedepsiți.

— Dar celelalte victime? Și ele meritau să moară?

De astă dată, Martha Adonis nu mai răspunse și rămase închisă în ea. Până ajunseră la vapor, nu mai vorbiră nimic.

*

* *

Așezat pe o bancă plasată la marginea promontoriului care era la marginea grădinii sale, Dimitri Kochilas contempla marea, cu sticla de vin lângă el și cu o pisică pe genunchi. Deși era încă frumos afară, simțea că-i este frig. Ca și cum ar fi fost bolnav. Știa prea bine de ce-l

tulburase atât de mult discuția cu acei străini. Prea multe amintiri îi reveniseră în memorie. Amintiri din epoca în care era tânăr și idealist naiv.

Numele citate evocau altele. Unii mai trăiau, alții muriseră. Acest lucru redeșteptase vechea dilemă pe care el crezuse că a îngropat-o în străfundul conștiinței sale. Când fusese acuzat de uciderea lui Evangelos Mallios, el se interesase de gruparea „17 Noiembrie”, încercând să afle mai mult, pentru liniștea sa personală. În acele vremuri era ușor. Rezistența era încă proaspătă și cei ce se refugiaseră la Paris păstrau contactul între ei. Nu-i trebuise prea mult să afle cine îi omorâse pe Richard Welsh și Evangelos Mallios. Putuse chiar să reconstituie rețeaua de susținere care făcuse posibile cele două execuții.

Apoi, se punea întrebarea: ce să facă? Într-o zi, într-o tavernă din Exarchia, el se aflase din întâmplare la o masă alăturată de masa la care stătea Alexandros Stavropoulos în compania unei femei. Ei doi nu se mai văzuseră de la Paris și se îmbrățișaseră călduros înainte de a schimba câteva informații. Kochilas îi spusese că era ziarist și Stavropoulos, că era profesor. Femeia era franțuzoaică. Înainte să se despartă, cei doi schimbaseră cărțile de vizită. Abia după ce se despărțiră, Dimitri Kochilas privise cartea de vizită: pe ea era numele lui Michaelis Iconomou, 44, strada Voutza, Atena.

Pe loc, dispărură ultimele dubii. Alexandros Stavropoulos era *Psilo*, Asasinul lui Welsh și al lui Mallios. Desigur, ar fi trebuit să meargă imediat la poliție, dar nu o făcuse. Tăcuse în numele unei îndepărtate solidarități din rezistență. Nu încercase să-l mai revadă pe Stavropoulos. Dar în timp ce „17 Noiembrie” continua să revendice alte și alte execuții simțea că acea continuare a „luptei armate” era șocantă într-o țară democratică, semănând din ce în ce mai mult cu o activitate de tip mafiot. Și, în continuare, a tăcut. Din delăsare, nu din lașitate. Doar nu avea să schimbe el lumea, chiar dacă acei oameni îl dezamăgeau atât de mult.

Vizita acelui „istoric” îl readucea înaintea *dilemei*. Și de astă dată, el se întreabă dacă nu avea să treacă dincolo de linia roșie. În cursul acelei conversații, el înțelesese că cineva, undeva, încerca să reconstituie adevărul. Vorbind cu el, și-ar fi descărcat conștiința și s-ar

fi făcut dreptate. Avusese întotdeauna oroare de oamenii care își trădau idealurile. De cei care își renegau visurile tinereții.

El își termină de băut sticla cu vin, goni pisica de pe genunchi și se îndreptă spre casă fără grabă.

Poate că străinul acela nici nu se va mai osteni să-l caute.

*

* *

— Ce-ar fi să cinăm undeva? îi propuse Malko, Marthei Adonis.

Se lăsase deja noaptea când sosiră în portul Pireu.

— Dar este încă prea devreme! exclamă tânăra.

În Grecia nu se cina niciodată mai devreme de zece seara.

— Bine, atunci să mergem să bem ceva, sugerează Malko.

Cei doi ajunseră în piața Kolonaki și intrară în cafeneaua *Likourici*. Martha nu prea era în apele ei. Comandă în silă un scotch whisky Defender cu gheață.

— Ce aveți? Sunteți obosită?

Tânăra răbufni brusc:

— Sunteți într-adevăr un profesor universitar?

— De ce mă întrebați?

— Pentru că puneți niște întrebări foarte ciudate. Parcă ați fi polițist... Am văzut eu bine că tot ce vă interesează este gruparea „17 Noiembrie”. Lucrați cumva pentru CIA?

Luat prin surprindere, Malko rămase tăcut. Martha Adonis se uita la el cu un aer ostil. El își spuse că deoarece fragila acoperire se făcuse deja țândări, era inutil să continue minciuna.

— Aveți dreptate. Nu sunt un istoric. Lucrez pentru guvernul american.

Martha privea fix paharul cu whisky pe care i-l adusese chelnerul.

— Nu înțeleg ce anume căutați, spuse ea vizibil tulburată. Toți membrii grupării „17 Noiembrie” au fost arestați. Acum se află în mâinile justiției.

— Unul dintre ei, Panos Gavras, a fost asasinat acum două zile, în patul lui de la spital, remarcă Malko. A fost un asasinat îndrăzneț care a necesitat numeroși complici.

— Și vreți să-l găsiți pe asasinul lui? Și-a meritat soarta, doar i-a

denunțat pe toți tovarășii lui, pe toți prietenii.

Evident, era un punct de vedere interesant. Malko încercă să înmoaie ostilitatea Marthei.

— Martha, eu nu încerc să aflu cine l-a ucis pe Gavras, ci de ce l-a ucis?

Ea îl privi perplexă.

— Dar tocmai v-am spus de ce!

Malko zâmbi.

— Eu nu cred că este vorba de o simplă răzbunare. Cred că a fost omorât ca să nu vorbească. Ca să nu spună cine este în spatele lui Alexandros Stavropoulos.

Martha ridică din umeri neputincioasă.

— Dar este o prostie! Dacă această persoană există, Stavropoulos o cunoaște. Ne-ar putea spune numele ei.

— Stavropoulos este un pur, un iluminat ca acei kamikaze islamiști. El nu va vorbi, ci se va supune vechii legi troțkiste a secretului. Panos Gavras nu era troțkist.

— Și ce schimbă acest lucru? Chiar dacă ar exista un asemenea om, toți ceilalți se află la închisoare.

— Dacă în umbră se află un creier care i-a indicat toate victimele lui Stavropoulos, acest personaj trebuie să plătească și el.

În loc să răspundă, Martha bău nițel whisky. Ochii verzi erau atât de întunecați, încât Malko nu se putu abține să nu spună:

— Sunteți încă și mai frumoasă așa înfuriată...

Tânăra femeie, surprinsă, se aprinse la față. Privirile li se încrucișară o clipă, iar ea întoarse capul.

— Mulțumesc, spuse ea cu un glas nesigur. Acum va trebui să plec. Măine nu mai pot să vă însoțesc. Am cursuri, adăugă ea în fugă.

După o scurtă strângere de mână, ea ieși din cafenea de parcă ar fi fugărit-o cineva.

Malko o privi cum dispare în mulțime. Era clar că îi displăcea ancheta lui. Spera ca să nu împrăstie în toată Atena vestea ca CIA era pe urmele lui Lambros.

Cât despre întâlnirea de a doua zi cu Dimitri Kochilas, putea să se descurce și fără ajutorul ei.

Malko simți un miros de ars în apropiere de casa lui Dimitri. După un ultim viraj, văzu portalul. Era deschis la fel ca în ajun, dar în grădină se aflau două vehicule: o mașină a poliției și una a pompierilor.

Simți cum îi îngheață sângele în vene.

Când coborî din mașină, mirosul de ars fu și mai pregnant. Casa lui Dimitri Kochilas arse. O parte din acoperiș era prăbușită, iar obloanele de lemn încă mai ardeau mocnit. Prin găurile hâde ale ferestrelor se zărea interiorul devastat de flăcări și de apa pompată de echipa de intervenție. Malko se apropie de un polițist și-l întrebă:

— Unde este domnul Kochilas?

Polițistul îl privi încurcat și spuse într-o engleză stâlcită:

— Casa a luat foc azi-noapte. Domnul Kochilas este mort. A fost găsit trupul lui. Probabil că a murit asfixiat în timp ce dormea. Sunteți un prieten?

Malko simți că i se face rău.

— Da. Aș putea să arunc o privire înăuntru?

— Da.

— Se știe cum a izbucnit focul?

— Probabil din cauza unui scurtcircuit.

Malko se apropie de una din ferestre. Nu mai rămăsese nimic din mobilier. Arse totul până la zidurile din piatră. Dacă grecul avusese vreo arhivă, totul se prefăcuse în cenușă. Malko își aminti de telefoanele nocturne primite de el și de Martha Adonis. Acel incendiu nu fusese accidental. Era probabil prima măsură defensivă luată de Lambros. Și puteau urma și altele, dar îndreptate direct către el.

Capitolul IV

Malko tocmai voia să închidă telefonul, când auzi un „da” pe fondul zgomotos de muzică amestecată cu conversație. Toată ziua încercase să o găsească pe Martha Adonis, fără niciun rezultat.

— Martha?

— Da.

— Sunt Malko Linge. Vă deranjez?

După o scurtă ezitare, fata spuse cu reticență în glas:

— Nu, dar...

— M-am întors azi la Egina, spuse Malko.

— A mers totul bine? întreba Martha cu o indiferență ostentativă.

— Nu. Dimitri Kochilas este mort.

La celălalt capăt al firului urmă o tăcere prelungită, apoi Martha întrebă cu vocea alterată:

— Mort! Dar cum așa?

— Casa lui a ars azi-noapte, iar el a murit asfixiat.

— Dar este îngrozitor!

Părea sincer tulburată. Malko profită de situație.

— Aș vrea să vă spun câteva cuvinte în legătură cu cele întâmplare. Este ceva important. Unde vă aflați acum?

— În piața Kolonaki. Într-o cafenea, cu niște prieteni.

— Este foarte aproape de hotelul meu, remarcă Malko. Ați putea să-mi acordați câteva minute?

— Dacă insistați, da. Sunt acolo unde am fost ieri.

Malko se hotărî să meargă pe jos. Seara era aproape imposibil să găsească un loc de parcare în acel cartier.

Curând o zări pe Martha cu un grup de tineri. Purta o fustă lungă și o bluză neagră foarte sexy. Superbii ei ochi verzi, accentuați de fardul de pleoape, erau încă și mai spectaculoși.

— De ce ați dorit să mă vedeți? îl întrebă ea vizibil contrariată.

Malko îi înfruntă privirea dură.

— Moartea lui Dimitri nu a fost accidentală, spuse el.

Ea îl privi consternată.

— Cum adică, nu a fost un accident?

— Este vorba de o crimă, făcu Malko. Chiar dacă este greu de dovedit acest lucru. Cineva a știut că-l voi vizita și că urma să mă întorc. L-a ucis ca să nu poată vorbi cu mine din nou.

— Să vorbească despre ce?

— Despre Lambros. Bărbatul care a creat gruparea „17 Noiembrie”.

Martha Adonis rămase tăcută câteva secunde, apoi remarcă pe un ton detașat și sceptic totodată:

— Chiar dacă ceea ce spuneți ar fi adevărat, nu mă privește pe mine. De ce ați vrut să mă vedeți?

— Voiam să știu dacă ați vorbit cu cineva despre acest drum la Egina.

— Nu, făcu ea cu hotărâre.

— Bine. Este tot ce voiam să știu. Vă înșelați dacă credeți că acest asasinat nu vă privește și pe dumneavoastră.

Martha tresări.

— Ce vreți să spuneți?

— Ați primit ca și mine un telefon anonim în toiul nopții. S-ar putea crede că dețineți deja anumite informații obținute cu ocazia vizitei făcute la Dimitri acasă. Cineva ar putea spune că reprezentați un pericol. Ar fi bine să mă înșel, dar dacă apare ceva neobișnuit în viața dumneavoastră, anunțați-mă imediat. Puteți să mă sunați la numărul de celular.

Martha îl privea cu ochii mari de stupeoare, apoi spuse:

— Cum ar putea ști cineva de voiajul făcut la Egina?

— S-ar putea ca să fi fost supravegheat tot timpul din clipa în care am pus piciorul în Grecia, răspunse Malko.

— De către cine?

— Organizația „17 Noiembrie” a supraviețuit douăzeci și șapte de ani, remarcă el. Chiar dacă mulți membri ai ei au fost arestați, au rămas încă destui liberi. Alaltăieri, am văzut pe un zid din apropierea Ambasadei Americane scris: „La mulți ani, doamnă Bakoianis”. Or, soțul ei a fost asasinat de teroriști exact acum treisprezece ani.

Martha Adonis nu părea prea impresionată.

— Asta nu înseamnă nimic...

— Este adevărat, dar uciderea lui Panos Gavras ne arată că încă mai sunt în libertate anumiți membri care sunt capabili să lovească fără sfială.

— OK, OK, făcu tânăra vizibil agasată, să presupunem că ar mai fi rămas câțiva inși în libertate... Ce motiv ar avea să mă atace pe mine?

— Tocmai v-am spus de ce. Ca să vă amuțească definitiv. La fel ca pe Dimitri Kochilas.

Martha îl fulgeră cu privirea.

— Chiar dacă aș cunoaște anumite lucruri, nu m-aș duce la poliție.

Eu nu sunt o *nenekos*.

Fata avea cunoștințe istorice. Nenekos era un grec care trădase în favoarea turcilor în vremea războiului de independență al Greciei contra Turciei. Se vedea clar încotro se îndreptau simpatiile ei. Malko făcu un ultim efort:

— Cei care l-au suprimat pe Kochilas nu știau asta.

Cei doi se înfruntară un timp în tăcere, apoi fata zise brusc:

— Mă întorc la prietenii mei.

Malko plecă spre hotelul său, pe străduțele întretăiate de scări. Era perplex. Ideea lui John Hill fusese bună, și în aparență era chiar *prea* bună. Pe de altă parte, șeful centralei CIA nu se gândise că el ar fi putut fi supravegheat încă de la sosirea sa în Atena. Odată mort Dimitri, lui Malko nu-i mai rămânea mare lucru în afară de două nume de cod, care să-l ajute să descopere o identitate: „Lambros” și „Anna”.

Era prea puțin.

Puțin, poate, dar suficient ca să-i înspăimânte pe cei care, din umbră, continuau să conducă organizația „17 Noiembrie”. Erau cei din infrastructura invizibilă care obținuseră douăzeci și șapte de ani de impunitate. Cum putea să progreseze cu atât de puține elemente?

A doua zi avea întâlnire la breakfast cu John Hill. Poate că șeful centralei CIA din Atena avea vreo idee.

*

* *

Dolores Ribeiro, lungită în cușeta rulotei, stătea cu ochii ațintiți în plafon, absentă, încercând să umple vidul ce-i pustia sufletul de la moartea amantului ei, Panos Gavras. Din 29 iunie, data accidentului, ea reușise să-l vadă de mai multe ori în vorbitorul închisorii și chiar să-i telefoneze.

El era pe trei sferturi orb, încă slăbit, iar mâna lui dreaptă era încă înfășurată într-un bandaj gros, dar ea nu contenea să-i spună că-l va aștepta și că va fi întotdeauna îndrăgostită de el.

De zece ani, sentimentele ei nu se schimbaseră încă.

Latura utopistă revoluționară a lui Gavras o atrăsese din prima clipă. Îi amintea de bunicul ei, care intrase voluntar în Brigăzile

internaționale în timpul războiului civil din Spania și fusese împușcat de franchiști după luarea Madridului, în fața unui zid pe care încă se mai vedea scris cu litere roșii fragilul slogan „*No pasarán*” [*Ei nu vor trece*].

Când a aflat că Gavras face parte din „17 Noiembrie”, Dolores a intrat și ea cu entuziasm în organizație. Nu a participat la execuții pentru că Stavropoulos voia ca „executorii” să fie greci. Conducea însă mașinile, participa la reperarea victimelor și la protecția comandourilor. Din nefericire, nu a tras niciodată cu arma. După arestarea amantului ei, fusese interogată, dar a negat orice privitor la crimele comise de acesta. Cum amprentele ei nu au fost găsite în locurile conspirative, poliția nu a arestat-o.

Dolores tresări. Auzi un zgomot afară. Sări din cușetă și, uitând că este doar în tricou și slip, deschise larg ușa rulotei și scrută întunericul din jur. Rulota era instalată într-o periferie a Atenei, la Paleo Psychico. De săptămâni de zile, aștepta să i se dea un semn, căci știa că în afară de Stavropoulos mai existau și alți membri ai organizației. Nu deținea însă nicio probă. Nu avea niciun număr de telefon, niciun loc de întâlnire, nimic.

Atunci, hotărî să continue a frecventa cu regularitate micul restaurant din Exarchia unde se ducea cu Gavras. Spera să fie contactată.

Machieuză de teatru și de cinema, ea trăia intens, fără a avea multe necesități. Pano Gavras nu-i dăduse niciodată bani.

Ca să-și mai schimbe gândurile negre, ea se hotărî să-și verifice trusa de machiaj. Atunci descoperi într-un colț un obiect înfășurat într-o pânză albă. Înăuntrul ei se afla un Mauser de calibrul 38. I-o făcuse cadou iubitul ei. Era o armă pe care nu o dusesese în ascunzătoarea din strada Patmou în urma unei misiuni. Revolverul nu o mai părăsise niciodată. Din fericire, când o percheziționase poliția, trusa de machiaj se afla într-un platou de filmare.

Acea armă reprezenta tot ce mai rămânea din iubirea lor și din viața ei trecută. Dolores se întinse iar pe pat cu arma între mâini, ațintită către o țintă imaginară.

Avea o singură dorință – să-și răzbune amantul. Era convinsă că fusese ucis de americani care nu aveau încredere în justiția greacă. În

încărcător erau nouă cartușe, suficiente pentru a ucide un fascist. Dar pe care? Știa că o „execuție” trebuia minuțios pregătită. În plus, necesita participarea unui mai mare număr de oameni. Dar acum ea era singură. Nu se punea problema de a ataca un obiectiv instituțional, un ambasador sau un oficial. Trebuia să găsească o țintă izolată, ușoară, și să arunce arma după folosire. Încetul cu încetul acest gând deveni o obsesie. Ea strânse cu putere patul armei și deodată simți un val fierbinte în tot trupul. Atunci jură să-și răzbune cât de curând iubitul asasinat de fasciști.

*

* *

John Hill asculta relatarea lui Malko, concentrat, cu sprâncenele încruntate. Prin fereastra blindată a biroului pătrundea lumina unui soare radios. Ambasada Americană era protejată de o rețea complexă de alarme electronice, de poliția greacă și de pușcași marini care ocupau interiorul clădirii. După 11 septembrie 2001, nicio precauție nu era prea mare.

— Mă neliniștește povestea telefoanelor anonime, zise el. Nu i-am prevenit pe omologii mei din EYP de sosirea dumneavoastră. Nici măcar „verișorii” nu sunt la curent. Așa că rămâne doar poliția de frontieră...

— Fapt care implică niște complicități afurisite, remarcă Malko. Americanul oftă resemnat.

— Complicități ce datează de multă vreme, sublinie el. Totul a început odată cu moartea lui Richard Welsh. Gruparea „17 Noiembrie” are oameni plasați în sânul serviciilor de informații, care nu au fost niciodată depistați. Prea puțină lume știa că Panos Gavras urma să fie operat la spitalul Evangelistos unde trebuia să stea doar două zile. Acolo era de neatins. Asasinii săi au dat lovitura prea la sigur.

— Au fost identificați?

— Nu. Dar au fost filmați de o cameră video. „Verișorii” ne-au trimis niște fotografii. Iată-le.

El îi întinse lui Malko un teanc de fotografii în alb și negru de calitate medie. Se puteau distinge chipurile celor trei bărbați. Doi erau

tineri în uniformă și unul era în civil și părea cam de cincizeci de ani, iar în mână avea o servietă.

— Poliția greacă a difuzat aceste documente? Întrebă Malko.

— Nu. Au spus că nu vor să-i alerteze pe suspecti. În realitate, tot ce vor e să nu-i recunoască nimeni. Oricum acești tipi nu par să aibă fișe la poliție. Nu aveau nici cei deja arestați. Ei pot fi recunoscuți de vecini, sau de prieteni. Nedifuzarea acestor documente nu face decât să frâneze ancheta. Doar un miracol ar putea ajuta. Așa cum s-a întâmplat timp de douăzeci și șapte de ani. Înțelegeți acum de ce v-am chemat la Atena?

— Absolut, recunosc Malko. Dar informațiile sunt prea puține. Au scris ziarele despre incendiul din Egina?

— Nu. Niciun rând.

— Ce-ar fi să puneți un pic de presiune pe greci?

John Hill tresări ca înțepat de o viespe.

— Ar fi un mijloc sigur de a nu mai afla chiar *nimic*. Ori ne descurcăm singuri, ori ne dăm bătăuți și renunțăm. Cu „verișorii” din Anglia treaba stă altfel pentru că sunt în balanță Jocurile Olimpice. Pe moment, grecii consideră problema lor rezolvată. Toată lumea ar trebui să fie mulțumită. Operaționalii din „17 Noiembrie” stau la răcoare. Grecia își poate auri blazonul de stat legalist, iar adevărații vinovați rămân la adăpost. Dacă nu-i găsiți dumneavoastră, nimeni nu o va face.

— O persoană îl cunoaște cu siguranță pe „naș”. Este vorba de Stavropoulos. Poate va vorbi ca să i se scadă din pedeapsă.

John Hill clătină din cap.

— Asta speram și eu înainte să-i studiez biografia. Tatăl lui era mâna dreaptă a lui Leon Troțki în anii treizeci. Era stabilit la Paris. Acolo s-a născut omul nostru în 1944. Doi ani mai târziu, tatăl lui trece în altă tabără! În sângerosul război civil din Grecia din anii 1946–49, era un înfocat susținător al partidului de dreapta! Când a murit în 1965, fiul său, Alexandros, avea douăzeci de ani și suferea de un complex îngrozitor. Era atras în mod visceral către stânga unde i se reproșa trădarea tatălui său. S-a spălat de păcate odată cu venirea la putere a coloneilor, când a trecut la „lupta armată”. S-a alipit la gruparea din 29 mai, creată la 29 mai 1967 și fu ales șef al ramurii

armate. A fost trimis în Cuba la un antrenament militar. Cred că atunci a fost remarcat de unul dintre oamenii ce trăgeau sforile luptei antifasciste.

— Vă gândiți la misteriosul Lambros?

— Da. Stavropoulos avea profilul ideal. Un idiot ce ardea de dorință să răscumpere vina tatălui său. Fu împins înainte și, în timpul dictaturii coloneilor, a fost condamnat în contumacie la cinci ani de închisoare.

— A luptat în Grecia?

— Nu. Se afla încă la Paris pe 17 noiembrie 1974, când a fost revolta studenților de la Școala Politehnică din Atena, ce a dat numele organizației „17 Noiembrie”. Ca și cei mai mulți stângiști adunați la Paris, el se întoarce în țară în 1975, după prăbușirea dictaturii coloneilor. Acolo i se pierde urma, căci își schimbă numele, devenind Michaelis Ionomou... Atunci a fost selecționat de Lambros, un autentic troțkist, care considera că lupta trebuia continuată împotriva capitalismului din Grecia.

Șeful Centralei CIA îl privi lung pe Malko și spuse:

— Iată de ce eu cred că Alexandros nu va vorbi și va alege să putrezească în închisoare.

Americanul avea dreptate. Stavropoulos era un „idiot util” și încăpățânat.

— Asta nu ne oferă prea multe posibilități, făcu Malko. Nu știm absolut nimic despre Lambros și misterioasa blondă, Anna.

— O fi nemțoaică?

— Asta mi-a spus Dimitri Kochilas. Dar nici el nu era sigur.

— O să întreb la centrala din Berlin poate se află ceva de la Serviciile de informații germane – BND – promise Hill. Dacă este o activistă de stânga, cu siguranță are un dosar la ei.

— Ar fi o minune să o găsească, neștiind decât pseudonimul „Anna”.

Urmă un moment de liniște. Malko înălță capul și întrebă:

— Și eu ce voi face între timp?

— Nu aveți nicio idee?

— Poate că da, dar e ceva cam tras de păr. Mai întâi aș vrea să știu cu cine ați vorbit de intervenția Marthei Adonis ca interpretă?

John Hill se încruntă.

— Cu nimeni.

— Cum ați anunțat-o?

— Am chemat-o prin intermediul consilierului cultural, la universitate sau la ea acasă, nu-mi aduc bine aminte. Ea lucrează des pentru noi, când e vorba de vizitele unor parlamentari sau a unor oameni de afaceri. De ce mă întrebați?

— Cineva a sunat la ea. La câteva ore după ce s-a întâlnit cu mine la hotel. Se pare că era aceeași persoană care m-a sunat și pe mine la miezul nopții.

— Ce scop ar fi avut acele apeluri?

— Habar n-am, mărturisi Malko. Ori au vrut să ne repereze, ori să ne intimideze. Așadar, încă de la prima mea întâlnire cu ea, se știa că avea să lucreze pentru mine. Acest fapt implică și alt lucru: cineva din interiorul ambasadei lucrează ca agent dublu. Cineva a fost înștiințat de venirea mea aici.

— În interiorul ambasadei? strigă îngrozit John Hill. Dar este imposibil!

— De ce? Doar este o operațiune „deschisă”. Cine va spune că nu a putut fi vorba de o recepționeră care are legături cu teroriștii? A fost cazul de la Ambasada Franței, am citit în dosar. În clipa în care am pus piciorul aici, am fost luat la ochi și atunci se descoperă și existența Marthei Adonis. Pare logic. Ce ați fi făcut în locul lor?

— Aș fi încercat să îi pun telefonul sub urmărire, ca să pot urmări ancheta dumneavoastră.

— *Bingo!* aprobă Malko. Poate chiar asta s-a întâmplat, înainte să vă expun ideea mea, aș vrea să vă întreb ceva. Aveți pe cineva de la TD [*Technical Division*] care ar putea verifica linia Marthei Adonis? Să vadă dacă nu găsește vreun *bug* [*microfon*].

— Pot chema mâine un specialist din Frankfurt. Nu mi-ați spus încă ce idee v-a venit...

— Lăsați-mă să vă explic.

*

* *

John Hill puse pe birou bricheta Zippo, cu care se jucase tot timpul

în care ascultase explicațiile lui Malko, și recunosc:

— Mi se pare deosebit de bine gândit.

— Mulțumesc, făcu Malko. Evident, va trebui să o conving pe Martha, dar cred că voi reuși. Dacă testul va fi pozitiv, va trebui să fim foarte prudenți...

Dacă manipularea gândită de Malko funcționa, poate ducea la o pistă, deși putea avea ca rezultat și alertarea organizației „17 Noiembrie”. Or, trecutul demonstrase că teroriștii loveau fără avertisment tot ce reprezenta o amenințare la adresa lor. Panos Gavras ar fi putut fi martor cu titlu postum...

Șeful centralei CIA sugeră:

— Poate că ar fi mai prudent să-i aducem pe „babby-sitters”. Chris Jones și Milton Brabeck ar fi superîncântați să cunoască Grecia.

— În situația dată, ar fi mai binevenită discreția. Mai bine dați-mi o armă. Cel puțin să pot să mă apăr ca să nu fiu doborât ca un iepure.

— Veți primi una peste o oră, promise John Hill. V-o trimit la hotel cu un *case-officer*. Acum voi suna la Frankfurt să-mi trimită un *bug buster* [*specialist în detectarea microfoanelor de ascultat convorbirile telefonice*].

— Dacă manipularea mea dă greș, nu-mi rămâne decât să mă urc în primul avion, făcu Malko.

Capitolul V

Aflat în echilibru pe un scaun, bărbatul cunoscut sub numele Lambros hrănea peștii exotici dintr-un acvariu. Privea cu atenție un pește pisică ce se repezea avid la hrană, înlăturându-i pe ceilalți. Lui Lambros îi plăcuseră acvariile dintotdeauna. Chiar când era tânăr și sărac, reușise să-și procure unul mic. Stătea cu orele să observe evoluția peștilor care se fereau, se jucau sau se luptau, într-o liniște totală. La fel ca el. Lambros iubea secretul și luptele clandestine. Nu-i plăcea să iasă în evidență, să vorbească în public. Era ca și acei pești. Se mișca repede și în tăcere, lovind fără să avertizeze.

Odată terminată hrana, el coborî de pe scaun și se instalează pe o canapea cu fața spre uriașul acvariu ce ocupa un întreg perete al

livingului, pe o lungime mai mare de cinci metri. Era fascinant. Era aproape singurul său lux. Mânca puțin – pește fript, salată –, nu ieșea practic niciodată, își rezolva afacerile telefonând mult și noaptea urmărea filmele la televizorul dotat cu o uriașă antenă parabolică. Avea un Mercedes 560 blindat, ca toți oamenii lui. Dacă nu ar fi avut, ar fi părut suspect. Când îl utiliza, era însoțit de gărzi de corp, îmbrăcate în negru, înarmate și cu căști radio în urechi. Era simplă rutină. Toți cei bogați foloseau un asemenea dispozitiv. Or, Lambros era putred de bogat. Avea o avere acumulată aproape prin hazard. Profitase din belșug de prietenii săi politicieni și nu ezita niciodată să finanțeze o campanie electorală. Uneori îl cuprindea amețeala când se gândea la milioanele de dolari acumulate. Pentru el era ceva abstract și profita puțin de averea sa. Avea birouri în oraș, în piața Sintagma, care erau moderne și funcționale. Vila sa superbă, construită pe o colină ce domina noul aeroport, cu piscină și livezi de măslini, avea o suprafață locuibilă de 1000 metri pătrați. Acestea erau singurele semne exterioare ale bogăției sale.

Lambros nu dădea niciodată petreceri. Obișnuia să cineze singur cu amintirile lui. Nu își schimbase vechile lui obiceiuri. În străfundul sufletului său, el era tovarășul Lambros, care își consacra tot timpul ideologiei de stânga. Adoptase troțkismul încă din leagăn și îi rămăsese credincios, trist că ideile sale nu au triumfat. Cu modestie, se gândea că aventura „17 Noiembrie” era cea mai frumoasă reușită a vieții sale. Era extraordinar faptul că înfruntau forțele capitaliste vreme de douăzeci și șapte de ani.

Dezastrul din ultimele luni nu îl descuraja. Răbdător, el aștepta ca alerta să treacă pentru a putea continua. Aproape că nici nu se gândea la cei ce căzuseră. Cei ce cad în lupta politică nu sunt niciodată plânși. Esențialul era să rămână destui militanți în viață, care să poată duce flacăra mai departe.

Cele mai bune momente din viața sa erau atunci când reușea să se eschiveze cu discreție de la o întâlnire secretă.

Și așa, întâlnirile de acest gen erau extrem de rare. Fiind de o prudență maladivă, Lambros nu se încrezuse în nimeni. Foarte rar avea contacte directe, lucrând mai ales prin intermediul cutiilor de scrisori clandestine.

El încetă să se mai uite la pești, calculând în minte câți oameni îi cunoșteau adevărata identitate. Putea să-i numere pe degetele mâinilor. De-a lungul anilor, mulți dintre camarazii lui muriseră. Unii muriseră de moarte bună, în patul lor. Unii se îndoiau, dar nu îndrăzneau să spună nimic.

Cât despre bărbatul care știa totul despre el dintotdeauna, Alexandros Stavropoulos, acesta ar fi preferat să-și înghită limba decât să-l trădeze. Stavropoulos nu ar fi spus niciodată că Lambros mai exista.

Lambros izgoni din minte gândurile neplăcute. Regreta moartea lui Dimitri Kochilas. Nu fuseseră niciodată prea apropiați, dar Kochilas stătuse în banca lui. Poate că reacționase acum prea repede. În schimb, eliminarea lui Panos Gavras era de cu totul altă factură. Reprezentase un risc enorm pentru organizație.

Zgomotul unor pași îl făcu să se întoarcă.

— O, îți admiri încă peștișorii!

Clio, a doua sa soție, îl privea cu un zâmbet tandru. Era cu douăzeci de centimetri mai înaltă decât el. Umplută până la refuz cu silicoane și conservată prin cultură fizică era o femeie superbă. Avea ochi albaștri și nări ce palpitau, dar era complet cretină.

Ea se apropie provocatoare, într-o rochie albastră mulată pe corp, închisă cu nasturi. Lambros o cunoscuse la un dineu dat în cinstea încheierii unei afaceri. Cel cu care negociase afacerea venise însoțit de Clio, o apariție frapantă, care materializa toate fantasmelor sale.

După ce o așează la masa din fața lui Lambros, acesta îi șopti la ureche:

— V-am adus un mic cadou.

„Cadoul”, decoltat până la ombilic, îi adresase un zâmbet promițător. Era perfect conștientă de rolul pe care trebuia să-l joace, deși era doar o *call-girl* obișnuită, soție a unui avocat ce trăgea mîța de coadă. Avocatul închidea ochii la prestațiile tarificate ale nevastei sale, de pe urma cărora avea ce să mănânce. În acea seară, Lambros se întorsese acasă împreună cu Clio, care se arătă foarte pasională. El o revăzu apoi adesea și, încetul cu încetul, văzuse că are mari calități. Era performantă la pat, blândă și destul de fină. Soția lui Lambros murise cu doi ani mai devreme de un cancer la sân, lăsând în urma ei

o fiică, Christina. Apoi, spre marea surpriză a unora dintre prietenii săi, Lambros se căsătorise cu Clio ce devenise și ea văduvă. În Grecia, nu puteai trăi cu o femeie, trebuia să te căsătorești cu ea. Bineînțeles, Clio nu știa nimic despre viața secretă a soțului ei și se mulțumea cu rolul ei social de doamnă a casei. Îi furniza lui Lambros, ori de câte ori voia, prestații sexuale de o calitate excepțională.

Clio se lipi ușor de el.

— Nu te-ai uitat destul la peștișorii tăi?

Cu fața lipită de pânțele ei, Lambros simți un val fierbinte. Fără să scoată un cuvânt, el începu să-i descheie nasturii rochiei începând de jos. Clio începu să-i desfacă pe cei de sus. După ce toți nasturii fură descheiați, Clio se scutură ușor și rămase doar în sutien și slip, ambele din dantelă neagră. Rămânând în aceeași poziție, Lambros o mângâia distrat. Clio ghici ce dorește și se lăsă în genunchi în fața lui. Imediat, el începu să-i frământă sânii în timp ce Clio, cu gesturi de infirmieră, îi descheia pantalonii, eliberându-l.

Lambros uită repede de peștii lui tropicali și închise ochii ca să se poată concentra la plăcerea sa. Clio puneă în joc toată știința acumulată în anii ei de muncă retribuită, deconectată de orice urmă de sentiment. Era vorba de pură plăcere fizică, ideală pentru a uita. Clio reuși să-l facă să uite de Dimitri Kochilas, bărbatul care nu ar fi trebuit să moară.

*

* *

Specialistul din *Technical Division* semăna cu un reprezentant comercial, roșu la față, cu o cravată țipătoare și cu niște pantofi butucănoși cu tălpi groase. Numai privirea pătrunzătoare, mereu în mișcare, era în discordanță cu aparența lui jovială, un pic vulgară.

Se prezentase sub numele de Frank. Așezat pe pat în fața lui Malko, cu o valiză metalică pusă alături, asculta explicațiile acestuia.

— Trebuie să mergem să vedem locul, spuse el. Este ușor să pătrundem în imobil?

— Nu știu, mărturisi Malko.

— Dacă există vreun cod, va trebui să așteptăm să se întunece, spuse Frank. Am ustensile pentru orice tip de cod.

Un sfert de oră mai târziu, se aflau amândoi în fața imobilului în care locuia Martha Adonis.

— Am ajuns. Locuiește la etajul trei. Eu vă aștept în cafenea.

În apropiere se afla o cafenea simpatică. Frank își umplu buzunarele cu materialul necesar, lăsându-i lui Malko valiza metalică. Instalat pe terasa cafenelei, el îl văzu pe Frank cum pătrunde în imobil, aparent fără probleme. Primul obstacol fusese trecut. Acum nu-i mai rămânea decât să se roage.

*

* *

Martha Adonis se concentra cu greu la lecția ei de engleză. Nu-i puteau ieși din cap spusele „clientului” ei. Degeaba își tot spunea că acesta a vrut doar să o sperie, într-un colț al creierului ei se cuibărise frica.

— Domnișoară, cum se traduce *eleftheros*?

Elevul ei o privea, cu fruntea încruntată, ignorându-i tulburarea. Ea își spuse că cel mai bun lucru era să uite totul și să nu mai accepte nicio colaborare cu Ambasada Americană în afară de traducerile oficiale.

*

* *

Malko simți cum i se mărește pulsul. Frank tocmai ieșea din imobil și se îndrepta către cafenea. Acesta se așeză la masă și spuse:

— Pot să beau un scotch?

Malko chemă chelnerul și comandă un Defender, apoi se întoarse către Frank.

— Ați intrat ușor?

— Da. În timpul zilei, codul este dezactivat, iar ușa de la subsol era încuiată cu o broască obișnuită.

Chelnerul aduse băutura. El bău o treime din pahar, apoi spuse:

— Există ceva... o improvizație de amator.

Malko ar fi fost în stare să-l îmbrățișeze. Raționamentul său se vădea perfect și astfel ar fi avut un fir călăuzitor către Lambros.

— Unde se găsește acea... improvizație?

— În cutia de racordare. Este o simplă pensetă terminată cu un fir legat la un radioemițător disimulat într-un colț al pivniței. Un tip de dispozitiv clasic. Mai aveți nevoie de ceva?

— Da. Presupun că dacă ați scos acea pensetă, cei care au plasat-o acolo își vor da seama.

Frank dădu afirmativ din cap.

— Sigur. Sigur este că nu vor mai auzi nimic. De ce?

— Iată. Aș avea nevoie ca ascultarea să fie întreruptă în noaptea asta, fără ca cei ce au instalat dispozitivul de ascultare să-și dea seama. Iar mâine dimineața, penseta să fie pusă la loc. Cum era? Ar fi posibil?

Frank se gândi un timp bătând darabana cu degetele pe masă, apoi dădu afirmativ din cap.

— *Yeah*, s-ar putea aranja. La parter, există o prăvălie cu suveniruri. Numărul este pe vitrină. Cu siguranță că nu este utilizată noaptea. Este suficient să mă întorc diseară și să transfer penseta pe acel număr. Iar mâine dimineață, o voi reinstala pe vechiul număr al casei ce vă interesează.

— Perfect, exclamă Malko.

Americanul părea mai puțin entuziasmat.

— Treaba asta mă forțează să dorm noaptea asta în Atena. Nu era prevăzut în program.

— O să aranjez cu John Hill, îl asigură Malko. În seara asta, pe la ora nouă vă voi aduce aici. Până atunci, o să vă rezerv o cameră la *Saint-Georges*. Astfel, dacă persoana care mă interesează primește vreun telefon în noaptea asta, nu va putea fi ascultată.

— Așa stau lucrurile, într-adevăr, confirmă Frank înainte să dea pe gât restul de whisky.

— Fantastic! făcu Malko.

Manipularea gândită de el începea să prindă contur.

*

* *

Malko tresări. În ciuda faptului că televizorul era deschis pe canalul CNN, ațipise. Aruncă o privire pe cadranul luminos al ceasului său. Era ora patru și zece în zori. El formă numărul de telefon al Marthei

Adonis. După câteva secunde numai el auzi vocea tinerei interprete răspunzând furioasă și speriată în același timp.

— *Né.*

Imediat, el puse telefonul în furcă. Era al cincilea apel făcut de el începând cu miezul nopții. După cum fusese prevăzut, el se întorsese cu Frank pe strada Perikleous și tehnicianul din CIA intrase cu ușurință în imobilul Marthei Adonis, efectuând operațiunea cerută de Malko. Aranjaseră ca Malko să-l aducă iar la ora șapte dimineața.

Malko își spuse că este suficient, închise televizorul și ceru să fie trezit la ora șase și jumătate dimineața. Se ruga ca stratagema sa să funcționeze.

*

* *

De astă dată, Malko era să nu audă telefonul. După escapada matinală făcută în strada Perikleous, adormise frânt. El ridică receptorul cu inima strânsă ca un purice, și simți o bucurie imensă când auzi vocea Marthei Adonis.

— Domnul Linge?

— Da, spuse el cu un glas adormit. Cine este la telefon?

— Martha Adonis, interpreta dumneavoastră.

— Ce surpriză! Cu ce problemă mă sunați?

— Mi se întâmplă niște chestii bizare, spuse fata cu un glas nesigur.

Aș vrea să stăm de vorbă.

— Cu multă plăcere. Doriți să luăm masa împreună?

— Da. Unde?

— Cunoașteți unde este *Café Armani* de pe strada Miliani?

— Da, dar nu voi fi liberă mai devreme de trei și jumătate.

Malko puse telefonul în furcă. Îi venea să cânte de bucurie. În inima sa era și o fărâamă de neliniște. Manipularea sa putea deveni periculoasă, foarte periculoasă chiar pentru Martha și pentru el însuși. Era cazul să ia măsuri de precauție.

*

* *

Malko intră în Ambasada Americană prin strada Kokali, un loc mai

discret. John Hill, prevenit din vreme, îl aștepta.

Șeful centralei CIA îl ascultă dezvoltându-și planul, cu o reticență vizibilă.

— Încălcați una dintre regulile de bază ale Agenției noastre, remarcă el. Puneți în pericol o persoană „civilă”. Dacă i se întâmplă ceva, eu voi fi cel tras la răspundere.

Iar și iar, CIA era CYA... [*Cover Your Ass! (Protejează-fi fundul!)*]

— Știu asta, recunosc Malko, dar va fi totul sau nimic. Pur și simplu, trebuie să fim foarte atenți, Aveți disponibili niște *case-officers*?

— În principiu, aceștia nu pot fi angajați în acest gen de operațiuni fără a avea undă verde de la Langley. Cu condiția ca ei înșiși să fie de acord.

Iată de ce Usama Bin Laden zburda încă voios prin Afganistan... CIA devenise o uriașă mașinărie administrativă, plină de interdicții, frânată de reglementări idioate...

Liniștea se prelungi. Malko se ridică, zâmbind cam forțat.

— OK, nu vreau să vă pun în încurcătură. Îmi pare rău, voi renunța și eu.

John Hill sări ca ars.

— Nu, așteptați! Găsesc eu o soluție. La urma urmelor, este vorba de un *presidential finding*. Operațiunea Lambros este o prioritate pentru Casa Albă.

*

* *

Martha Adonis apăru la *Café Armani*. Silueta mândră și ochii verzi extraordinari făceau ca toată lumea să întoarcă capul după ea, ca să nu mai vorbim de crupa pe care se mulau niște blugi mai mici cu un număr. Tânăra interpretă se lăsă să cadă pe banchetă lângă Malko, cu un zâmbet destul de crispat. Avea ochii încercănați.

Malko îi întinse lista de bucate.

— Cred că vă este foame...

Ei comandară spaghete cu fructe de mare și apă minerală, apoi ea scoase o țigară pe care Malko i-o aprinse cu Zippo. O lăsă să aspire câteva fumuri înainte să o întrebe:

- Ce s-a întâmplat?
- Toată noaptea am primit telefoane! spuse ea într-un suflet. Nu am putut închide ochii deloc. Mi-e frică.
- Înțeleg, spuse Malko. Dar ce vă face să credeți că asta are vreo legătură cu mine?
- Înainte să vă întâlnesc nu s-a mai întâmplat.
- Malko își amestecă spaghetetele înainte de a remarca:
- Nu vreau să fiu indiscret, dar nu este vorba oare de o problemă din viața dumneavoastră personală?
- Tânăra deveni brusc rigidă.
- Nu. Am rupt relația cu perechea mea de mai mult de trei luni. L-am sunat azi dimineață și părea căzut din nori. Am de gând să merg la poliție.
- La această ipoteză, Malko nu se gândise.
- Nu cred că este cea mai bună soluție, făcu el prudent.
- De ce?
- Vă amintiți ce v-am spus ultima oară? Cred că ancheta mea legată de gruparea „17 Noiembrie” deranjează multă lume. Presupun că cineva vrea să vă descurajeze ca să nu mai lucrați cu mine.
- Dar eu nici nu lucrez cu dumneavoastră, protestă Martha Adonis, care nici nu se atinsese de spaghetete.
- E adevărat, dar ei nu au de unde să știe. Se gândesc că poate ați intrat deja în posesia unor informații sensibile.
- Martha trăgea nervoasă din țigară.
- Ce fel de informații?
- Ați auzit vorbindu-se de Lambros înainte să vă întâlniți cu mine?
- Nu. E așa de important?
- Extrem de important, sublinie Malko. Acest Lambros pare a fi veritabilul fondator al organizației teroriste, dar sunt puțini cei care îl suspectează și sunt și mai puțini cei care pot să-l identifice sub adevăratul său nume. Dimitri Kochilas era unul dintre aceștia. Din cauza asta este mort acum.
- Credeți că a fost asasinat? întrebă Martha cu voce sugrumată.
- Da.
- Conversația lor era acoperită de hărmălaia din cafenea. La masa alăturată se așeză un uriaș cu barbă. Tipul salută zgomotos jumătate

din clienți, oameni de afaceri, ziariști, femei frumoase.

Martha se înclină către Malko.

— Îl vedeți pe tipul cu barbă? Este avocatul uneia din victimele grupării „17 Noiembrie”. El ar trebui să știe adevărul. De ce nu a spus nimic?

— Habar n-am, mărturisi Malko.

Avocatul puse pe masă două telefoane portabile în timp ce urla la un al treilea, astfel încât nimeni din sală să nu poată pierde un cuvânt din conversația sa... Martha încercă să guste câteva spaghetti, privindu-l pe Malko.

— Mai mult ați vârat frica în mine. Totul mi se întâmplă numai din cauza dumneavoastră. În plus, îi detest pe americani.

— Cu toate astea, lucrați cu ambasada lor.

— Am nevoie de bani, mărturisi tânăra. Nu câștig destul. Aici totul este scump. Aș vrea să-mi cumpăr un scuter sau o motocicletă.

Malko o privi în ochi. Fata era sinceră. Părea sfâșiată de sentimente contradictorii. Cât ai clipi din ochi, goli farfuria și puse furculița alături oftând.

— Când sunt nervoasă mănânc prea mult. Ar trebui să mai slăbesc.

— Dar sunteți superbă! făcu Malko. Toți bărbații vă admirau când ați intrat. La fel și eu.

Ea nu răspunse, se uită la ceas și apoi zise:

— Trebuie să plec. Peste o oră am lecție. Sper să nu mai fiu hărțuită de telefoane anonime. Vă rog să nu mă sunați.

— Există un mod foarte simplu ca să știți dacă acele telefoane sunt legate de persoana mea, făcu Malko.

— Cum?

— Vă voi telefona în seara asta sau mâine dimineață. Dacă telefonul vă este ascultat, acest lucru va stârni o reacție.

Martha tresări:

— Să fiu ascultată?! Dar este imposibil. Nu se mai practică asta de la dictatura coloneilor... Acum suntem o țară democratică, iar poliția nu are niciun motiv să spioneze convorbirile.

Fata asta era de o candoare nemaipomenită.

— Eu nici nu am spus că ar fi vorba de poliție, o corectă Malko. Există o mulțime de tehnicieni capabili să facă așa ceva. Cum credeți

că teroriștii din „17 Noiembrie” își obțin informațiile?

Martha rămase mută un timp, jucându-se cu un cocoloș de pâine, apoi, cu mica cruciuliță de la gât.

— O, este înspăimântător ce-mi spuneți! oftă ea. Și dumneavoastră mă speriați.

Malko se stăpâni să nu izbucnească în râs la gândul că Martha ar lua-o la fugă ca un iepure dacă ar ști că în borseta lui se ascundea un revolver Beretta 92. Simți că este timpul să ia taurul de coarne.

— Aș vrea să vă fac o propunere, continuă el. Dacă veți colabora încă o dată cu mine, vă ofer eu un scuter.

Martha rămase cu gura căscată de stupeoare.

— Dar trebuie să fie foarte scump!

— Asta nu are importanță, o asigură el. Vreau să am inima împăcată. Organizația pentru care lucrez are mari posibilități financiare.

— Și ce ar trebui să fac? îl întrebă grecoaica prudentă. Sper că nimic ilegal.

— Absolut nimic. E vorba de ceva foarte simplu. Diseară vă voi da un telefon, ca și cum am lucra împreună. Vă voi spune anumite lucruri. Tot ce veți face va fi să mă aprobați, chiar dacă ce spun eu este inventat.

— Asta-i tot?

— Da.

Ea ezită apoi ridică privirea.

— Bine, accept, dar sper că nu mă veți vâri în bucluc. După aceea nu vreau să mai aud de dumneavoastră.

— Vă promit, zise Malko.

Martha Adonis se ridică.

— Voi fi acasă începând cu ora nouă seara.

— Așteptați, mai este încă ceva. Măine am nevoie de dumneavoastră timp de două ore.

— Ce trebuie să fac?

— Vă voi spune diseară, la telefon.

Ea nu mai insistă, iar el o urmări din ochi în timp ce ieșea pe ușă. Ce păcat că era așa de distantă. El plăti consumația, luă borseta ce conținea revolverul și se îndreptă spre Ambasada SUA ca să pună la

punct contramăsurile necesare pentru a evita ca lucrurile să ia o întorsătură nefericită...

*
*   *

Martha Adonis răspunse la primul apel. Era exact ora nouă și jumătate.

— Bună seara, zisă Malko. Am vești bune. Am găsit adresa bărbatului despre care ne-a vorbit Dimitri Kochilas. Cel care îl poate identifica pe Lambros.

— A, bine! făcu tânăra interpretă cu o voce destul de iritată, forțându-se să fie naturală.

Dacă îi asculta cineva, ar fi pus acest fapt pe seama emoției.

— Așa că mâine am nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să-i facem o vizită.

— Nu pot mâine dimineață, spuse repede Martha. Am cursuri.

— Când sunteți liberă?

— Începând cu ora trei.

— Perfect. Vă aștept la *Saint-Georges*.

El închise telefonul ca să nu-i lase timp să-și schimbe hotărârea. Totul era pus la punct. Acum trebuia doar să aștepte până a doua zi. El scoase pistolul Beretta 92 din borsetă și îl așează pe noptieră, cu piedica ridicată. Începând din acea clipă, se juca cu focul. Misteriosul Lambros nu s-ar fi dat în lături de la încă o crimă ca să-și protejeze anonimatul.

*
*   *

Martha Adonis era albă la față când se instalează în Opel alături de Malko.

— N-ar fi trebuit să vin! exclamă ea. Sunt complet nebună! În plus, nu am înțeles nimic din ce mi-ați spus aseară.

— Nu era nimic adevărat, recunosc Malko, dar cei care au ascultat convorbirea nu știu asta.

— Și ce credeți că vor face?

— Probabil că ne vor urmări ca să vadă cine este acel martor.

Opelul se angajă pe străzile în pantă din Kolanaki. Când ajunse la Vassilis Sofias, viră la stânga și se îndreptă în direcția bulevardului Mesogion. Malko studiase cu grijă itinerariul inspirându-se din activitățile trecute ale grupării teroriste.

Ezitase să-i spună Marthei că ar putea deveni ținta unei agresiuni violente.

În Vassilis Sofias circulația era destul de fluidă, dar el conducea cu atenție uitându-se mereu la oglinda retrovizoare. Martha fuma privind drept în fața ei. Trecură de Ambasada Americană, apoi de *Hilton*, aflat în curs de reamenajare. Malko intră apoi pe interminabilul bulevard Mesogion, urcând către nord-est. Trecu printr-un prim pasaj subteran pe sub bulevardul Fokiados, apoi opri la un stop. Chipul Marthei parcă se vestejise. Era cuprinsă de teamă. Malko puse mâna pe piciorul ei.

— Vă simțiți bine?

Ea dădu din cap că da. Brusc, telefonul lui Malko sună. O voce cu un puternic accent american spuse:

— *Suspects on a red Yamaha fifty yards behind you. [Suspecți pe o motocicletă Yamaha roșie, la treizeci de metri în spatele dumneavoastră.]*

Un val de adrenalină se revărsă în arterele lui Malko. El apucă revolverul. Era de ajuns să apese pe trăgaci, ca acesta să scuipe patrusprezece cartușe.

Martha scoase un țipăt când văzu arma.

— Ce vreți să faceți?

Cu ochii în oglinda retrovizoare, Malko nu îi răspunse. Tocmai zărise motocicleta roșie semnalată de „baby-sitters”.

Yamaha se apropia prin stânga lui. Malko spuse.

— Fiți atentă. S-ar putea întâmpla ceva. Aplecați-vă.

De fapt ar fi trebuit să-i spună că cineva va încerca să-i ucidă.

Capitolul VI

Mai mult moartă de frică, Martha rămase dreaptă pe scaun. Privirea lui Malko era din nou lipită de oglinda retrovizoare. Yamaha se apropia simțitor. În clipa când ajunse în dreptul mașinii, el văzu

cum pasagerul cu cască integrală vâra mâna în interiorul bluzonului din piele neagră și scoate un revolver cu țeavă lungă. În aparență nu știa că Malko este prevenit. Acesta nu așteaptă ca motocicletă să-l depășească și îl amenință pe motociclist cu revolverul. Pilotul îl văzu și se depărtă, în clipa în care pasagerul trase. Din cauza zgomotului făcut de motor, nu se auzi împușcătura care, ratând capul lui Malko, traversă parbrizul din interior spre exterior. Martha avea o criză de nervi. Motocicleta accelerează, îi depășește în trombă și viră brusc la stânga, în timp ce semaforul era încă roșu, tăind calea celor ce veneau din sens contrar, apoi dispăru în direcția centrului.

Totul se derulase în câteva secunde.

Stopul trecu pe verde și Malko demară și se opri ceva mai departe. Îi vâjâia capul și inima îi bătea cu putere. Yamaha se făcuse nevăzută și el nici nu văzuse motocicletă celor doi „baby-sitters” trimiși de CIA. Aceștia îi salvaseră viața. Dacă Yamaha ar fi apărut fără să fie prevenit, nu ar fi avut timp să reacționeze.

Fu nevoit să înfrunte privirea Marthei. Buzele fetei tremurau, era albă ca ceara și cu greu reuși să rostească:

— Au... au încercat să ne ucidă!

— Să mă ucidă, o corectă Malko.

Țeapănă, femeia se uită fix la gaura din parbriz. Era primul ei contact cu moartea. Malko simțea un gol mare, după trecerea pericolului. Era sigur că agenții CIA vor putea să-i urmărească pe ucigași. Acesta era scopul operațiunii.

— Știați că așa se va întâmpla! țipă Martha. Știați... Ați vrut ca să ne omoare...

— Nu spuneți o asemenea enormitate, protestă Malko. Vă voi explica totul.

Ea nu-i răspunse și, după ce întoarse mașina, se îndreptară către centru. Curând ajunseră lângă Național Garden, nu departe de stadion. Martha spuse:

— Intrați pe alea aceea. Vom merge la Avli.

El parcă mașina aproape de un restaurant în aer liber, destul de gol, de unde se putea admira tot centrul Atenei. Martha se așeză obosită pe un scaun. Malko comandă două coniacuri, iar șeful restaurantului veni cu o sticlă de Otard XO. Martha bău pe nerăsuflăte tot, ținând

paharul cu mâinile tremurânde și cu ochii în gol. Apoi îl privi pe Malko.

— Sunteți un monstru! Vă urăsc!

Mâinile îi tremurau atât de tare, că abia reuși să scoată o țigară din poșetă. Malko se grăbi să i-o aprindă cu Zippo marcat cu blazonul familiei sale. După ce trase în piept câteva fumuri, ea continuă:

— Nu vreau să vă mai văd niciodată! Niciodată! Și nu vreau nici afurisitul ăla de scuter.

— Rău faceți, răspunse Malko.

— Dar sunteți un mare ticălos! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Știați că vor încerca să ne ucidă.

Aici, fata avea dreptate. Se purtase urât, dar fusese pentru o cauză nobilă.

— Nu era ceva sigur. Eu, oricum, am luat toate măsurile de prevedere. Suntem protejați. Apoi, eu am fost cel vizat, nu dumneavoastră. Îmi pare nespus de rău că v-ați speriat atât de tare.

— Puteți să și crăpați! făcu Martha cu ochii scăpărând de furie.

Ea se ridică brusc de la masă și se îndepărtă cu pași mari. Malko văzu cum dispare la colțul aleii și se ridică lăsând neatins paharul cu coniac. Ajunse iute la mașină și demară. În momentul în care tocmai accelera, în fața capotei apărură Martha, cu chipul scăldat în lacrimi. Ea deschise portiera și căzu pe scaunul de lângă el, pradă unei crize de isterie.

— Apărați-mă, mi-e frică. Or să mă ucidă...

Era o schimbare de atitudine neașteptată... Malko o cuprinse pe după umeri și spuse cu blândețe:

— Nimeni nu vă va ucide. Calmați-vă! Vă conduc acasă.

— Nu, tresări ea, nu vreau să rămân singură. Vreau să merg la dumneavoastră.

— Bine, atunci mergem la *Saint-Georges*.

Douăzeci de minute mai târziu, ei intrau în garajul hotelului. Martha îl urmă ca un automat în ascensor și apoi în camera sa. Malko se duse la minibar și scoase de acolo o sticlută cu coniac Otard XO și îi umplu un pahar. Încetul cu încetul, ea se liniști. El îi spuse:

— Trebuie să merg la ambasadă. Mă întorc imediat. Până mă întorc, să nu deschideți ușa la nimeni.

El plecă înainte ca ea să poată protesta, grăbindu-se către ambasadă.

*
*   *

Ochii albaștri ai lui John Hill scăpărau de furie.

— V-am prevenit! Sunteți nebun de legat! Erau cât pe-acți să vă ucidă.

— Ascultați! Am fost făcut deja cu ou și cu oțet, așa că vă rog să mă scutiți de toate astea. Vreau să știu dacă oamenii dumneavoastră au reușit să urmărească motocicleta Yamaha.

Americanul se calmă.

— Doar până la un anumit punct, spuse el. Motocicleta s-a îndreptat către centru. S-a oprit puțin în Vassilis Sofias, unde conducătorul a coborât și a luat metroul la stația Evangelistos. A lăsat casca pasagerului motocicletei. Atunci oamenii mei au văzut că era o femeie.

— A, o femeie?

— Da, îmbrăcată cu o scurtă din piele neagră. Unul din agenți a urmărit-o în metrou. A coborât la capătul liniei Ethniki Amina. Acolo însă i-a pierdut urma.

— Din ce cauză?

— Femeia a luat altă motocicletă, dar omul meu a putut să-i ia numărul. El era pe jos.

— Dar pasagerul motocicletei?

— Celălalt *case-officer* l-a urmărit până în Exarchion Square. Individul s-a prins că e filat și a luat-o pe un sens interzis. A dispărut în cartierul Exarchia.

Lucrurile stăteau tare prost. Înghițindu-și furia, Malko remarcă plin de amărăciune:

— Și când mă gândesc că mi-am riscat viața pentru așa ceva! Motociclista era probabil Dolores Ribeiro, amanta lui Panos Gavras. Va trebui să arăt fotografia ei agenților. Ar fi extraordinar dacă ar identifica-o.

— *No problem!* făcu Hill cu un aer cam vinovat. Am totuși și o veste bună pentru dumneavoastră. Am identificat-o pe „Anna”!

— Sunteți sigur?

— Da, spuse jubilând John Hill. Avem chiar și niște fotografii trimise de BND. Aici este dosarul ei.

El îi întinse lui Malko o mapă verde. În interior, era o fotografie în alb și negru reprezentând o blondă athletică, cu o gură senzuală, privire directă și un nas drept. Există și o a doua fotografie cu aceeași blondă, de astă dată cu mâinile încătușate la spate. Avea o coadă de cal și o privire plină de ură. Era îmbrăcată cu o geacă, blugi și adidași. Malko citi legenda:

„Sigrid Stroller Ithaca, născută la 12 iulie 1949 la Karlsruhe, din tată german și mamă grecoaică. Aceasta era membră a Partidului Comunist Grec și se afla în exil în Germania. Douăzeci de ani mai târziu, fiica sa se înrolează în Rote Armee Fraktion și militează în clandestinitate timp de trei ani, participând la diverse atentate în Germania.

După venirea la putere în Grecia a coloneilor, ea se întoarce pe ascuns în țară sub egida mișcării de la 29 mai ca să intre în rezistența armată. Arestată în 1971, ea este torturată și condamnată la închisoare pentru cinci ani. Un comando RAF pătrunde în mod clandestin în Grecia ca să-i organizeze evadarea, dar eșuează. Este eliberată în 1974 odată cu căderea dictaturii coloneilor. După aceea i se pierde urma atât în Germania, cât și în Grecia.”

Malko puse dosarul pe masă, perplex.

— Este vorba de trăsăturile fizice, spuse John Hill. O femeie cu aceeași înfățișare a participat la asasinarea atât a lui Richard Welsh, cât și a lui Evangelos Mallios. Înaltă, blondă, străină, dar vorbind greaca la perfecție. Mai dețin un document care ar putea explica implicarea ei în cele două crime. Evangelos Mallios era cel ce conducea interogatoriile militanților de stânga în timpul dictaturii coloneilor. Poate chiar el a torturat-o pe Sigrid Stroller Ithaca.

— Dar în cazul Welsh cum se explică?

Șeful centralei CIA se întunecă.

— În timpul dictaturii, anumiți *officers* au asistat la anumite interogatorii. Nu din curiozitate bolnăvicioasă, ci cu speranța că ar putea obține mai repede informațiile. Asta ar putea explica ura „Annei” față de agenți. Dacă este vorba într-adevăr de ea, cele două

execuții nu erau în ochii ei decât niște răzbunări justificate.

— În orice caz, nu se știe unde se găsește acum. Fotografiile astea sunt vechi de treizeci de ani.

— Așa-i. BND nu are nicio informație în plus. Se crede că ar fi plecat din Germania.

— Dar grecii ce spun?

— Ei pretind că nu mai știu nimic pe acest subiect din 1975. Mai trebuie de adăugat că în Grecia ea se bucură de renumele unei eroine a luptei antifasciste.

Cu alte cuvinte, era un fel de Jeanne D'Arc...

Malko întoarse fotografia și privi data: 4 martie 1970. „Anna” ar avea acum cincizeci de ani și putea fi cu mult schimbată.

— Bine. Ne rămâne pista Dolores Ribeiro. Acum am de gând să-i ridic moralul Marthei Adonis.

*

* *

Martha, cu chipul tras, fuma întinsă pe pat. Ea îi adresă lui Malko o privire rece.

— Acum, vă rog să-mi spuneți adevărul. *Tot* adevărul, sau mă duc direct la secția de poliție. Mai întâi, cine sunteți cu adevărat?

— Sunt un șef de misiune CIA, răspunse cu simplitate Malko. Caut pe adevăratul vinovat de moartea lui Richard Welsh, căci eu cred că Alexandru Stavropoulos nu era decât un executant. Noi dorim să-l identificăm pe Lambros. El este capul șarpelui. Or, el a aflat – cum, nu știu – că eu am venit la Atena ca să-l demasc și m-a supravegheat încă de la început. În continuare, când a aflat că veți lucra pentru mine, v-a pus telefonul sub ascultare. Din fericire, am bănuیت asta și i-am întins și eu o cursă. Din nefericire, lucrurile nu au funcționat exact cum speram. Agenții care trebuiau să mă apere au pierdut pe cei doi coechipieri de pe motocicletă, dar vom putea să identificăm pilotul, sau, mai bine zis pe femeia care conducea.

— Era o femeie? exclamă Martha uimită.

— Da. Noi credem că e vorba de amanta lui Panos Gavras. În curând vom ști sigur.

— Realizați gravitatea riscului la care m-ați expus?

— Da, mărturisi Malko. La început nu am crezut că veți fi în pericol.

Malko prefera să nu-i spună că, atât timp cât Lambros va fi în libertate, pericolul persista.

Tânăra femeie nu răspunse, apoi se ridică de la masă.

— Duceți-mă la mine acasă, spuse ea simplu.

Cei doi coborâră și Malko conduse până la strada Perikleous. Ajunși în fața imobilului Marthei, el spuse:

— V-ați câștigat scuterul. Reluați-vă viața obișnuită și nu vă mai gândiți la afacerea asta. Vă voi trimite un cec. Vă rog încă o dată să mă iertați că v-am expus unui pericol!

Atunci când el se aștepta ca ea să coboare din mașină, văzu că rămâne nemișcată, cu mâna pe mânerul portierei. Brusc, ea spuse:

— Mor de foame. Nu am mâncat nimic de aseară. Eram prea agitată.

— Doriți să vă duc undeva unde să cinăm? propuse Malko. Este într-adevăr cel mai neînsemnat lucru pe care aș putea să-l fac.

— De acord, acceptă Martha. Mi-e foarte frică să rămân singură în seara asta. Întoarceți-vă pe la ora zece și sunați la interfon.

*

* *

Tânăra interpretă înlocuise blugii cu o fustă lungă și o bluză fără sutien ce se unduia pe niște sâni tari. Era aceeași ținută în care o văzuse Malko în piața Kolonaki. Pantofii cu tocuri înalte o făceau și mai suplă, iar ochii subliniați cu fard, străluceau și mai frumos. Ea se strecură în mașină și Malko o întrebă:

— Unde vreți să mergeți?

— Știu un restaurant foarte bun, *Dourabeis*, dar se află ceva mai departe, la Microlimanos, aproape de Pireu.

Ei străbătură interminabilul bulevard Singrou și, la capătul lui, făcură dreapta, pe malul mării, înspre Pireu.

Microlimanos găzduia un mic port plin cu restaurante pescărești cu terasele aproape pustii. Un băiat îi veni în întâmpinare lui Malko și îl ajută să-și parcheze mașina chiar în fața restaurantului. După cinci minute, cei doi stăteau la o masă în fața unei sticle cu vin alb, arici de

mare și fructe de mare. Malko, dorind să-i mai ridice moralul Marthei, întreabă dacă au șampanie Taittinger. Din păcate, nu aveau. Grecii nu erau înnebuniți după șampanie. Martha Adonis se relaxă până la urmă, iar Malko își spuse că este foarte frumoasă. În ciuda părului scurt. Ea puse mâna pe borseta în care se afla revolverul Beretta și întreabă:

— Umblați întotdeauna înarmat?

— Nu, spuse Malko zâmbind, dar la Atena nu mă simt în siguranță. Azi, arma asta ne-a salvat viața. Ucigașul de pe motocicletă s-a speriat când a văzut-o.

Ea nu mai insistă și începură să mănânce. Martha bău vinul alb cu sete. Un grup de mai mulți bărbați conduși de o matahală de vreo sută cincizeci de kilograme se așezară la masa vecină.

— Este un deputat din Pasok, cunoscut ca foarte corupt, îi șopti tânăra lui Malko, la ureche. Altfel nu ar avea posibilitatea să vină aici.

Malko începu să se gândească la stadiul actual al situației. Aceasta nu era deloc roză. Singurul fir ce părea că duce spre Lambros era bărbatul care amplasase sistemul de ascultare a telefonului Marthei Adonis.

— Ușa imobilului unde locuiți este mereu încuiată noaptea?

— Da, începând cu ora opt. De ce mă întrebați?

— Cred că cel care a montat dispozitivul de ascultare va veni să îl ridice. Mi-ar plăcea să-l pot intercepta.

Martha lăasă furculița jos. Era palidă.

— Vreți să spuneți că ar putea veni iar la mine acasă?

— Da, dar numai ca să-și recupereze dispozitivul. Nu-l interesează persoana dumneavoastră.

— Și dacă va încerca să mă ucidă?

Malko lăasă capul în jos. El nu putea garanta nimic 100%, după cele întâmplare pe bulevardul Messogion. Martha îl privea cuprinsă de panică.

— Nu pot să mă întorc acasă!

— Nu e cazul să exagerați, o corectă Malko. Eu cred că numai eu am fost cel vizat. Mai doriți să serviți ceva?

— Un coniac, ca după-masă.

Fetița prinsese gust... Malko dădu comanda și însuși patronul le

aduse o sticlă de Otard XO, rezervată celor mai buni clienți. Malko plăti o notă monstruoasă, fericit că Martha își pierduse proasta dispoziție. În timp ce urcau pe bulevardul Singrou, ea spuse cu un glas hotărât:

— Nu vreau să mă întorc acasă. Va trebui să-mi luați o cameră la hotel.

— Nicio problemă, spuse surprins Malko.

Tânăra interpretă fusese din nou cuprinsă de panică. Când ajunseră la hotel, el ceru recepționarului o cameră pentru ea.

— Este imposibil, *sir*, toate camerele sunt ocupate.

Martha îl apostrofă în limba greacă, fără succes. Atunci ea se răsuci către Malko, furioasă.

— Trebuie să-mi găsiți o cameră!

Asta, la miezul nopții, într-un oraș fără hoteluri...

— Aș putea dormi eu la dumneavoastră acasă, propuse el.

Fata refuză furioasă și se îndreaptă către ascensor. Malko o ajunse din urmă.

— Unde vă duceți?

— Va trebui să-mi dați camera dumneavoastră!

Malko nu se putu abține să nu zâmbescă: galanteria avea și ea limite... Când ajunseră la etajul patru, el o lăsă să intre în camera sa. Era o cameră minusculă. Rămaseră în picioare în fața patului. Atunci privirile lor se încrucișară. În ochii femeii se citea o expresie nouă. Tulburată.

Deodată, ea izbucni:

— Ei bine, dacă doriți atât de mult să vă culcați cu mine, este perfect!

Acest gen de „victimă resemnată” îl exasperă pe Malko.

— Ca să fiu sincer, îmi trecuse prin cap și mie, dar am cam depășit vârsta în care iau cu forța fetele inocente în patul meu...

Martha îl fixa cu o privire ciudată. Sâniile se ridicau într-un ritm accelerat pe sub bluza neagră. Ea se apropie de el și spuse cu o voce egală:

— Am o poftă nebună să fac dragoste cu tine.

Era ultimul lucru la care se aștepta Malko. Martha i se aruncă singură în brațe. Buzele lor se uniră într-un sărut fierbinte și nesățios.

Timp de câteva clipe, cei doi rămaseră nemișcați, fără să scoată niciun cuvânt. Brutala reacție a femeii îl luase pe Malko prin surprindere. El începu să se joace cu sfârcurile tari ale sânilor ce parcă voiau să sfredelească mătasea bluzei, iar Martha țipă de plăcere. Atunci Malko începu să exploreze zonele mai fierbinți, smulgându-i un nou țipăt. Martha începu să-și desfacă hainele de pe ea, în timp ce Malko se elibera și el.

Apoi o împinse către perete și o ajută să-și ridice fusta până sus pe șolduri dezvelindu-i slipul minuscul. Cu mâna stângă, el îndepărtă fâșia de dantelă ce-i acoperea sexul și se înfipse în el, ținându-o de zid ca pe un biet fluture.

Elanul său fu atât de mare, încât Martha scoase un țipăt violent care se auzi în tot hotelul.

De fiecare dată, de câte ori o străpungea, femeia scotea câte un strigăt din ce în ce mai răgușit. Martha tremura cu tot corpul. În momentul în care el explodează și se retrase, ea se prăbuși pe dușumea! Malko o luă în brațe și o lungi pe pat.

— Au trecut trei luni de când nu am mai făcut dragoste, spuse ea ceva mai târziu. Înainte, făceam în fiecare zi. De asemenea, sunt pentru prima oară într-o cameră de hotel cu un bărbat cu care nu am avut nicio relație... Asta mă tulbură cel mai mult.

Malko se retrase în sala de baie. Când reveni în cameră, Martha dormea cu fața în jos.

Ce sfârșit de zi neașteptat... Malko se culcă și el. Nu reușea să-și scoată din cap că singura pistă pe care o avea era bărbatul care instalase dispozitivul de ascultare.

Trebuia cu orice preț să nu rateze această unică șansă.

Capitolul VII

Malko și Martha luau micul dejun pe terasa de la etajul șase a hotelului *Saint-Georges*. La stânga lor, puteau admira Acropole, iar la dreapta, Lycabetul, cu mănăstirea lui. O hoardă de turiști cu aparate de fotografiat îi înconjurau. Era ora opt. Făcuseră dragoste și în zori, iar Malko descoperise că sâni mici ai Marthei erau de o sensibilitate

extraordinară. După ce-și bău cafeaua, ea remarcă gânditoare:

— Ce curios lucru, am senzația că parcă nu mai sunt eu însămi. Niciodată nu mi-aș fi închipuit că aș putea fi implicată într-o asemenea aventură. Să mă aflu într-o cameră de hotel cu un necunoscut și să fac dragoste cu el. Deja nu mai am niciun chef de lecțiile mele de engleză.

— Este de înțeles, făcu Malko. Ai trecut prin oglindă, descoperind o lume paralelă. O lume plină de primejdii în care se află și femeii, ca cea de la ghidonul motocicletei Yamaha, Dolores.

— Cea pe care am văzut-o în ziar? Dar se spune că nu a fost amestecată în execuțiile ce au avut loc.

— Asta rămâne de văzut, făcu prudent Malko.

— Unde se află ea acum?

— A dispărut din nou. Cei care trebuiau să o urmărească i-au pierdut urma.

Martha răsfoi ziarul *Kathimerini* de pe masă.

— Ziarele nu vorbesc despre atacul asupra noastră.

— Nu sunt la curent. Nu am depus nicio plângere și, chiar în acest moment, mi se schimbă parbrizul de la mașina închiriată, în garajul ambasadei, ca să nu mai rămână nicio urmă a acestui „incident”. Ne spălăm rufele murdare în familie.

— O, eu nu pot să-i sufăr pe americani. Și tu ești american?

— Nu, austriac.

— Spui adevărul?

— Sigur că da.

După un răstimp de tăcere, Martha își termină cafeaua și spuse:

— Trebuie să plec. La ora zece, am o lecție.

— Sper că ne vom mai întâlni, spuse Malko.

Martha îi aruncă o privire bănuitoare și surprinsă.

— Mai ai chef să faci dragoste cu mine? În meseria ta, ai ocazia să întâlnești o groază de femei, cu mult mai emancipate și cu mult mai frumoase.

— Ești deosebit de frumoasă și m-ai atras din primul moment. Nu semeni deloc cu o profesoară de engleză.

— Mama era rusoaică, poate din cauza asta sunt și eu nițel nebună.

— Dar nu ești deloc nebună.

— Ba da, ba da, insistă Martha. Dacă mă aflu prea aproape de un bărbat de care mă simt atrasă, mă cuprinde o dorință nebună să mă culc cu el. Din cauza asta sunt rece și distantă. Dacă nu ne-am fi aflat în acea cameră, niciodată nu m-ai fi atins.

— Asta este o problemă de feromoni, spuse Malko.

— Acum chiar trebuie să plec. Ești sigur că nu voi păți nimic?

— Nu sunt sigur de asta.

Martha redeveni rigidă.

— Cum adică nu ești sigur?

— Ca să fiu sincer, asta-i adevărul. Membrii grupării „17 Noiembrie” sunt foarte periculoși. Au comis deja douăzeci și patru de crime. Nu știu cum le funcționează mintea. Dacă li se pare că reprezintă un pericol pentru ei...

El lăsă fraza neterminată, iar grecoaica se lăsă pe scaun, albă ca ceara.

— Și ce trebuie să fac? Să merg la poliție?

— Nu ar folosi la nimic. Singurul mod de a elimina complet pericolul este să-l descoperim pe Lambros și să-l facem inofensiv.

— Dar asta este *treaba* ta!

— Da, dar tu ai putea să mă ajuți mult. Eu nu vorbesc greaca și pot fi remarcat imediat că sunt un străin.

— Dar dacă mă vor ucide?...

— Da, ai dreptate. Uită propunerea mea. Acum ia un taxi și pleacă la lecția ta. Diseară însă am putea lua masa împreună, nu?

— Da, acceptă Martha după o scurtă ezitare.

Erau în ascensor când Malko o întrebă:

— Acum mai treci și pe acasă?

— Bineînțeles, doar nu merg la lecție cu hainele astea.

— În cazul acesta, vom merge împreună. Aș vrea să verific dacă telefonul tău mai este ascultat.

Fata se întunecă la chip.

— Chiar trebuie?

— Sigur. Asta ar însemna că nu-i mai interesezi.

Peste un sfert de oră ajunseră în fața casei de pe strada Perikleous. Malko o urmă pe Martha înăuntru.

— Urci cu mine?

— Am nevoie de cheia de la subsol și de o lanternă, spuse el.

Martha îi dădu lanterna și o legătură cu chei, iar el coborî în pivniță. Reuși să găsească repede cutia cu racordurile telefonice. Dispozitivul de ascultare era acolo. El nu atinse nimic și se întoarse în apartament.

— Gata, nu mai ești spionată, o minți el cu un surâs încurajator.

Ea îi sări de gât, fericită.

— Ce minune! O, a fost un coșmar! Diseară cinăm împreună!

El îi sărută vârful degetelor și spuse:

— Voi încerca să gădesc o sticlă de șampanie Taittinger ca să serbăm. Pe diseară.

Coborî scările și cum ieși din imobil îl sună pe John Hill.

— Sunteți la birou?

— Nu, tocmai plecam acolo.

Ca și predecesorii lui, Hill locuia în Psychico.

— Descurcați-vă. Am urgent nevoie de un teleobiectiv. Repede. Am încă posibilitatea să repar eșecul suferit ieri. Dar nu am prea mult timp la dispoziție.

— Doar un teleobiectiv?

— Da, doar atât. În program nu sunt prevăzute și focuri de artificii. Mă aflu la intersecția străzilor Perikleous și Romvis.

Malko se instalează pe terasa unei cafenele din apropiere de unde putea cuprinde cu privirea intrarea în imobilul în care locuia Martha Adonis. Raționamentul lui era simplu. După incidentul de ieri, cel care instalase dispozitivul avea să-l demonteze, cel puțin pentru un timp. Trebuia așadar să-l intercepteze și să-l identifice. Astfel ar fi avut o pistă.

După câteva minute, Martha plecă de acasă. Din locul în care se afla acum, Malko nu putea să-l rateze pe cel care va veni.

☆

☆ ☆

Lambros privea gânditor orașul de pe terasa biroului său aflat la ultimul etaj al unui imobil de pe strada Sintagma. Aflase cu o oră înainte că execuția ordonată de ei nu a reușit. Ca în timpurile vechi, el bătuse la mașina sa de scris Olympia revendicarea asasinării spionului

trimis de CIA. Voia să o trimită ziarelor imediat după asasinat. Din păcate, americanii au fost prevăzători și echipa sa abia putuse să scape de urmărire.

Contrariat, el se juca nervos cu un șirag de chihlimbar, un obicei grecesc, împrumutat de la musulmani, care nu avea nicio conotație religioasă.

Și de data asta, asasinatul ar fi fost camuflat într-o acțiune ideologică, când de fapt nu era decât suprimarea unor persoane ce-i periclatau viitorul... Cei care folosiseră motocicleta Yamaha nu știau adevărul. Credeau că luptă în aceeași cruciadă, continuând lupta împotriva imperialismului a tovarășilor lor. La fel ca și cei care-l omorâseră pe afaceristul grec, crezând că luptă astfel contra „marelui capital”, însă, în realitate, îmbogățindu-l și mai mult pe Lambros. Astfel acțiunile „utile” erau prezentate drept adevărate asasinate politice. Folosea la ceva și troțkismul...

Lambros se întoarse în biroul său aflat în cel mai scump loc din Atena. Se gândea la timpul parcurs.

Cei mai buni prieteni erau deja morți. Ca Pablo, fiul unui erou al războiului din Spania, sau Andreas Papandreu care uitase troțkismul ca să facă o carieră politică. Lambros se concentra ca să treacă în revistă pe cei care mai puteau încă să facă o legătură între revoluționarul Lambros și omul de afaceri multimiliardar, cu reputație ireproșabilă, care se pregătea să-și mărite fiica cu mare pompă în fața întregii lumi.

Printre aceștia se afla Alexandros Stavropoulos, care nu avea să-l trădeze niciodată. Și mai era și Sadarnapoulos, omul la toate, singurul operațional rămas. Acesta era și el mai presus de orice bănuială, călit în luptă ca oțelul. Și Anna, o femeie curajoasă care alesese să rămână în Grecia după ce a abandonat activitatea politică. O vedea din când în când pe terasa vreunei cafenele, ca să mai schimbe câteva idei. Era de asemenea o persoană singură. Deși avea acum cincizeci de ani, era încă frumoasă și îi arăta un devotament incredibil, căci el, Lambros, o ajutase să evadeze în 1973. Ea nu uitase acest lucru.

Restul, „idiotii utili”, care încă mai acționau, habar n-aveau de existența lui. Regreta că nu poate să o felicite pe Dolores. Era făcută din esența marilor revoluționari. Nu refuzase să conducă motocicleta,

arzând de nerăbdare să participe activ la o misiune.

Brusc, se întrebă dacă nu a greșit când a lansat aceste contramăsuri. Americanii nu aveau nicio dovadă împotriva lui. El nu era decât un nume, șoptit de oameni care nu-l văzuseră niciodată.

Cu toate astea, încăpățânarea celor din CIA îl enerva. Și-a zis că trebuie să-i învețe minte, chiar dacă era împotriva politicii guvernului grec. În mod oficial, „17 Noiembrie” era declarată ca anihilată și orice resuscitare a sa putea aduce mari prejudicii Greciei în ajunul Jocurilor Olimpice din 2004. Dar lui Lambros puțin îi păsa de consecințe.

*

* *

Malko ajunsese la a treia cafea, când zări un bărbat corpulent și pleșuv, cu mustață și ochelari de soare, care intră în imobilul Marthei. Mai fuseseră vreo patru necunoscuți înainte, dar se dovediseră a fi pacienții unui dentist ce avea cabinetul în acel imobil.

Malko pătrunse și el în imobil și văzu ascensorul imobilizat la parter... Ascultă. De pe scările vechi de lemn nu venea niciun zgomot.

Malko ieși din clădire și se apropie de un *case-officer* amplasat într-o mașină în apropiere, cu un teleobiectiv de 300 mm.

— Cred că a venit omul nostru, spuse el. Bărbatul cu mustață.

Malko se instalează din nou pe terasa cafenelei. Cinci minute mai târziu, necunoscutul intră la stația de metrou Monastiraki, cu Malko pe urmele sale. Urcară amândoi într-un vagon. La stația următoare, Omonia, bărbatul coborî. În loc să se îndrepte spre o corespondență, el rămase pe peron.

Între timp mai trecură două garnituri de vagoane. Din a treia garnitură coborî un omuleț la vreo șaizeci de ani, cu o cămașă mov, o mustață enormă și ochelari fumurii. Împreună cu celălalt bărbat, el se așează pe o bancă și cei doi începură să discute.

Ascuns aproape de ieșire, Malko păstra o distanță apreciabilă ca să nu poată fi remarcat. Era sigur că are în fața sa pe cel ce comandase ascultarea telefonului. Acum, cei doi nu mai vorbeau. O nouă garnitură de vagoane intră în stație. Cei doi rămăseseră nemișcați. Dar în ultimul moment, când ușile tocmai se închideau, omulețul cu mustața mare se repezi cu o agilitate neobișnuită la ultimul vagon.

Malko nu mai avu timp să reacționeze. Ușile i se închiseseră în nas!

Furios, el se întoarse și îl văzu pe bărbatul celălalt care o luase la fugă deoarece îi observase manevra și îl reperase. Curând, el dispăru în labirintul de culoare și când ieși la lumina zilei, în piața Omonia, îl căută în zadar prin mulțime.

Malko începu să caute un taxi. Trebuia să treacă pe la hotel ca să-și recupereze mașina reparată. Apoi trebuia să-i dea raportul lui John Hill. Era a treia oară când rata o ocazie de a ajunge până la Lambros. Nu știa dacă va mai avea și o a patra ocazie.

*

* *

Când ajunse în biroul lui Hill, pe pereți erau expuse mai multe fotografii. *Case-officer* scosese fotografiile și le mărise pe hârtie cu ajutorul calculatorului. Clișeele erau extrem de clare.

— Sunteți satisfăcut? îl întrebă John Hill.

— Și da, și nu, mărturisi Malko. Le-am pierdut urma și astăzi.

— Aveți acum suficiente elemente ca să stabilim un portret robot al celui de al doilea personaj. Voi convoca un specialist. Apoi vom apela la „verișori” și la banca noastră de informații.

Malko nu-i răspunse. Nu avea încredere în portretele robot. Îi venea să urle de necaz. Îi avusese pe cei doi la vârful nasului și îi pierduse!

— Ați aflat ceva despre Dolores Ribeiro? întrebă el.

— Da. Avem o identificare pozitivă. *Case-officer* afirmă că era ea la ghidonul motocicletei Yamaha.

— Și nu există vreun mijloc pentru a afla unde locuiește? Poliția greacă nu vă poate ajuta?

— *No way*, făcu șeful centralei CIA. Ei le-au spus „verișorilor” că nu este vinovată și că nu-i cunosc adresa deoarece locuiește într-o rulotă cu care se deplasează continuu.

Malko se așează și sorbi din cafeaua infectă din fața lui. Nu voia să se declare învins. Privirea i se îndreptă către fotografiile prinse pe perete.

— Nu putem să le arătăm poliției? întrebă el. Nu trebuie să le dăm amănunte.

John Hill se crispă.

— Nu. Ar fi o imprudență. Toată afacerea asta a început să miroase urât. Dacă Martha Adonis ar fi fost atinsă de un glonț, adio cu poziția mea aici. Mă întreb dacă nu cumva v-am dat o sarcină imposibilă.

— Stați nițel, sări Malko ca ars. Chiar nu există nimeni care să-l poată identifica pe tipul acesta?

— Poate că ar fi cineva, zise deodată Hill. Cunosoc un ziarist de la *Te Vima*. Alexis Kasematis. Cred că aş putea să-l întreb. Mă duc chiar acum la el. Așteptați-mă aici.

*

* *

— Kasematis vă așteaptă, anunță John Hill. Spuneți-i că v-a trimis Tim Miller. Știți unde e redacția *Te Vima*?

— O găsesc eu, zise Malko.

*

* *

Alexis Kasematis îl primi în sala de conferințe a ziarului și-i oferî o cafea grecească, cu mult mai băubilă decât ce se putea servi la ambasadă. Malko întinse pe masă fotografiile cu mustăciosul necunoscut. Ziaristul le privi atent și spuse:

— Mie nu-mi spun nimic, dar voi chema un reporter care se ocupă de faptul divers și de problemele cu poliția.

Reporterul veni imediat. Examină și el fotografiile, se gândi câteva clipe, apoi ieși din sală. După un sfert de oră, reapăru cu o tăietură de ziar în mână. Reprezenta fotografia unui bărbat zâmbitor ce stătea în picioare. Era exact necunoscutul care intrase în imobilul Marthei.

— Cine este? sări Malko.

— Se numește Christos Morfi, citi Kasematis. Este un vechi angajat la PTT, care acum trăiește din tot felul de expediente. Are o mică agenție de detectivi particulari. Pe timpuri s-a vorbit despre el, deoarece a instalat microfoane în sediile Pasok, fiind plătit de Mitsotakis, șeful Noii Democrații.

Malko rămase mut de stupeoare. Ce legătură putea fi între Noua Democrație – partid de dreapta – și gruparea „17 Noiembrie”?

Capitolul VIII

Malko nu mai știa ce să creadă.

— Acest Christos Morfi face parte din Noua Democrație?

Kasematis îl întrebă pe reporterul care izbucni într-un râs zgomotos. Spusele sale fură traduse pe măsură ce explica:

— Nu, nici vorbă de așa ceva! La început, a fost recrutat de echipa Mitsotakis, cu puțin înainte ca acesta să vină la putere. După aceea, a lucrat la cerere, în calitate de detectiv particular lipsit de orice morală. Principalul era să iasă banii... A făcut și pușcărie. Nu își mai aduce aminte de ce. După câte se știe, Morfi trăiește din construcția de căsuțe pe terenuri unde sunt interzise construcțiile. Muncește între orele 3 și 8 dimineața. Când poliția este alertată, casa este deja în picioare și legea greacă interzice demolarea ei.

Era un mod foarte ciudat de a-și câștiga existența.

— Așadar, face orice se ivește...

— Absolut, confirmă Kasematis. Colegul meu spune că este utilizat de anumiți avocați în procesele de divorț. Pentru ascunzători, filaturi sau ascultări de telefoane.

Tipul avea un profil extrem de promițător, plin de speranțe pentru Malko. Cu un pumn de euro, poate avea să reușească să ajungă până la comanditarul care ordonase montarea dispozitivului de ascultare a telefonului Marthei Adonis.

— Știți unde poate fi găsit?

Kasematis îl întrebă pe tânărul ziarist care îi întinse lui Malko o bucată de hârtie.

— Aveți aici numărul telefonului mobil al lui Christos Morfi. Trebuie să-l chemați din partea avocatului Tsaravelis. Amintiți-i că acesta a lucrat în afacerea Cacoyannis... E în regulă?

— Perfect, îi mulțumi Malko.

Cel puțin avea un fir de urmărit.

*

* *

— Dar ce îi voi spune? strigă Martha Adonis, cuprinsă de panică.

— Îi veți spune că aveți nevoie de el ca să vă supravegheze soțul, o

sfătui Malko. Și că așa v-a învățat avocatul dumneavoastră... Cum tipul nu vă cunoaște, nu va suspecta nimic. Dați-i întâlnire într-un loc public.

— Și după aceea?

— După aceea este rândul meu să intru în acțiune.

Ei terminară de cinat într-un local micuț de pe strada Dimokritou, în Kolonaki. Martha Adonis era din nou în blugi. Doar nu era duminică în fiecare zi... Malko simți că este reticentă și îi spuse cu voce joasă:

— Nu am vrut să vă întâlnesc doar pentru asta.

Buzele lor se atinseră, iar Martha îi răspunse la sărutare. Profitând de buna ei dispoziție, Malko se grăbi să achite consumația și porniră pe jos spre *Saint-Georges*. Ca și cum ar fi fost perfect natural, Malko se îndreptă direct către ascensor. Odată ajunși în cabină, el o sărută din nou. Martha era deja topită toată. De astă dată el fu cel ce o dezbracă, o conduse către pat și începu să o sărute pe tot corpul, făcând-o să geamă de plăcere, cu simțurile ațâțate. Atunci Malko o penetra în forță, stăpân pe situație. Când amândoi se liniștiră, Marthei îi pierise cheful de a se mai întoarce acasă. Strâns lipită de Malko, ea zise:

— Dacă asta chiar te ajută, o să-i telefonez acestui Christos Morfi. După aceea să nu-mi mai ceri nimic.

— O, ești o scumpă, făcu Malko.

Evitase să-i spună lui John Hill că avea intenția să o folosească din nou pe interpreta ambasadei. Era inutil să-i provoace un infarct. Cu o voce adormită, Martha șopti:

— A fost minunat.

*

* *

Instalat pe terasa hotelului *Saint-Georges*, Malko citea ediția engleză a ziarului *Kathimerini*. Martha plecase la lecțiile ei și nu se întorcea decât la ora trei ca să ia prânzul cu el la *Café Armani*. Ca în fiecare zi, afacerea „17 Noiembrie” oferea material suficient tuturor publicațiilor grecești. Încetul cu încetul, sfătuiți de avocații lor, suspectii își modificau mărturiile, pretinzând că fuseseră smulse prin tortură. Unul dintre ei dăduse un interviu unui ziar de stânga, *Eleftherotypia*. Șapa

de plumb era pe cale să se închidă. Se simțea clar că guvernul grec era gata să se întoarcă la starea de apatie obișnuită.

Curând, Malko termină lectura și se îndreptă către Ambasada Americană ca să-l pună pe John Hill la curent cu descoperirile făcute. Acesta era în toane foarte proaste.

— Tocmai l-am întâlnit pe omologul meu britanic. „Verișorii” sunt extrem de furioși. Grecii au început iar să-i tragă pe sfoară, pretinzând că au pierdut probele ADN care le-ar fi permis să afle care este asasinul generalului Saunders. Totul se va termina cu un fiasco total.

— Ați mai aflat ceva despre Lambros?

— Absolut nimic. Interogatoriul lui Stavropoulos nu a adus nimic nou. Tipul continuă să tacă, deși amprente sale au fost găsite într-una din ascunzători.

— Poliția greacă a găsit amprente și la el acasă?

— Da, în vila din insula Lipsi. Dar nu se știe ale cui sunt.

— Ați putea face rost de ele?

— O să-i întreb pe „verișorii”. În principiu, ei au acces la toate elementele materiale ale anchetei. De ce? Ați aflat ceva nou între timp?

— Da, spuse Malko.

El îi povesti ce aflase în legătură cu Christos Morfi și încheie:

— Poate că Lambros l-a vizitat pe Stavropoulos la Lipsi. Poate că într-o zi acele amprente ne-ar putea fi de folos. Nimic nou în legătură cu moartea lui Panos Gavras?

— Nu, nimic. Grecii refuză în continuare să difuzeze fotografiile suspectilor.

Se auzi o bătaie în ușă și secretara aduse o notă. John Hill o parcurse cu privirea și tresări.

— *Mother fuckers!* Comisia legislativă a guvernului grec confirmă că vor înceta urmărirea legală a lui Alexandros Stavropoulos în cazul asasinării lui Richard Welsh. Prescripția este de douăzeci de ani...

— Oricum, există alte capete de acuzare împotriva lui. Își va termina zilele în închisoare.

— Poate, făcu șeful centralei. Dar Richard Welsh este în pământ pentru vecie. Este insuportabil să știi că asasinii lui nu sunt încă pedepsiți. Va trebui să-l găsim pe Lambros cu orice preț.

— Asta și încerc să fac, oftă Malko. Însă dacă îl găsim, ce se va întâmpla?

John Hill rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse:

— Dacă vom dispune de o identificare pozitivă *absolută*, cred că nu va fi nicio problemă să obținem un *finding* din partea președintelui George W. Bush, ca să-l lichidăm pe ticălos. Nu-i are deloc la inimă pe teroriști...

Cu alte cuvinte, Lambros avea să fie lichidat... După lungi ani de legalism fanatic, CIA se întorcea la tradiția eliminării fizice, cu susținerea Casei Albe. De altfel, Ari Fisher, purtătorul de cuvânt al Președintelui, apela pe față în conferințele sale de presă, în favoarea asasinării lui Saddam Hussein. Simțind reticența lui Malko față de aceste metode expeditiv, Hill se grăbi să adauge:

— Identificați-l pe Lambros. Restul ne privește pe noi.

Alteța Sa Serenisimă, prințul Malko Linge, nu avea reputația unui pistolar cu soldă, ci mai degrabă cea de samurai cu un cod moral extrem de rigid. Malko se afla în parcarela ambasadei când sună telefonul portabil.

— În seara asta, la ora șase, am întâlnire cu omul nostru, spuse Martha Adonis. Va fi la cafeneaua din piața Kolonaki.

*

* *

În picioare, lângă chioșcul de ziare din piața Kolonaki, Malko o supraveghea pe Martha care era așezată la o masă, pe terasa cafenelei *Likourici*. Mai erau zece minute până la ora șase. Revolverul extraplat era încărcat și pregătit la îndemână. În aparență, Christos Morfi înghițise momeala, convins de referința avocatului, și primise imediat să se întâlnească cu Martha. Malko aștepta doar să vadă dacă Morfi vine singur. La un moment dat, spre terasă se îndreaptă un bărbat de constituție masivă, pe jumătate chel. Era cel pe care îl identificase în imobilul Marthei Adonis. El ezită un pic în fața terasei, apoi se îndreaptă către tânăra femeie. Cei doi începură să discute. Morfi arbora un zâmbet comercial și libidinos. Părea vizibil impresionat de frumusețea tinerei grecoaice.

Martha nu îndrăzneă să-și privească în față interlocutorul, la gândul că acesta îi violase intimitatea. Cu un zâmbet onctuos, Morfi o privea ca o pisică ce-și pândește șoarecele pe care știe că-l va ronțai curând... Nu se aștepta să aibă o clientă atât de seducătoare.

— Doamna Tsaravelis v-a vorbit de mine? o întrebă el după ce comandă un Defender.

— Da, spuse Martha. Ce știți să faceți?

El se umflă brusc în pene.

— Păi, de toate! Pot urmări persoane, să le fotografiez și chiar să le ascult convorbirile telefonice.

Ardea de nerăbdare să-i înșire toate isprăvile și nu-și dezlipia privirile de pe decolteul Marthei. Aceasta își ascundea cu greu dezgustul. Privea tot timpul împrejur, așteptând să apară Malko. Christos Morfi se înclină spre ea cu un zâmbet murdar.

— Așadar, doamnă Adonis, care este problema dumneavoastră? Vă înșală soțul? Sau vreți să vă *debarasați* de el?

Ea îl sfredeli cu privirea.

— Vreți să spuneți că...

— O, nu, nu, eu nu sunt un tip violent! Niciodată nu am făcut vreun rău cuiva. Eu sunt doar un tehnician. Dacă ceea ce căutați este un ucigaș, ați greșit adresa...

Martha nu avu timp să-i răspundă. Malko tocmai se așeză la masa lor. Christos Morfi îl privi surprins.

— Dânsul este un prieten care vă va explica ce vreau eu, spuse repede femeia.

Malko îi adresă grecului un zâmbet rece.

— Vorbiți engleza? îl întrebă el.

— Puțin, răspunse Christos Morfi, dar prefer să vorbesc greaca.

Malko deschise plicul pe care îl avea în mână și scoase două fotografii pe care le puse pe masă cu fața în jos.

— Domnule Morfi, spuse el, puteți câștiga cinci mii de euro fără niciun efort.

Grecul zâmbi crispat. Știa din proprie experiență, că arareori banii se pot câștiga ușor. Cu toate acestea întrebă:

— Cum anume?

Malko întoarse fotografiile. Când se recunoscu în fotografia făcută în timp ce ieșea din casa Marthei, el deveni rigid. Malko zâmbea.

— Domnule Morfi, vă voi pune o întrebare simplă: cine v-a dat ordin să montați dispozitivul de ascultare al telefonului Marthei Adonis? Fiți sigur că nu am nicio intenție rea în ceea ce vă privește. Tot ce doresc este un răspuns la această întrebare și nimeni nu va ști vreodată că ați vorbit.

Luat din scurt, detectivul privat rămase mut un timp, apoi bău câteva înghițituri din paharul cu Defender. În ochi i se citea o frică imensă. În cele din urmă, reuși să articuleze cu greu:

— Nu, nu pot să răspund la această întrebare... Este vorba de secretul profesional, nu-i așa?

Grecul vorbise în limba lui, iar Martha traduse.

Malko se așteptase la acest răspuns.

— Nu puteți vorbi nici pentru cinci mii de euro? Bani cash, plătiți pe loc?

El puse pe masă un plic întredeschis în care se puteau vedea bancnotele. Privirea grecului părea lipită de ele, dar cu toate astea, el dădu îndărătnic din cap.

— Nu, nu, este imposibil.

— Vă este teamă? îl întrebă Malko.

— Nu, doar că nu l-am văzut niciodată pe clientul meu. Comanda a fost făcută prin telefon. Am fost sunat la o cafenea unde merg de obicei și unde mi-a lăsat și banii.

— Nu v-a dat niciun număr de telefon?

— Nu.

Morfi vorbea repede, îngrozit și gata să plece. Brusc, Malko se gândi că acesta spune adevărul. La urma urmelor, întâlnirea de pe peronul metroului nu avusese nimic de-a face cu această afacere. Totuși insistă.

— Cred că mințiți. Eu v-am văzut cu clientul dumneavoastră în stația Omonia. Când m-ați zărit, ați fugit.

Christos Morfi se clătină pe picioare, palid la față. Malko știa că nimerise la țintă. Micul mustăcios care sărise în metrou era chiar clientul lui, cel care ceruse ca Martha să fie spionată pentru Lambros.

Morfi se ridică brusc de la masă:

— Nu pot să vă spun nimic.

Malko se ridică și el. Haina îi era deschisă și se putea vedea patul armei Beretta 92, vârată sub centură. Privirea lui Christos Morfi era și mai îngrozită.

— Cine sunteți dumneavoastră? Sunteți polițist?

— Nu. Sunt ca și dumneavoastră un anchetator particular. Sunteți sigur că nu vreți să câștigați cinci mii de euro?

— Da, da.

Malko îi întinse o carte de vizită cu numărul telefonului său mobil și al celui de la hotelul *Saint-Georges*.

— Luați asta. În cazul în care vă veți schimba părerea, sunați-mă.

Grecul plecă grăbit și Malko se uită lung după el.

— Nu vom mai auzi niciodată de el, oftă Martha. Oricum, este un om dezgustător.

— Ba eu cred că mă va suna, spuse Malko. Să vorbim de altceva acum. Ți-am pregătit o surpriză.

Ei se întoarseră pe jos la *Saint-Georges* și urcară în cameră.

Pe măsută se afla o frapieră în care era o sticlă de Taittinger Comte de Champagne Blanc de Blancs 1995, alături de somon afumat, caviar și anghile afumate. Martha sări de gâtul lui Malko, emoționată până la lacrimi.

— O! Ce minune! Am impresia că sunt într-un voiaj de nuntă.

Malko scoase dopul sticlei și umplu două cupe.

*

* *

Martha și Malko stăteau lungiți pe pat și savurau bunătățile de pe masă. Martha nu se sătura de șampanie. Dăduseră gata deja două sticle de Taittinger. Între timp făcuseră dragoste aproape în toate locurile din cameră. Amețită, Martha vărsă ultimele picături din cupă pe pânțele gol al lui Malko, apoi începu să-l lingă ca o pisică... Această mângâiere inocentă se transformă curând în ceva cu mult mai sexual. Martha nu se opri nici când nu mai rămase vreo picătură de șampanie. Băutura îi anihilase orice inhibiție. Nu mai rămăsese nicio urmă din serioasa profesoară de engleză...

Deodată sună telefonul. Malko ridică receptorul dezlipindu-se cu greu de Martha.

— *Kyrie [Domnul]* Malko Linge? spuse o voce de bărbat.

— Da.

— Sunt Christos Morfi. M-am gândit. Vă voi spune un nume cu condiția ca suma să fie dublă.

— Un nume?

— Da.

— Unde și când?

— Măine, la cafeneaua *Aigon*, de pe strada Anthemion, la prânz. Nu uitați să aduceți banii.

Malko închise telefonul.

— Cine era? îl întreabă Martha.

— Ghicește...

— O fi fost ticălosul acela de Morfi. Nu?

— Ai ghicit. Măine la prânz am întâlnire cu el.

Martha își aprinse o țigară.

— Crezi că va vorbi?

— Sunt sigur că va încerca să pună mâna pe bani fără să-mi spună ceva adevărat. Trebuie să fiu foarte atent.

— Dar dacă îți va da chiar numele adevărat?

— Vom vedea. Oricum, cred că e vorba de un intermediar. Va trebuie să repetăm schema folosită cu Morfi până ce vom ajunge la creierul afacerii, la Lambros.

— Lambros, făcu gânditoare Martha. Mă întreb, oare cum arată acest om. Trebuie să fie unul dintre acei intelectuali bărboși și neîngrijiți care circulă prin Exarchia prin taverne punând țara la cale cu prietenii lor.

— Poate, admise Malko. Oricum, este vorba de un tip extrem de inteligent ca să poată pune pe picioare o asemenea echipă de ucigași și ca să o mențină în umbră atâta amar de vreme. Există ceva ce mă intrigă. Panos Gavras pare să fi fost singurul dintre cei nouăsprezece teroriști arestați care deținea o informație despre Lambros, în afară de Stavropoulos. Oare ce știa el în plus față de ceilalți?

El adormi fără a avea răspuns la această întrebare, cu Martha strâns lipită de el.

Cafeneaua *Aigon* era împărțită în două de strada Anthemion. De o parte era un local minuscul, cu firma „Wine and music bar”, în fața căruia se afla o terasă umbrită și plăcută.

Era ora douăsprezece și zece. Malko găsisese cu greu un loc de parcare.

În clipa în care dădea colțul pe strada Anthemion, el tresări. Dinspre cafeneaua *Aigon* se auziră două împușcături. El începu să alerge, dar nu îndrăzni să-și scoată arma. Imediat văzu ceea ce gândise. Peste o masă, era prăbușit trupul unui bărbat, cu spatele. În același timp, zări un tip cu blugi și bluzon negru, echipat cu cască integrală de motociclist, care dispărea pe o stradă cu sens unic.

Nu era nevoie să vadă chipul victimei ca să o identifice. O pată mare de sânge se lătea pe haina lui Christos Morfi. Ucigașul lui dispărea deja după colțul străzii. Malko auzi huruitul unei motociclete, apoi o zări cum se îndepărtează în viteză mare, cu ucigașul pe scaunul pasagerului.

În jurul victimei se adunară mai mulți oameni. Morfi fusese lungit pe trotuar, cu fața în sus. Avea ochii deschiși. Unul dintre gloanțe îl lovise în piept, iar celălalt, în gât. După privirea sticloasă și chipul livid, Malko știa că nu va mai trăi mult. Strecurându-se printre curioși, el se apropie de rănit și-l strigă:

— Christos!

Grecul întoarse capul încet și îl fixă. Malko se aplecă deasupra lui și îl întreabă în engleză:

— Christos, ai să te salvezi. Cine a tras în tine?

Atunci auzi un singur cuvânt rostit ca o suflare:

— Sadarnap...

Christos Morfi nu putu să mai continue. După rigiditatea lui, Malko înțelese că a murit. El se ridică în picioare. Lângă el, un bărbat își făcu semnul crucii. Discret, își închise haina ca să nu se vadă patul armei și se îndepărtă cu sufletul pustiit. Încă o dată, Lambros reușise să-l păcălească. Ultimul cuvânt pronunțat de muribund era totuși o confirmare. „Sadarnap...” era Sadarnapoulos. Un nume ce exista în

documentele deținute de CIA.

Malko făcuse un mic pas. Acum putea să dea un chip acestui nume. Chipul bărbatului care fugise cu metrourul din stația Omonia.

Capitolul IX

O tăcere grea domnea în biroul șefului centralei CIA, John Hill. După asasinarea lui Christos Morfi nu mai rămăsese nicio pistă de urmat. Malko nu mai știa cum să-și continue ancheta. Atena avea două milioane de locuitori, iar el știa doar un nume.

— Este de necrezut cum se poartă poliția greacă, spuse el. Ar fi trebuit să nu o lase nicio clipă nesupravegheată pe Dolores Ribeiro și să-i caute în continuare pe Lambros și pe Sadarnapoulos. Faptul că refuză să publice fotografiile asasinilor lui Panos Gavras poate fi considerat ca o protejare a acestora. Chiar tonul presei pare a fi îngăduitor când se vorbește despre gruparea „17 Noiembrie”.

— Priviți zâmbetul arogant al lui Alexandros Stavropoulos! făcu John Hill fluturând o fotografie. Nu are nicio remușcare. În Grecia nu a existat niciodată un consens național în lupta contra terorismului. Toată atenția este îndreptată aici către luptele politice și către lipsa de cooperare între poliție și serviciile de securitate. Puțină lume a analizat în profunzime activitatea grupării „17 Noiembrie”. Multă vreme s-a crezut că este vorba de brațul înarmat al partidului Pasok, dar nu-i așa. În realitate, această grupare a fost împotriva oricărui partid politic clasic, la fel ca și alte mișcări de orientare extremă stânga din Europa: RAF în Germania, Brigăzile roșii în Italia și Acțiunea directă în Franța. S-a ridicat chiar și împotriva Partidului Comunist Grec acuzându-l că trădează cauza muncitorilor. Apoi a atacat dreapta greacă, zicând că este în solda americanilor. Din 1983, s-a îndreptat împotriva lui Pasok, acuzat că trădează interesele poporului grec, pentru că Andreas Papandreu a aderat la NATO și a autorizat bazele militare americane pe teritoriul Greciei. Încetul cu încetul, singur împotriva tuturor, „17 Noiembrie” a ales terorismul ca armă de luptă.

— Am studiat și eu documentele pe care mi le-ați dat, spuse Malko.

Teroriștii au acționat extrem de agil. Mai întâi au câștigat simpatia maselor, asasinându-l pe Richard Welsh, reprezentantul CIA, apoi pe cei doi tortionari: Mallios și Petrou.

În același timp, și-au proclamat scopul: tranziția spre „socialism”. Cum partidele succedate la putere s-au dovedit incapabile pentru a putea schimba societatea, era nevoie de violență...

— Exact! făcu John Hill după ce bău un pahar cu apă. Ei au stat liniștiți din 1981 până în 1983, după instalarea la putere a partidului Pasok. Când au văzut că Pasok a rămas pe linia social-democrației, au devenit furioși și au ales terorismul ca să-i alunge pe americani din Grecia și ca să destabilizeze societatea greacă într-un război de uzură și fără sfârșit. Au ajuns chiar să acuze guvernul Pasok că a conspirat cu FBI și cu CIA, ajutând americanii să ocupe Grecia.

Tăcerea se instalează din nou și cei doi se priviră. Erau conștienți că această analiză nu ducea la nimic concret. Malko fu primul care se dezmetici.

— Până una alta, suntem tot în punctul de plecare.

După asasinarea lui Christos Morfi, el se retrăsese discret ca să poată merge la Ambasada Americană.

Fostul angajat al Telecomului grec, transformat în detectiv particular fusese prea lacom și prea imprudent. Cu siguranță îl șantajase pe sponsorul său ca să păstreze tăcerea. Acum avea să tacă pentru totdeauna, cu prețul a doar două cartușe.

Era mâna celor din „17 Noiembrie”: o motocicletă și un ucigaș. Acesta nici măcar nu îl așteptase pe Malko. Poate că se aștepta să fie înarmat sau pentru că știa că nu mai reprezintă un pericol în ochii lui Lambros.

— Aveți dreptate. Ne aflăm într-un punct mort, spuse Hill.
Malko răsfoia dosarul.

— Am impresia că moartea lui Panos Gavras ascunde ceva. Trebuie să fi existat un motiv extrem de serios ca să-l elimine astfel.

— OK. Ce putem face însă? Frații lui sunt în închisoare, la Korydallos, iar Dolores Ribeiro e de negăsit.

Malko se opri asupra unei pagini a dosarului.

— Ce mai știți despre preot, tatăl lui? A fost interogat de poliție?

— Cred că da, dar nu a vorbit nimic.

— Poate că ar fi interesant să vorbim cu el, sugeră Malko. Știți unde poate fi găsit?

— Nu, dar mâine va fi cu siguranță la închisoare ca să-și vadă feciorii. Îi vizitează de două ori pe săptămână.

— Cred că voi încerca să-l contactez. Voi merge și eu acolo cu Martha Adonis. Altfel va trebui să mă întorc în Austria, iar Lambros va putea să moară liniștit în patul lui.

*
* *

Intrările celor două închisori din Korydallos erau prevăzute din belșug cu camere de luat vederi. La dreapta, era închisoarea femeilor, iar la stânga, a bărbaților.

Membrii grupării „17 Noiembrie” fuseseră repartizați în amândouă ca să nu poată comunica între ei. Alexandros Stavropoulos era la femei, într-o celulă secretă. Cei doi frați ai lui Panos se aflau vizavi de el. Malko își lăsa mașina ceva mai departe, iar Martha Adonis îi arătă un separeu înconjurat cu un grilaj în care se aflau bănci, pe care așteptau rudele deținuților. Malko se uită la ceas. Era ora douăsprezece fără cinci. Vizita trebuia să înceapă.

— Iată-l și pe preotul Gavras, spuse Martha.

Preotul, purtând tradiționalul *kalamafie* [*potcap negru*] și o superbă barbă albă, intră. Ducea o pungă din plastic și se pregătea să intre în închisoare. Era însoțit de o femeie înaltă, de tip slav, și cu umeri de docher. Era soția lui care-i dăruise zece copii. El se făcu nevăzut în închisoare.

— Va trebui să așteptați ca să-i vorbiți, sugeră Malko. O să-l urmărim.

Ei așteptară sub soarele arzător și, după o oră și jumătate, preotul apăru la brațul consoartei sale. El se îndreptă către stația de autobuz. Cei doi urmăriră autobuzul până în centrul orașului.

— Ce vom face acum? întrebă Martha.

— Îl vom aborda imediat, spuse Malko. Spuneți-i că sunt un ziarist străin.

Ei grăbiră pasul și îi ajunseră din urmă tocmai când aceștia voiau să intre în imobilul de la numărul 26. Martha îl acostă pe preot, care

nu păru deloc nemulțumit.

— Fiii mei sunt complet nevinovați! spuse soția lui mânioasă. Este vorba de o înscenare a poliției.

Ea intră în imobil, lăsându-i singuri cu preotul. Acesta începu să vorbească cu un glas blând, iar Martha îi traduse lui Malko.

— Spune că fiii lui sunt ideologi și că au luptat pentru niște idealuri, pentru o lume mai bună.

Brusc, preotul tăcu și se grăbi să intre în imobil.

Malko și Martha îl urmară. Ei pătrunseră într-un apartament mic și dezordonat și se instalară pe o canapea desfundată, acoperită cu o cuvertură zdrențuită. Martha începu să vorbească. Intrase repede în joc. Preotul o asculta atent. Apoi îi explică prin intermediul Marthei.

— Fiii mei au fost antrenati de oameni fără scrupule care s-au servit de ei. Mai ales de Panos. El era cel mai influențabil. Iar acum este mort.

— Cine l-a asasinat? întrebă Malko.

El se aștepta ca preotul să-i spună că CIA sau americanii, dar bătrânul spuse:

— Stavropoulos.

— Dar Stavropoulos este în închisoare, obiectă Malko.

— Stavropoulos avea pe cineva puternic în spatele său, spuse preotul pe un ton sigur.

Malko își reținu respirația. Nevasta preotului apără și ea ceva mai înmuiată, cu o tavă cu ceai și biscuiți, și se așeză în fața preotului. Îi acceptaseră.

— Cine era în spatele lui Stavropoulos? întrebă Malko.

— Unul cu mult mai rău decât el.

— Cine?

— Nu știu, dar Dolores Ribeiro știe.

Malko crezu că nu aude bine.

— Dolores? Dar de ce Dolores? întrebă el.

Bătrânul preot răspunse printr-o lungă tiradă.

— Dolores nu-l avea la inimă pe Stavropoulos, traduse Martha. Zicea că are o influență nefastă asupra lui Panos. Ea crede că în spatele acestuia se aflau oameni extrem de puternici. Atunci, odată când Panos avea întâlnire cu Stavropoulos, ea l-a urmărit la

despărțire. A văzut cum acesta s-a întâlnit cu un bărbat, cu care a rămas o oră întreagă, într-o cafenea. Necunoscutul i-a dat niște documente care semănau cu revendicări ale grupării „17 Noiembrie”.

Preotul părea ferm convins de cele spuse.

— Cum arăta acel bărbat?

— Nu știu, dar Dolores i-a fotografiat pe cei doi. Panos s-a înfuriat și i-a luat fotografiile.

— Unde sunt acum acele fotografii? Întrebă Malko.

— Crede că Dolores știe unde sunt.

— Unde se află acum această Dolores? Întrebă Martha.

În mod neașteptat, preotul spuse:

— La Hamargos. Pe strada Imilton. În apropiere de biserică.

El tăcu, copleșit de tristețe. Ochiul i se umplură de lacrimi. Malko așteptă câteva clipe, apoi spuse Marthei:

— Întreabă-l dacă numele Lambros îi spune ceva.

Preotul nu știa nimic.

— Dar numele de Sadarnapoulos?

Preotul se întunecă și spuse plin de obidă:

— Ticălosul acela i-a antrenat pe fiii săi în toată nenorocirea asta, traduse Martha. I-a convins să intre în lupta armată.

Inima lui Malko bătea cu putere.

— Întreabă-l ce știe despre acest bărbat! o rugă el pe Martha.

— Spune că este un sindicalist, un agitator de stânga. Panos l-a întâlnit la adunările de extremă stânga. Altceva nu știe. Sadarnapoulos este un pseudonim.

Preotul părea tulburat de amintirea fiului său ucis. Începu să-și povestească viața, să evoce anii în care, pentru a-și putea crește cei zece copii, fusese nevoit să se transforme în fermier punând ca garanție parohia la care slujea. Apoi începu să plângă. Soția sa îi aruncă o privire dojenitoare. Malko își spuse că era timpul să se retragă. Atmosfera devenise prea apăsătoare.

Când se ridică, preotul îl îmbrățișă și îl sărută pe gură, spunând ceva.

— Spune că-i ești foarte simpatic, traduse Martha. Vă invită să-l mai vizitați ca să vă rugați împreună pentru sufletul fiului său.

În momentul în care ieșea pe ușă, Malko o rugă pe Martha:

— Întreabă-l dacă a vorbit cu poliția despre Sadarnapoulos.

— Nu, nu vorbit. Crede că sunt mână în mână cu cei din „17 Noiembrie”.

Malko părăsi locuința preotului Gavras în culmea fericirii. Dacă reușea să o găsească pe Dolores, poate ar putea pune mâna și pe fotografiile compromițătoare și l-ar identifica astfel și pe Lambros.

Martha îi împărtășea speranțele.

— Te duci să o cauți pe Dolores? întrebă ea.

— Bineînțeles.

— Să știi că nu vin cu tine. Mi-e frică de femeia aceea. S-ar putea să te primească foarte rău. Ea conducea acea motocicletă când au încercat să ne omoare.

— Asta așa este, recunosc Malko. Tot ce vreau e să-i fac o vizită. Nu se așteaptă deloc la una ca asta. Am o idee.

Preotul crede că Panos a fost ucis de prietenii lui. Dacă reușesc să o conving pe Dolores de acest lucru, poate că o fac să-și schimbe atitudinea.

— Nu te va crede niciodată, obiectă Martha.

— Am fotografii cu ucigașii, spuse Malko. Sunt fotografii care nu au fost publicate niciodată, surprinse cu camerele de luat vederi ale spitalului. Ucigașii nici nu au încercat să-și ascundă chipurile. Poate că îi va recunoaște. Știi cum putem ajunge în locul indicat de bătrân?

— Da, o să-ți arăt pe harta orașului. Dar eu nu merg acolo...

— Mi se pare că Dolores vorbește franceza și spaniola. Mă voi putea descurca și fără tine.

— Câte limbi cunoști?

— Câteva, se mulțumi să-i spună Malko.

Omise să-i spună că avea o memorie prodigioasă care îl servise de nenumărate ori. Odată instalați în mașină, Martha despături harta orașului și-i arătă unde se afla Hamargos.

— Ai mult de mers până acolo. Se află într-o periferie puțin populată. Ai de gând să mergi chiar acum?

— Da, spuse Malko.

— Bine. Fii foarte atent. Eu o să iau un taxi.

Ea îl sărută și se dădu jos din mașină.

În timp ce se îndrepta către nordul Atenei, Malko își aminti de

Sadarnapoulos. Era aproape sigur că el comandase instalarea dispozitivului de ascultare la telefonul Marthei. Și tot el comandase asasinarea lui Christos Morfi. Oare ce legătură exista între el și Lambros? Și cum de anchetatorii greci nu i-au citat numele niciodată? Era un mister ce trebuia dezlegat. În cele din urmă pătrunse în zona periferică, modernă și hidoasă, construită fără niciun plan. Clădirile de beton se aliniau înghesuite unele în altele. La un moment dat zări o biserică înălțată pe vârful unei coline. Malko parcurse câteva sute de metri și, la capătul unei străduțe, văzu o mașină cu rulotă ce staționa în mijlocul unui teren viran, în vecinătatea unor construcții noi. El încetini și notă numărul mașinii: YPK 2570. Formă numărul lui John Hill și îi explică unde se află, comunicându-i și numărul mașinii cu rulotă.

— Dacă într-o oră nu dau niciun semn de viață, trimiteți aici niște „baby-sitters”.

Își pregăti revolverul cu piedica trasă și-l ascunse sub haină. Beneficia de elementul surpriză, dar era bine să fie prudent.

*
*   *

Cu sufletul la gură, Malko parcurse distanța ce-l separa de rulota lui Dolores Ribeiro. El bătu la ușă și așteptă.

Portiera se deschise brusc. Dolores era îmbrăcată cu un tricou peste sânii liberi, iar la centura blugilor avea un telefon portabil. Părul îi era pieptănat cu cărare la mijloc și chipul îi era frumos, cu o privire pătrunzătoare. Era o adevărată *pasionaria*. Ea spuse ceva în grecește, dar Malko îi vorbi în franceză:

— O caut pe Dolores Ribeiro.

— Eu sunt, făcu ea. Cine sunteți?

— Vin din partea preotului Gavras, spuse el. De la el am aflat unde stați. Aș dori să stăm puțin de vorbă.

Ea îl privi cu atenție.

— Știu, m-a sunat ceva mai devreme, spuse ea. Vă rog să urcați în rulotă.

Malko fu nevoit să se aplece ca să intre în camping-car. Era departe de orice confort. Avea o cușetă în fund, o chicinetă și o masă

încadrată de două banchete. Malko reuși să se așeze la masă. În spatele său se auzi închizându-se portiera. Dolores duse mâna la spate și scoase din centură un revolver Mauser automat. Arma era îndreptată către Malko.

— Așezați mâinile pe masă, făcu ea cu o voce calmă.

Malko se supuse.

— Sunteți înarmat?

— Da, zise el.

— Scoateți arma și puneți-o pe masă.

El își desfăcu haina, apucă revolverul Beretta și îl așază în fața lui. Dolores se aplecă și îl luă. Un rânjel urât i se lăți pe față.

— Voiati să mă ucideți la fel ca pe Panos.

— Dar eu nu sunt cine credeți...

— Tăceți! Altfel nu ați fi venit aici singur. După telefonul preotului, aș fi putut să plec în altă parte. Mi-ar fi fost foarte ușor.

— De ce nu ați făcut-o?

— Pentru că voiam să vă ucid. Aștept acest lucru cu nerăbdare și va fi o mare plăcere să-l fac.

Capitolul X

Malko rămase imobil, cu ochii țină în ochii femeii din fața sa. Ura pe care o citea în privirea întunecată nu lăsa niciun dubiu asupra intențiilor ei. Știa să țină o armă, cu brațele întinse, cu amândouă mâinile pe patul armei, cu țeava ațintită spre pieptul lui. Se sprijinea bine pe picioarele depărtate ușor. Putea servi de model pentru o sală de tir sportiv. Singura deosebire consta în faptul că pe țeavă avea pregătit un glonț și că nu-i ardea deloc de glumă.

— Dar eu nu am venit aici ca să vă ucid, încercă Malko să se apere. Și nu eu l-am ucis pe Panos Gavras. Nu mă aflu în Grecia în ziua în care a fost asasinat.

— Atunci au fost amicii dumneavoastră din CIA, spuse Dolores. Oricum, faceți parte dintre cei de care vrem să ne debarasăm ca să ne eliberăm de sub jugul imperialist.

Ea se apropie, iar țeava revolverului Beretta 92 aținti capul lui

Malko. De la acea distanță, nu putea rata.

— Am să văucid. În jur nu este nimeni care să ne audă. După aceea vă voi ascunde cadavrul unde nu va fi găsit multă vreme. Nimeni nu va putea dovedi nimic împotriva mea.

Era clar că își rumegase răzbunarea din clipa în care o sunase preotul Gavras.

Țeapăn ca o stană de piatră, Malko simți o furnicătură în șira spinării. El o văzu pe Dolores cum trage aerul adânc în piept, ca și cum urma să apese pe trăgaci.

— Așteptați! strigă el cu o voce cât mai stăpânită. Eu știu cine l-a ucis pe Panos Gavras.

O lumină de surpriză trecu prin ochii îngustați, iar țeava revolverului coborî puțin.

— Spuneți asta ca să vă salvați pielea nenorocită de imperialist, făcu ea cu ură. *Panos era toda mi vida [Panos era toată viața mea]*, vă voi trage un glonț în cap ca să termin tot circul ăsta!

— Am la mine fotografiile asasinului, insistă Malko.

— Fotografii... Cum așa? Puteți să-mi arătați orice fotografie...

— Nu. Este vorba de fotografii făcute de camera de luat vederi a spitalului, care nu au fost date publicității de către poliție. Nu vreți să le vedeți?

El aștepta cu respirația blocată. Ori spunea „da”, ori îl împușca. Nu era tipul de femeie care să tergiverseze. Cu trăsăturile încordate, ea spuse cu asprime.

— Unde sunt?

Lui Malko îi veni inima la loc. Era lac de transpirație.

— Sunt în buzunarul interior al sacoului.

— Scoateți-le. Ușurel.

El se execută și puse pe masă trei fotografii.

Dolores se așează pe banchetă și, fără să lase arma, examinează fotografiile. Era o liniște să o tai cu cuțitul.

Brusc, ea scoase un strigăt înăbușit, ca un fel de hohot de plâns reprimat, răgușit. Parcă uitase de prezența lui Malko. Ochii i se umplură de lacrimi și începu să plângă cu convulsii, fără zgomot, cu ochii ațintiți la fotografii.

— Îi cunoașteți pe cei trei bărbați? o întrebă surprins Malko.

Dolores Ribeiro se scutură și îndreptă iar arma către el.

— Sunt fotografii truate! țipă ea. O capcană întinsă de CIA.

— Aceste fotografii nu sunt truate. Reprezintă pe cei trei bărbați care au venit să-l asasineze pe Panos Gavras aflat în patul lui de spital. Îi cunoașteți?

Dolores nu răspunse imediat. Era clar că tot universul ei începea să se clatine. Ea ridică chipul plin de lacrimi.

— Cine v-a dat aceste fotografii?

— Au fost recuperate de poliția greacă și date britanicilor. Pot să jur că sunt autentice. Nu înțeleg însă de ce grecii nu le-au difuzat ziarelor. Îi cunoașteți pe asasini?

Dolores Ribeiro nu răspunse, cufundată în examinarea celor trei fotografii. Se simțea că nu mai are niciun dubiu asupra autenticității lor.

Malko văzu cum chipul i se asprește. Fata își șterse lacrimile cu dosul palmei și îl privi ciudat.

— Vă mulțumesc, făcu ea cu o voce absentă, dar tot vă voi ucide.

*

* *

Malko simți că îngheață. De astă dată nu mai avea niciun as în mână. Tot ce putea era să folosească o cacialma.

— Dolores, spuse el grav după ce se uită la ceas. Nu am fost chiar atât de naiv încât să vin aici singur. În apropiere sunt doi bărbați. Nu vă pot împiedica să mă uicideți, dar vor auzi împușcătura. Veți fi prinsă și deferită justiției și vă veți petrece tot restul vieții într-un penitenciar. Tocmai am vizitat închisoarea Korydallos și pot să vă spun că nu este un loc prea vesel.

El văzu cum femeia oscilează, dar nu lasă revolverul în jos.

— Puțin îmi pasă! făcu ea cu o voce înăbușită. De acum, puțin îmi mai pasă. Simt că am pierdut zece ani din viață.

— Pentru că a murit Panos Gavras?

Malko încerca din răspuțuri să se apropie de sufletul ei și să-i câștige încrederea.

— Nu, răspunse femeia. Nu acesta este cel mai grav lucru...

— Dar ce poate fi mai grav decât moartea bărbatului iubit?

Dolores Ribeiro îl privi. În ochii ei se citea o imensă disperare.

— Trădarea, spuse ea.

Malko înțelese pe loc.

— Înțeleg. Panos a fost asasinat de unul din prietenii voștri.

Ea dădu din cap că este așa și izbucni în plâns.

— Ticălosul! A vrut să se culce cu mine. Nemernicul!

Sfâșiată între ură, furie și durere, ea puse revolverul Beretta pe masă și își cuprinse fața cu mâinile. Malko rămase imobil câteva momente și o privi în ochi. Cu o voce stinsă, ea îi spuse:

— Plecați! Pentru mine totul s-a terminat. Singura mea dorință este să-l găsesc pe acest ticălos și să-l ucid cât mai lent posibil. Să-l calc în picioare după ce-i trag un glonț în pânțe și altul în boașe. Plecați până nu mă răzgândesc. Nu mai am nevoie de dumneavoastră.

— Ba da, spuse calm Malko. Pentru a vă duce la capăt răzbunarea, acel ticălos ar trebui să rămână în libertate, iar asta depinde de mine.

Din nou, Dolores apucă arma.

— Văd că vreți cu tot dinadinsul să vă zbor creierii!

— Este ultimul lucru pe care l-ați face... răspunse Malko. V-am spus că nu am venit singur. Deși știu că ați participat la o tentativă de asasinat contra mea, nu voi încerca să vă dau pe mâna poliției.

Aceasta aluzie o făcu să explodeze.

— O, când mă gândesc că nenorocitul mi-a reproșat că din cauza mea nu a nimerit ținta. Cu toate astea, mă strângea și mă pipăia cu nerușinare profitând că nu mă pot apăra. Îmi vine să mor.

Așadar asasinul lui Gavras și autorul atentatului săvârșit contra sa, erau unul și același bărbat. Rămânea doar să-l identifice.

În furia ei, Dolores amesteca greaca, engleza, franceza și spaniola. Malko încercă să mai avanseze un pion. De Dolores depindea acum toată ancheta.

— Vreau să vă fac o propunere, spuse Malko.

— Ce fel de propunere?

— Ca împreună să luptăm pentru un scop comun. Eu știu că nu prietenul dumneavoastră a fost cel care a hotărât lichidarea lui Panos în patul de spital. El s-a supus unui ordin venit de sus. De la adevăratul patron, de la nașul grupării „17 Noiembrie”. Acesta s-a temut că Panos va vorbi. Este vorba de un anumit Lambros. Eu de

aceea am venit în Grecia, ca să-l caut. Chiar dacă tovarășul dumneavoastră de luptă a apăsător pe trăgaci, adevăratul vinovat a fost Lambros. Eu aş putea să vă ajut şi dumneavoastră aţi putea să mă ajutaţi pe mine. După aceea ne vom despărţi. Ce părere aveţi?

Tânăra femeie nu răspunse, dar Malko îşi dădu seama că pericolul trecuse.

— Numele de Lambros vă spune ceva? o întrebă el.

— Nu. Cine este?

— Este cel care a ordonat lichidarea lui Panos. Bărbatul pe care cândva l-aţi fotografiat în compania acestuia.

Dolores îl privi cu mirare.

— De unde ştiţi acest lucru?

— Mi-a povestit preotul Gavras. Este adevărat, nu?

— Da, şopti ea.

— Panos Gavras a intrat în grupare abia în anii '90, remarcă el. Or, se pare că el era singurul care ştia de existenţa acestui Lambros. Cum se explică acest lucru?

Tânăra femeie părea pierdută în gânduri. Într-un târziu, spuse:

— Era foarte legat de Sadarnapoulos. Ieşeau adesea împreună şi îşi petreceau serile discutând. Într-una din acele seri, Sadarnapoulos i-a spus că era cineva în spatele lui Stavropoulos. Cineva care dădea instrucţiunile. Panos era bănuitor pentru că Stavropoulos era mereu misterios. La un anumit moment el se întrebă dacă nu era manipulat de EYP.

— Cine este Sadarnapoulos? Mai multe persoane i-au menţionat deja numele.

— Eu nu l-am întâlnit niciodată, mărturisi Dolores. Căci a refuzat să mă vadă. El avea o mare influenţă asupra lui Panos care l-a cunoscut în aceeaşi perioadă ca şi mine. Sadarnapoulos l-a convins de necesitatea intrării în lupta armată.

— Dar Panos îi cunoştea adevărata identitate?

— Asta nu ştiu. Nu cred. Totuşi, cei doi se întâlneau regulat. Sadarnapoulos i-a furnizat încărcătura explozivă pe care trebuia să o pună în Hellas Flying Dolphins în 28 iunie.

Malko reţinu această informaţie şi reveni la ce îl interesa mai mult.

— Ce s-a întâmplat cu fotografiile în care Stavropoulos era cu

necunoscutul care ar putea fi Lambros?

— Când a fost arestat Panos, avocatul lui mi-a spus să ard tot ce îl putea încrimina că ar avea vreo legătură cu Stavropoulos...

Așadar Panos fusese asasinat degeaba. El nu mai avea dovada palpabilă a existenței lui Lambros. Malko își ascunse decepția și o întrebă:

— Vă mai amintiți cum arăta bărbatul necunoscut?

— Da. Foarte bine chiar. Era mic de statură și destul de în vârstă. Avea mai mult de șaizeci de ani.

— Nu avea niciun semn distinctiv?

— Nu.

— L-ați putea recunoaște?

— Cred că da.

În sfârșit, un element esențial.

Dolores Ribeiro lăsase arma lui Malko pe masă și părea că se gândește. Deodată spuse cu o voce calmă:

— Accept propunerea dumneavoastră. Ne vom sprijini reciproc.

— Perfect, făcu Malko. În cazul acesta, aș putea să-mi iau arma?

— Luați-o.

Malko se simți cu mult mai bine cu arma în centură. Chiar dacă și Dolores era înarmată. Ea îl observa cu un aer ciudat.

— Sunteți cu mașina?

— Da.

— Prea bine. Atunci mă veți duce. Vreau să-l ucid pe ticălosul de Bruno.

— Cine este Bruno?

— Este netrebnicul care l-a ucis pe Panos în spital. Tovarășul Bruno Becker. Făcea parte din gruparea lui Carlos. Este un nenorocit de elvețian.

— Este vorba de bărbatul care a tras asupra mea?

— Da. *Vamos! [Să mergem!]*

Ea îl privea, cu mâinile puse în șolduri. Ar fi putut în orice clipă să scoată revolverul din centura blugilor. Malko știa că orice ezitare a sa îi putea fi fatală. El ieși primul, iar ea încuie ușa în urmă.

— Unde este mașina dumneavoastră?

Malko își continuă cacialmaua.

— La cei care mă însoțesc.

— Atunci vă aștept aici, nu vreau să văd pe nimeni.

Lui Malko nu-i venea să creadă. El se îndepărtă, ieși din raza ei vizuală și își recuperă mașina. Când reveni la volan, Dolores fuma în picioare lângă camping-car. Se sui lângă el și zise:

— Vom merge în cartierul Exarchia. Vă voi conduce.

Malko mai avea timp să respire. El îndrăzni să o întrebe:

— Bruno Becker a luat singur hotărârea să mă ucidă?

— Nu. A primit ordin de la Sadarnapoulos, căci Stavropoulos este la pârnaie.

Malko nu mai făcu niciun comentariu. Se afla chiar în inima a ceea ce, în afaceri se numea un „conflict de interese”. Dolores era singura persoană care îi putea permite să-l găsească pe Bruno Becker, iar acesta putea să-l conducă la Sadarnapoulos. Dar Dolores voia să-l ucidă. Era de neînduplecat în această privință.

— Mergem la el acasă?

— Nu, căci nu vreau să-l ucid în fața femeii cu care trăiește. Aceasta este o femeie minunată. Mergem la o cârciumă unde vine zilnic. La ora asta, sunt sigură că-l vom găsi acolo.

*

* *

Malko își parcă mașina în piața Exarchion și o urmă pe Dolores pe strada Stournari, plină de taverna cu terase și întretăiată de scări. Tânăra femeie înainta cu pași mari fără să se uite în urmă.

— Am ajuns. Este taverna *Avli*.

Ea îi arată o fațadă vopsită în ocră, cu obloane verzi și cu o ușă tot verde, încadrată de două lampadare. Malko se rugă în gând ca Bruno Becker să nu fie acolo. Nu avea cum să o împiedice pe tânăra teroristă.

Dolores se îndreptă spre cârciumă și Malko zări interiorul prin ferestrele deschise. Erau ocupate doar câteva mese. Femeia spuse scrâșnind din dinți.

— Este aici, cu prietena lui. *Vamos!*

Pătrunse în local cu Malko după ea. Lângă fereastră, la o masă, se afla o pereche. Bărbatul avea în jur de patruzeci de ani. Avea un

craniu rotund și pleșuv și ochi albaștri. Femeia de lângă el era o blondă cu trăsături cabaline. Când o văzu pe Dolores, bărbatul se ridică și se îndreptă către ea cu brațele întinse.

— *Oue tal? [Ce mai faci?] făcu el.*

Dolores Ribeiro nu-i răspunse. Scoțând din buzunar fotografiile primite de la Malko, i le trânti pe masă. Bruno le privi și chipul i se descompuse. Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Malko văzu cum Dolores scoate revolverul de sub tricou. Avea să-l împuște acolo, chiar în fața prietenei lui! Înainte ca el să o oprească, Bruno Becker o îmbrânci și, dintr-un salt, el sări peste pervazul ferestrei făcându-se nevăzut. Prietena lui scoase un țipăt. Dolores căzu pe spate în brațele lui Malko. Cu ochii ieșiți din orbite începu să țipe:

— *Maricon! Hijo de puta! Vengo a matarte! [Poponarule! Fiu de târfă! O să teucid!]*

Ea sări pe fereastră, dar Bruno Becker avea deja un avans de douăzeci de metri.

Malko își spuse că poliția nu avea să întârzie prea mult și ieși și el, dar pe ușă. O văzu pe Dolores alergând pe stradă și porni după ea. Spera ca aceasta să nu-l ajungă din urmă pe trădător.

*

* *

O găsi sprijinită de un zid acoperit cu grafiti. Respira sacadat, cu privirea rătăcită.

— A reușit să fugă canaliala! făcu ea cu o voce stinsă.

În urma lor apăru și tovarășa de viață a lui Bruno. Dolores o apucă de braț.

— *Vamos, vamos a casa.*

Cealaltă se supuse și străbătură un labirint de străduțe pietonale. Apoi urcară o scară strâmtă și întunecată și ajunseră într-un apartament mic și sărăcăcios. Terorismul nu era o afacere bănoasă. Într-un colț se juca un băiețel de vreo cinci sau șase anișori. Dolores îl privi cu ură. Ea îi spuse ceva femeii care păru îngrozită de ce aude și ieși lăsându-i singuri cu copilul.

— Ce anume i-ați spus? o întrebă Malko.

— Să-l găsească pe Bruno. Altfel o împușc și pe ea și pe copil.

Malko simți un fior de gheață pe șira spinării. Situația era extrem de gravă. Dolores nu glumea deloc.

— Am vrut să o înspăimânt doar. Așa îl va căuta și-l va aduce.

— De ce credeți că s-ar întoarce? Știe că vreți să-l ucideți.

Dolores îi aruncă o privire întunecată.

— Și mai știe că nu-l voi lăsa să-mi scape. Or, el din Grecia nu poate ieși.

Malko se întrebă cum se va putea descurca în acest viespar. Făcuse însă un pas. Unul din cei trei ucigași ai lui Panos avea un nume: Bruno Becker.

Copilul se juca liniștit în colțul lui.

După o vreme se auziră pași pe scară. Dolores scoase arma de la brâu. Ușa se deschise larg și tovarășa lui Bruno apărură în prag cu ochii plini de lacrimi. Cele două femei vorbiră în greacă. Dolores începu să o palmuiască fără milă. Malko nu mai putu suporta această scenă și interveni reușind să o tempereze pe Dolores.

— Ticălosul s-a refugiat undeva pe strada Akadimias, unde nici poliția și nici eu nu putem să-l căutăm. A mai stat acolo când nu avea acte. Este un cuib de anarhiști. Ei știu că este un vechi tovarăș din grupul lui Carlos și îl respectă.

Iată unde se ascundea azi respectul... Malko binecuvântă acest contratimp. Odată mort, Bruno nu-i mai putea fi de niciun folos. Acum, când găsisese o altă pasarelă către Sadarnapoulos și Lambros nu mai avea chef să o piardă. De acum știa unde se afla Bruno. Trebuia să-l găsească înaintea lui Dolores

Ei părăsiră casa lui Bruno. Când ajunseră în stradă, Dolores îi spuse:

— Am o idee ca să-i vin de hac acelui ticălos, dar este cam devreme.

— Ce idee?

— În fiecare seară, anarhiștii trimit un om să cumpere droguri. Voi încerca să aflu de unde le procură. Apoi îl voi urmări și îi voi descoperi ascunzătoarea. Până diseară mai este. Până atunci însă ar fi bine să mâncăm ceva.

Malko simțea că timpul zboară prea repede. Trebuia să găsească cu orice preț ceva ca să-l salveze pe Bruno Becker.

Capitolul XI

Cufundat în fotoliul preferat, Lambros contempla baletul peștișorilor multicolori, cu un vraf imens de ziare la picioarele sale. Lectura presei îl liniștise. Idiotul de Christos Morfi a avut soarta pe care a meritat-o, chiar dacă nu ar fi putut reprezenta un pericol prea mare. Dacă nu ar fi fost atât de lacom, acum ar fi fost în viață. Voise să-și șantajeze clientul cunoscut sub numele de Sadarnapoulos și asta îi fusese fatal.

În orice caz, Lambros se hotărâse să nu mai ia niciun fel de măsuri. Acum voia să se ocupe în exclusivitate de pregătirile pentru nunta fiicei sale. Americanii nu aveau cum să-și ducă ancheta până la capăt. Dolores Ribeiro și Bruno Becker erau oameni siguri din motive diferite.

Lambros își dădea seama că făcuse o mare greșală când îl lichidase pe Gavras în camera sa de spital. În caz contrar, americanii nu ar fi început ancheta.

— Am de gând să dau o raită prin *Carrefour*, îi spuse el soției sale.

Tocmai se deschisese un *Carrefour* pe bulevardul Messogion și era locul perfect pentru o întâlnire discretă.

Lambros se duse la garaj de unde luă micul Fiat, anonim, ca un grec oarecare ce se duce la cumpărături.

Conducea fără să se grăbească. Odată ajuns la supermarket, el se îndreptă către raionul cu produse electronice. Văzu repede mustața lui Sadarnapoulos. Acesta îl contactase chiar în acea dimineață, ca să-i ceară o întrevedere. Lambros schimbă o privire cu el, apoi se îndreptă către toalete. Se spăla pe mâini când Sadarnapoulos apăru. Erau singuri.

— Avem o problemă, făcu noul sosit.

Fără multe înflorituri, el îi relatează despre telefonul primit de la Bruno Becker. Era o poveste de necrezut. Dolores Ribeiro trecuse în tabăra americanilor! Asta din cauza fotografiilor luate la spital. Lambros se blestemă iar pentru inițiativa lui, dar la ce bun? Răul era deja făcut, iar situația evolua. Acum Dolores putea vorbi. Din fericire,

nu era periculoasă căci nu cunoștea identitatea lui Sadarnapoulos și habar nu avea de existența lui Lambros. Chiar dacă îl denunța pe Bruno Becker, nu era ceva grav. Acesta putea să se ascundă până trecea primejdia. Lambros îl aprecia pe elvețian pentru calitățile lui profesionale. Era un bun mercenar.

— Să-i dai niște bani, îl sfătui el pe Sadarnapoulos. Poate să te găsească?

— Știe destule despre mine, telefonul, semnalmente. Dar nu este o situație îngrijorătoare.

Sadarnapoulos fusese închis în numeroase rânduri, bătut, torturat, amenințat. Era un dur, în ciuda aspectului fragil. Lambros știa asta.

— Dolores cunoaște strada Damareos? îl întrebă Lambros.

Era o ascunzătoare necunoscută de poliție, din cartierul Pangrati, cunoscută doar de Bruno și de Sadarnapoulos. Acolo mai erau încă arme, explozivi, o mașină de scris și documente false.

— Nu, spuse Sadarnapoulos.

— Atunci, totul este în regulă. Pe curând.

Sadarnapoulos ieși primul din toaletă. Lambros mai hoinări puțin prin magazin și cumpără un disc cu muzică grecească pentru soția lui. Din fericire, nu era o persoană publică. În ciuda imensei sale averi, nu avusese ambiții politice, fusese doar eminența cenușie a lui Andreas Papandreu. Nu organiza petreceri și își petrecea vacanțele în casă. Prea puțini îi cunoșteau trecutul troțkist. În Grecia, nu era considerat o crimă. Se știa că era legat de Pasok și că făcea afaceri, dar nu ieșea în lume și fugea de fotografi.

Lambros se urcă în Fiatul alb, cu sufletul liniștit.

*

* *

Dolores abia se atinge de cartofii din farfurie, garnitură la friptura de porc. Malko și cu ea erau într-un restaurant sub cerul liber din piața Exarchia. După ce au părăsit apartamentul lui Bruno, cei doi au rătăcit prin cartier, oprindu-se la două cafenele diferite. Dolores discutasese cu mai multe persoane ciudate, care o trimiteau de la unul la celălalt ca pe o minge de ping-pong. Stătuse mult de vorbă cu un grup de albanezi care vindeau ceasuri Cartier falsificate în piața

Exarhion. Dolores își bău cafeaua și zise:

— În jumătate de oră voi afla unde se ascunde ticălosul acela și-i voi zbura creierii.

— Știți cumva cine i-a dat ordin ca să mă ucidă? o întrebă Malko.

— Cred că Sadarnapoulos. A venit să-mi ceară să conduc motocicleta. Trebuia să execute un agent american. Reperarea era deja făcută.

— De către cine?

— Nu știu. La noi totul se păstrează în secret.

— Erau cei care l-au însoțit la spitalul Evangelistos?

— Tot ce se poate.

Așadar, exista încă un comando în libertate, sub controlul misteriosului Sadarnapoulos. Și a lui Lambros, bineînțeles.

— Îl voi uide pe nemernicul acela! făcu Dolores. Este un mercenar nenorocit. A fost capabil să-și ucidă tovarășul pe patul de spital!

— Asculta doar de ordinul lui Lambros.

— Dacă este așa, îl voi uide și pe acesta.

— Da, dar mai întâi ar trebui să-l găsiți, făcu Malko.

Nu ar fi fost o idee proastă ca Lambros să fie lichidat chiar de un membru al grupării „17 Noiembrie”...

Dolores ridică din umeri și zise cu dispreț:

— De asta ar putea să se ocupe CIA dumneavoastră, nu?

Ea se uită la ceas și zise:

— Așteptați-mă aici, trebuie să mă mai întâlnesc cu cineva.

— Nu pot veni cu dumneavoastră?

— Nu, răspunse ea cu un ton hotărât.

— Vă veți întoarce?

— Da. Și înainte de a-l împușca îl voi face să mărturisească cine l-a pus să-l ucidă pe Panos.

Malko avea impresia că se afla într-o barcă luată de valuri. Cum ar fi putut să salveze viața lui Bruno Becker fără a fi obligat să o elimine pe Dolores?

*

* *

Instalat într-un balcon ce dădea pe strada Akadimias, Bruno fuma

shit în tovărășia celorlalți ocupanți ai ascunzătorii. Nu era pentru prima dată când se refugia acolo. Avea bani și drogații îl primeau cu brațele deschise. Însă nu putea rămâne prea mult. Dolores ar fi putut alerta poliția. Se temea de ea ca de un șarpe cu clopoței. Știa că va face totul ca să răzbune moartea iubitului ei.

— *Hello!*

El ridică privirea. Era Ornella, o târfă albaneză care dormea acolo când nu avea bani de hotel. Avea părul negru pieptănat pe spate, un chip drăguț, o guriță elastică și multă bunăvoință ca să-și satisfacă clienții. Ea i se așează pe genunchi și-i strecură în ureche limba ascuțită.

— Nu ai niște *shit*? îl întrebă ea în șoaptă.

— Așteaptă un pic. L-am trimis pe Stellios să caute.

Stellios era tipul de contact cu *dealerii* din exterior.

Becker mângâie un sân umplut cu silicon și întrebă:

— Ai bani?

Bruno știa din experiență că Ornella plătea în general în natură, dar prefera să nu încerce de teamă că-i dă sida, în ciuda faptului că târfa se jura pe ce are mai sfânt că este sănătoasă.

*

* *

Dolores apărură tocmai când Malko începuse să se neliniștească. Plecase de mai bine de o oră.

— *Vamos!* făcu ea.

El plăti și o urmă. Dolores se îndreaptă spre o străduță strâmtă și prost luminată și se opri la numărul 30. Era o casă pe jumătate dărâmată cu zidurile leproase.

— Am ajuns, făcu ea.

Deschise o ușă cafenie ce scârțâi îngrozitor și pătrunseră într-o grădină năpădită de vegetație. Acolo stăteau de vorbă doi bărbați. Dolores se apropie de ei și întrebă:

— Cine este Stellios?

Unul dintre tipi se ridică și spuse:

— Eu. Tu cine ești?

— Gura. Ai marfă?

Celălalt bărbat nu deschise gura. Era mai în vârstă, nebărbierit și prost îmbrăcat. Era un kosovar sau un albanez.

— Ești de la poliție?

— Nu. Ați făcut târgul?

— Nu încă.

— Plătește-i, îi spuse Dolores lui Stellios.

Acesta îi dădu *dealerului* un pumn de bani. Acesta dispăru imediat. Dolores se apropie de Stellios și-i lipi revolverul de tâmplă. Îngrozit, el se lipi de un zid și zise bâlbâindu-se:

— Vrei iarba?

— Nu, vreau să merg cu tine la ascunzătoare. Trebuie să mă duci înăuntru. Îl cunoști pe Dimitri?

— Da.

— Este și el acolo?

— Da.

— De unde știi?

— Păi, el mi-a dat bani ca să cumpăr iarba.

— Bine. Știi unde doarme?

— Da.

— Eu o să intru cu tine și mă vei duce în camera lui. După aia, o să fumezi *shit*. Dimitri nu va mai avea nevoie de el. *Vamos*.

Ea îl trase de braț, își vârî arma la centură și ieșiră din casa dărăpănată, cu Malko după ei. Acesta nu înțelesese ce au discutat, dar nu avea nicio îndoială în privința aceasta. Dolores avea să se țină de cuvânt și să-l ucidă pe Bruno Becker, singurul om care îl putea conduce la Lambros.

Luându-se după ea, Malko se întreba cum ar putea împiedica-o fără să se trezească cu un glonț în cap.

Capitolul XII

Cei trei ajunseră în fața grilajului ce înconjura casa drogaților. Era o clădire veche, cu trei etaje, obloane cafenii și numeroase balcoane. O banderolă galbenă imensă era agățată pe balconul de la etajul trei. Pe ea scria cu litere roșii: „Atena, Business 2004. No Pasaran”.

Stellios scoase o cheie din buzunar, cu mâna tremurândă. Dolores i-o smulse din mână și descuie lacătul de la grilaj.

— Acum, mă vei duce imediat la nemernicul ăla, îi porunci ea. Dacă faci vreo mișcare greșită, îți sfărâm tigua de maimuțoi.

În casă duhnea îngrozitor. Imobilul părea pustiu, căci drogații își petreceau vremea fumând dormind și bând. Stellios urcă scara în tăcere. Cei trei ajunseră la ultimul etaj, Malko simți că-i crește pulsul. El o lăsă pe Dolores în fața sa și își pregăti revolverul Beretta. Stellios se opri în fața unei uși.

— Este acolo? șopti Dolores.

— Da.

— Deschide tu!

În clipa în care Stellios puse mâna pe clanță, din interiorul camerei se auziră niște țipete sacadate.

*

* *

Bruno Becker nu mai avu timp să se bucure de compania Ornellei. Ușa se deschise violent, izbindu-se de perete. În prag, era o femeie cu o armă îndreptată către el. Din păcate, între ei doi, se afla Ornella, înțepenită de frică. Dolores avea simțul justiției. Târfa aceea nu avea nicio vină. În loc să tragă, Dolores urlă:

— Întinde-o imediat de aici, că trag!

Bruno avu timp să scoată pistolul. Avea întotdeauna un cartuș pe țeavă și piedica ridicată. Fără să țințească, el trase, simțind arma tresărind în mâna sa. El văzu cum Dolores se clatină și se prăbușește nu înainte de a trage și ea. Gloanțele nimeriră însă în plafon, iar ea căzu grămadă pe pardoseala camerei.

Dintr-un salt, Bruno fu în picioare și-și aranjă hainele cât ai clipi din ochi. Ornella tremura din toate încheieturile, privind îngrozită în jur.

În clipa în care teroristul își strecura arma la brâu, o a doua siluetă se materializă în pragul ușii. Era un bărbat înalt care ținea în mână o armă.

— Nu mișca, Bruno! strigă necunoscutul.

Spre deosebire de Dolores, tipul era calm. Bruno o apucă pe Ornella

cu mâna stângă și o trase în fața lui, iar cu dreapta scoase arma din centură.

— Lasă-mă să trec! Altfel o ucid pe loc!

Arma lui era lipită de tâmpla nefericitei târfe pe care o împingea în fața lui, ca pe un scut.

*

* *

Cu degetul crispat pe trăgaciul armei, Malko căuta un unghi potrivit din care să tragă fără să o rănească pe femeie. Voia doar să-l rănească pe Bruno. Acum însă, teroristul putea să-l ucidă pe el. Malko fu nevoit să dea înapoi. Bruno trecu prin fața lui, îndepărtându-se pe culoar de-a-ndăratelea.

Cum Malko începu să-l urmărească, țipă:

— Nu vă mișcați că o omor!

Malko se opri. De după uși se iviră chipuri speriate. Detunăturile sculaseră în picioare pe toți drogații.

Bruno începu să coboare treptele sărind câte patru deodată, îmbrâncindu-i pe cei ce-i ieșeau în cale.

Malko simțea un gust de cenușă. De acum, Dolores Ribeiro nu-l mai putea ajuta și nici amantul nu și-l mai putea răzbuna.

Cât despre Bruno Becker, acesta era deja afară, fugind cu târfa lui cu tot. Malko habar nu avea unde să-l găsească. Ancheta sa se afla din nou în impas. Muriseră deja trei persoane, iar Lambros scăpase iar.

*

* *

Bruno Becker ajunsese pe jos la ascunzătoarea din strada Damareos. La fiecare zece metri, se uitase înapoi ca să vadă dacă nu e urmărit. Abia când se văzu la adăpost, reuși să se calmeze. Dacă nu ar fi fost Ornella, acum ar fi fost mort. Din fericire, tipii de acolo îl cunoșteau sub numele de Dimitri și poliția nu ar fi avut cum să ajungă până la el. Ceea ce îl neliniștea cel mai mult era faptul că necunoscutul îl strigase pe adevăratul său nume. Așadar Dolores vorbise. Nu-i venea să creadă. Străinul era chiar bărbatul pe care fusese el angajat să-l lichideze! Era agentul CIA! Cum de o fată ca Dolores putuse să

coopereze cu acesta? Exista doar o singură explicație: fotografiile făcute în spital care nu puteau proveni decât dintr-o sursă oficială.

Ceva mai calmat, el se duse la frigider și scoase o bucată de *feta*, dură ca piatra. Puse apoi un încărcător nou în revolver și se lungi pe pat. Singura sa legătură sigură cu exteriorul era Sadarnapoulos. Spera ca acesta să nu-l lase baltă.

*

* *

Pe biroul lui John Hill erau adunate toate ziarele. Incidentul petrecut în ascunzătoarea drogaților era pe prima pagină, împreună cu fotografia lui Dolores. Plină de sânge, cu ochii deschiși, ținând strâns arma în mână. Malko descoperi numele femeii care îi salvase viața lui Bruno. Era Ornella Toptani, o albaneză drogată care trăia din prostituție. Declarația acesteia umplea o pagină. Malko luă ediția engleză a ziarului *Kathimerini*. Poliția greacă vorbea de o reglare de conturi între teroriști, din cauza personalității lui Dolores Ribeiro. Nimeni nu părea să cunoască adevărata identitate a lui Bruno Becker. Tovarășii lui drogați îl cunoșteau doar sub numele Dimitri și credeau că este grec. Un deputat din partidul Noua Democrație sfătuia poliția să evacueze acel cuib de drogați delincvenți mai înainte de a avea loc și alte incidente.

— Știați de existența în Grecia a lui Bruno Becker? îl întrebă Malko pe șeful centralei CIA.

— Nu. El a fost dat ca dispărut de șapte ani de către serviciile europene.

Malko își înăbuși un căscat. Dormise prost. În ajun abia avusese timp să o pună la curent pe Martha Adonis. Trebuia să o întâlnească la ora zece în piața Exarchion, ca să meargă la Bruno Becker acasă. Concubina lui poate aflase ceva.

— Ne vedem la prânz, la *Diogene*, îi spuse Malko lui John Hill.

*

* *

Martha Adonis aștepta pe trotuar. Când Malko se dădu jos din mașină ea îl îmbrățișă.

— M-am speriat îngrozitor când am văzut în ziar fotografia cu cadavrul lui Dolores, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

Malko îi relatează totul în drum spre locuința lui Bruno.

— Eu nu mai reușesc să mă concentrez la lecții, spuse Martha. Parcă aș locui pe altă planetă. Am citit tot ce se putea în legătură cu „17 Noiembrie”. Înainte, nu mă interesa deloc...

— Nu ai schimbat planeta, dar ai pătruns într-un univers închis pentru cei mai mulți oameni. Un univers plin de pericole și de riscuri. Ieri, Bruno Becker ar fi putut să mă ucidă...

— Nu ai anunțat poliția?

— De ce aș fi făcut-o?

— Acest Bruno este un tip extrem de periculos.

— Știu. Dar acum este și el în găleată. Am de gând să-i propun un târg.

— O, un târg? făcu Martha înspăimântată. Dar este un criminal. Trebuie arestat, doar a ucis-o pe acea femeie...

Malko zâmbi indulgent.

— Văd că nu te-ai mutat de tot pe altă planetă. Dolores era hotărâtă să-l ucidă... Bruno a fost de fapt în legitimă apărare. Și ea era tot o criminală. Eu nu am venit la Atena să fac dreptate, ci ca să descopăr creierul acestei organizații teroriste. Așadar trebuie să mă sprijin pe orice găsesc, chiar dacă în ochii tăi nu e ceva moral.

Ei urcară la etajul trei. Malko sună la ușă. Acolo era o carte de vizită prinsă cu o piuneză. Pe ea scria „MARIA BASSIOKIS”. Numele lui Bruno nu se vedea nicăieri.

Ușa se întredeschise și apără chipul prietenei lui Bruno. Fără nicio tragere de inimă, ea le dădu drumul în casă. După chipul arogant al femeii, Malko știa că avea noutăți de la amantul ei.

— Întreb-o dacă știe unde se află Bruno, spuse Malko.

Martha puse întrebarea.

— Zice că nu are ce să-ți spună pentru că el nu s-a mai întors de ieri acasă. Și că nu crede că el a putut să o omoare pe Dolores.

— Explicați-i că este un terorist periculos. Că a mai ucis și că a făcut pușcărie pentru asta.

Maria Bassiokis nu vru să mai vorbească. Malko înțelese că nu mai are ce face și-i dădu o carte de vizită cu numărul lui la telefon.

— Spuneți-i că lucrez pentru poliția greacă și că concubinul ei s-ar putea să aibă nevoie de mine. Deține niște informații de care am nevoie și, în schimbul lor, aș putea să-l ajut.

Maria Bassiokis asculta cu chipul încruntat. Cei doi ieșiră iar în piața Exarchion. Tulburată, Martha clătină din cap.

— Ce lume nebună! Când mă gândesc că te puteam vedea mort la televizor, mă cutremur.

— Nu te mai gândi la asta. Sunt viu și nevătămat și am de gând să-ți cumpăr acel scuter.

— Eu aș dori să fac altceva, dar nu am prea mult timp pentru că peste puțin timp am o lecție. Vino cu mine!

— Unde?

— La mine acasă. Am chef să facem dragoste.

Spusese totul cu o asemenea sinceritate și pasiune, încât Malko se înfioră de dorință.

Când intrară în apartament, nu mai apucară să ajungă până la pat. Malko o posedă direct pe covor, fără să o dezbrace. Femeia era inundată de plăcere și i se oferea din toată inima. După ce flacăra se mai potoli, ea îl sărută și-i spuse cu simplitate:

— Niciodată nu am mai simțit atât de puternic dorința de a face dragoste.

Deși scurt, momentul fusese magic. Când ieși în stradă, Malko își spuse că-i va fi greu să părăsească Atena. Știa însă că nu mai avea ce face acolo. John Hill avea să fie bolnav de supărare, dar ancheta nu avea sorți de izbândă.

Întâlnirea cu șeful centralei CIA nu avea să fie deloc ușoară și nici veselă.

*

* *

John Hill își goli paharul cu Defender și spuse pe un ton tăios:

— Nu puteți lăsa baltă afacerea asta. Trebuie să-l găsim pe Lambros. Doar știți cât de tensionată este problema terorismului acum la Washington. Ticăloșii aceștia din „17 Noiembrie” au mai ucis și alți americani în afară de Richard Welsh. Pe căpitanul de vas George Tsantes, pe șoferul acestuia, William Nordeen și pe ofițerul NATO,

Ronald Stewart. Ca să nu mai vorbim de nenumărații răniți și de atentatele cu bombă împotriva afaceriștilor americani stabiliți în Grecia... Găsirea lui Lambros ar mai descreți fruntea președintelui, după eșecul suferit cu Bin Laden...

— Știu asta, recunosc Malko, dar suntem deja în impas. „17 Noiembrie” dispune încă de o rețea de informatori și protectori și ne-o ia de fiecare dată înainte. Imediat ce dăm de un fir conducător este ucis omul nostru de legătură. Este de necrezut cum un tip ca Sadarnapoulos să poată locui în Atena sub o falsă identitate, să participe la recepții ale ambasadelor, să-și cumpere o casă și un apartament fără ca nimeni să își pună întrebări.

— Atunci ce ați sugera în afară de a lua avionul?

— Eu unul, cred că nu vom reuși nimic încercând să-i prindem pe cei din treptele inferioare ale ierarhiei grupării. Cum depistăm un posibil martor, imediat acesta este ucis. Iar Bruno Becker poate să se dea la fund pentru luni sau ani de zile. Țara asta este ca o strecurătoare, singura capabilă să ne ajute să pătrundem în arcanele organizației era Dolores Ribeiro. Care acum e moartă. Despre Sadarnapoulos nu avem nici cea mai mică informație, în afară de pseudonimul său. Ca și cum nici nu ar exista. Or, el a fost cel care m-a pândit și a încercat să mă lichideze și tot el i-a făcut felul și lui Christos Morfi.

— Și atunci?

— Eu unul am remarcat o anomalie în lista crimelor comise de teroriști, continuă Malko. Până în 1988, toate asasinările au fost de natură ideologică, un membru al CIA, polițiști tortionari, un director de ziar, aflat în solda coloneilor. Și apoi, în martie 1980, este ucis un industriaș, Alekos Istrati, cu o revendicare destul de sumară. De atunci, majoritatea „execuțiilor” au mai ales un caracter economic. Problemele par a fi mai degrabă de ordin financiar.

— Și ce concluzie trageți din asta?

— Același lucru s-a petrecut și în Rusia și în alte țări. Oamenii de afaceri apelează din ce în ce mai mult la ucigașii plătiți pentru a regla o problemă financiară. În Grecia, acești ucigași sunt recoltați din gruparea „17 Noiembrie”...

John Hill rămase tăcut. În cele din urmă, spuse:

— Așadar, teoria dumneavoastră ar fi că teroriștii nu se supun numai unor rațiuni pur ideologice în alegerea victimelor, nu?

— Nu ar fi pentru prima oară când se constată o astfel de deviere, spuse Malko.

John Hill așteaptă să plece chelnerul care adusese la masă spaghetti cu fructe de mare. apoi răspunse:

— Interesantă teorie! Ar trebui însă demonstrată cu probe.

— Am putea face asta refăcând ancheta asupra primului asasinat nonpolitic. Poate că mai există indicii neglijate de poliția greacă. Nu uitați că „verișorii” au ajuns până la Stavropoulos utilizând elemente care zăceau în dosarele poliției de ani și ani de zile... Ați avut vreun contact cu anumite victime „civile”?

— Eu personal, nu, spuse americanul, dar am să mă uit în arhivele mele. FBI a anchetat fiecare asasinat ca să vadă dacă nu există vreo conexiune cu oamenii noștri.

*

* *

Malko tocmai comanda un superb scuter BMW care costa cât un Rolls, când sună telefonul:

— Aveți posibilitatea să vă întâlniți cu văduva lui Alekos Istrati, spuse vocea lui John Hill. Se numește Maria Istrati și vă va căuta la hotel diseară, pe la ora nouă.

Americanul nu stătuse cu mâinile în sân.

— Cum ați găsit-o? îl întreabă mirat Malko.

— Am deschis dosarul asasinării soțului ei și am descoperit că șeful centralei din acea vreme îl contactase pe avocatul ei, maestrul Aristote Epizelos. Atunci l-am sunat și i-am explicat că avem nevoie de niște informații suplimentare. Spre surprinderea mea, avocatul mi-a spus că Maria Istrati cunoaște lucruri foarte interesante și că bănuiește anumite treburi pe care poliția greacă nu le știe.

Malko nu-și putea crede urechilor. Tocmai când era gata să se renunțe, apărea o nouă sursă? Oare această Maria Istrati avea să-l conducă până la Lambros?

Capitolul XIII

Văduva lui Alekos Istrati era absolut magnifică. Părea sosia actriței Sigourney Weaver. Avea o ținută mândră, o siluetă zveltă și niște ochi cenușii minunați. După ce-i sărută mâna, Malko se așează pe canapea lângă ea, în fundul barului *Saint-Georges*. La masa alăturată se aflau doi zdrahoni, gărzile ei de corp, cu microfoane în urechi, încercând să pară neobservați. Maria Istrati era încă posesoarea unei averi considerabile...

— Sunt bucuroasă că vă întâlnesc, făcu ea cu o voce melodioasă. Chiar dacă acest lucru îmi trezește amintiri dureroase. Aș face orice ca soțul meu să fie răzbunat. Era un om minunat, drept și generos. *A wonderful human being [O ființă umană minunată]*, adăugă ea în engleză.

Malko nu o întreabă dacă mai era încă îndrăgostită de el și își dezlipi cu greu ochii de la picioarele ei lungi, cu ciorapi gri închis. Fusta taiorului se ridicase la mijlocul pulpelor.

Barmanul se apropie cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rosé și umplu două cupe. Maria Istrati o ridică pe a ei cu un zâmbet promițător.

— Vă uez mult succes!

— Cred că asta va depinde de dumneavoastră, făcu acesta.

— Cu ce vă pot ajuta? întreabă Maria Istrati. Totul s-a petrecut cu mult timp în urmă.

— Cum s-a desfășurat asasinarea soțului dumneavoastră?

Femeia nu răspunse imediat, dar făcu semn barmanului ce se repezi la sticlă și umplu din nou cupele. Își înmuie buzele în șampanie și începu să vorbească.

— În acea zi de 2 martie 1988, el a plecat ca de obicei la birou, la ora opt dimineața. Noi locuiam în nordul Atenei, în Ekali. Promise deja numeroase amenințări și conducea singur mașina. După plecarea lui, am primit un telefon anonim, așa cum se întâmpla zilnic în ultima vreme.

— Și nu v-a alertat?

— Soțul meu avea mult succes la femei. Am crezut că era vorba de vreuna din vechile sale amante care încercau să mă enerveze. Peste o

jumătate de oră m-a sunat poliția. Bărbatul meu era la spital. Încă era în viață, deși fusese împușcat cu mai multe gloanțe de mare calibru.

— Cum s-a întâmplat?

— Era oprit la un stop, pe bulevardul Kifissias când a apărut o motocicletă. El a vrut să-și scoată revolverul, dar ucigașul a fost mai rapid. A tras șase gloanțe în soțul meu și a fugit!

— Au existat martori?

— Sigur că da. Era chiar și un medic în mașina din fața lui. Însă el a fugit înspăimântat, fără să-i sară în ajutor. Ucigașii au avut timp să-și revendice fapta.

— Ce au spus?

— O, ca de obicei, același slogan. Vorbeau de lupta împotriva marelui capital care strivea poporul.

— Altceva nimic mai precis?

— Nu.

Maria Istrati se uită brusc la ceas, un superb Breitling Callistino cu cadranul sidefiu, împodobit cu diamante.

— Am o masă reținută într-un restaurant din Plaka. Trebuie să mergem.

Ea se ridică, urmată de cele două gorile, niște automate bine reglate. Afară o aștepta un Mercedes 500. Când șoferul închise ușa după ea, Malko își dădu seama numai după zgomot, că era blindat... Cele două gorile încălecară două motociclete și convoiul se îndreptă către bulevardul Vassilis Sofias.

— Este un loc în care obișnuiesc să merg uneori, spuse ea. Se află aproape de Acropole.

Ea își desfăcu jacheta taiorului, lăsând la iveală o bluză albă ce acoperea niște sâni generoși. După douăzeci de minute, Mercedesul se strecura pe străduțele înguste din Plaka. Apoi se opri în fața unei case vechi. Maria Istrati îl conduse pe Malko pe o scară ce ducea la o terasă de unde se vedea Acropole în toată măreția și frumusețea sa. Patronul veni să aducă lista de bucate. Maria Istrati comandă repede apoi îl privi pe Malko cu un aer grav.

— Ce vă face să credeți, că ați putea să-i găsiți pe asasinii soțului meu, după atâția ani? De altfel, poliția mi-a spus că i-a identificat. Se numesc Koufonidas, Stavropoulos și Tzortzatos. A fost găsită chiar și

arma într-una din ascunzătorile lor. Era un Colt 45. Ce ați putea găsi în plus?

— Ați auzit vreodată vorbind despre un anume Lambros?

— Lambros? Nu, nu am auzit.

— Credeți că soțul dumneavoastră a fost ucis doar din motive pur ideologice, ca reprezentant al marelui capital?

— Asta se spunea în revendicarea celor din „17 Noiembrie” găsită pe trupul lui, spuse văduva.

— Și dumneavoastră ați crezut?

Ea își întoarse privirea și mai bău puțin vin alb.

— Nu mai știu. Poate că a existat un alt motiv.

— Care anume?

Maria Istrati trase un fum din țigară și spuse încet:

— Ce vă voi spune acum nu i-am spus decât avocatului meu, pentru că nu am avut probe. Toți fugeau când auzeau de „17 Noiembrie”. Toți grecii erau convinși că gruparea a fost protejată de Pasok. Or, Pasok este la putere de aproape douăzeci de ani și trage toate sforile atât în politică, cât și în afaceri.

— Avocatul dumneavoastră nu face parte din Pasok?

— Bineînțeles că nu, dar și el este prudent. Azi a redeschis dosarul, dar judecătorul nu-i spune totul. Toți se mai tem încă.

— De Stavropoulos?

— Nu. De aceia care au putut să-l apere.

Ea începu să mănânce pe-ndelete: delicat, ca o pisică, iar Malko așteptă puțin. Noaptea era caldă, priveliștea, magnifică și mâncarea, excelentă. Ar fi putut fi considerată ca o cină a doi îndrăgostiți. Maria Istrati puse furculița jos și spuse:

— Soțul meu era foarte naiv. Printre afacerile sale se afla și Pyrkal, cea mai importantă fabrică de arme și muniții din Grecia. În 1982, el a fost depus de Pasok. A fost chiar amenințat că dacă se opune va pierde și celelalte proprietăți. Andreas Papandreu și oamenii lui, puneau mâna pe tot ce puteau sub pretextul naționalizărilor.

Malko își zise că troțkiștii au avut întotdeauna simțul afacerilor.

— Și ce s-a mai întâmplat în continuare?

— Uzina lui a fost luată de un prieten al lui Papandreu. Imediat a început să intre în regres. Soțul meu s-a îmbolnăvit de supărare. Ca să-

i poată lua uzina, guvernul i-a suprimat licența de export. Soțul meu a inițiat o anchetă discretă ajutat de vechii săi colaboratori și a întocmit un dosar întreg cu matrapazlâcurile guvernamentale. Într-o zi, a luat cu el toate dovezile și s-a dus la un înalt funcționar din Ministerul Apărării și i-a spus că dacă nu i se înapoia uzina, avea suficiente documente pentru a provoca un uriaș scandal.

— Și ce s-a întâmplat atunci?

— După numai trei săptămâni a fost asasinat.

Maria Istrati reîncepu să mănânce. Ochii îi erau însă plini de lacrimi și își reprima cu greu emoția. În jurul lor domnea o atmosferă veselă, ce contrasta puternic cu gravitatea acestor revelații.

— Sunt dezolat că vă torturez cu întrebările mele, se scuză Malko. Ați vorbit cu avocatul dumneavoastră despre toate astea?

— Sigur că da. Dar m-a sfătuit să tac. Nu aveam nicio probă, iar cei incriminați erau în continuare la putere. Toți, din anturajul lui Andreas Papandreu. Atunci l-am ascultat. Mă temeam să nu am aceeași soartă cu soțul meu. „17 Noiembrie” lovește când vrea și pe cine vrea. Am două fiice și nu aș vrea să li se întâmple ceva.

— Asta s-a întâmplat acum patrusprezece ani. Ce au devenit acei oameni politici și înalți funcționari?

— Sunt și acum tot acolo, zise ea. Sunt bogați și puternici. Nu i-a acuzat nimeni de nimic.

Printre ei se afla probabil și Lambros. De la începutul anchetei, Malko se apropia de verificarea teoriei sale. Din nefericire, asta nu-l ajuta prea mult. Ghicindu-i gândurile, Maria Istrati remarcă tristă:

— Sunteți la fel de neputincios ca și mine. Anumiți membri din „17 Noiembrie” sunt arestați. Vor fi condamnați la închisoare, dar acest lucru nu-l va învia pe soțul meu. Dacă aș avea probe, i-aș uide cu mâna mea. Dar nu am niciuna. Știu însă că sunt vinovați... Îmi pare rău că v-ați pierdut timpul cu mine. Ce anume vă face să credeți că în spatele lui Stavropoulos se află altcineva?

— În primul rând, asasinatul lui Panos Gavras, săvârșit la spital. Apoi, tentativa îndreptată împotriva mea. Și multe alte elemente demonstrează că există încă un nucleu al grupării teroriste în activitate. Am identificat chiar pe unul din membrii lui, un terorist cunoscut.

— De ce ați menționat numele Lambros?

Malko îi povesti atunci ce aflate din raportul întocmit de serviciile grecești în vremea coloneilor, confirmat de ancheta britanicilor, în care se afirma că Lambros era adevăratul fondator al grupării „17 Noiembrie”. Nimeni nu știa însă cum arăta acest bărbat și nici adevărata sa identitate.

— Eu nu am auzit pronunțându-se niciodată acest nume, spuse Maria Istrati, dar sunt sigură că „17 Noiembrie” avea protecție politică. Nu uitați că mulți membri ai Pasok au fost troțkiști.

Grecoaica părea tulburată. Fără să mai comande desertul, ea îl chemă pe patron și-i spuse ceva. Acesta se întoarce ceremonios cu o sticlă de coniac Otard XO și umplu două pahare „din partea Casei”... Malko era satisfăcut și decepționat în același timp. Noua sa pistă nu-i rezolva mare lucru. Era imposibil să se facă o anchetă asupra trecutului oamenilor politici greci...

— Dacă îl găsiți pe acest Lambros, vă voi fi recunoscătoare până la sfârșitul vieții.

Malko vru să plătească patronului, dar acesta îi făcu semn că nu este nevoie. Nu făcuse nici nota de plată.

În timp ce se îndreptau cu mașina către centrul Atenei, Maria Istrati remarcă:

— Sper că-l veți găsi pe asasinul soțului meu. Sunteți ultima mea speranță, căci nu mai aștept nimic din partea justiției...

La un viraj brusc, ea se trezi peste Malko. Chipurile lor se atinseră iar el simți pe braț carnea tare a sânului ei. Femeia se tulbură. Fusese un contact plăcut, cald și fugitiv. Mașina urca acum colina Kolonaki. Cu părere de rău, Malko văzu că se apropie de hotelul său.

— Nu doriți să mai bem un pahar la hotel? îi propuse el.

Maria Istrati se scuză zâmbind.

— Nu, mulțumesc. Toate aceste amintiri m-au răvășit prea mult.

Ei rămaseră tăcuți. Malko nu avea chef să se despartă de ea. Se întreba care era viața ei intimă. Probabil, avea un amant. Sau chiar mai mulți. Nu se comporta ca o femeie ce nu mai dorește să placă. Taiorul elegant, machiajul, ciorapii, toate emanau seducție. Din nefericire, nu știa dacă toate aceste semnale îi erau adresate lui. Dacă era atât de grăbită să se retragă, poate că dorea să se întoarcă la

amantul ei.

— Bine, în cazul acesta, vă urez noapte bună.

Îi luă mâna parfumată, o păstră puțin mai mult pentru a o săruta, dar femeia nu păru șocată. În clipa când tocmai voia să coboare din Mercedes, ea îl opri cu un gest.

— A, mi-am adus aminte de un amănunt. Cu câteva zile înainte de a fi ucis, soțul meu s-a întâlnit cu un prieten la un cocteil oferit la Ambasada Marii Britanii. Acesta l-a tras deoparte și i-a spus că îl paște un pericol.

— Cine era acel om? întrebă Malko cu sufletul la gură.

— Mi-a spus atunci cum îl cheamă, dar am uitat. Totuși știu că i-am comunicat avocatului meu. Cu siguranță există undeva, la dosar. Luați legătura cu el. Îl voi suna ca să-l previn.

— Așa deci acel bărbat știa că soțul dumneavoastră avea să fie asasinat, nu? insistă Malko. Este o dovadă capitală. Nu a fost interogat de poliție?

— Nu, nu cred. Luați asta în caz că vreți să mă contactați.

Ea îi întinse o carte de vizită, precizând:

— Să nu sunați prea devreme. Obişnuiesc să dorm până târziu.

— Aș dori să-l întâlnesc pe acel bărbat, insistă Malko.

— Sunați-mă mâine pe la prânz, zise Maria Istrati. Până atunci, voi vorbi cu avocatul meu.

El coborî din Mercedes și portiera se închise în urma sa cu zgomotul caracteristic al unei case de bani. Maria Istrati îi făcu un semn cu mâna și mașina dispăru pe strada aflată în pantă. Malko respiră adânc. Avea totuși un fir nou. Misteriosul prieten care îl avertizase pe Alekos Istrati trebuia să știe cine se ascunde sub numele Lambros.

Capitolul XIV

Malko o sună pe Maria Istrati la ora douăsprezece fix. Răspunse chiar ea. Malko constată cu plăcere că-i dăduse numărul liniei directe. Dormise prost și fusese trezit în zori de Martha care-l anunță că va lipsi douăzeci și patru de ore din Atena. Maria Istrati îi dădu numărul

și adresa avocatului și termină mulțumindu-i:

— Am petrecut o seară excelentă, zise ea.

— Și eu, la fel, zise Malko. Când ne vom mai vedea?

— Nu știu. Sunați-mă cum mai aveți noutăți.

În continuare el îl sună pe avocat. Acesta îl pofti la biroul lui, care era la doi pași, în Kolonaki. După zece minute, Malko se prezintă. O brunetă picantă îl conduse în biroul avocatului. Toți pereții erau tapetați cu fotografii ce-l reprezentau pe Alekos Istrati. Avocatul semăna cu un hippie, cu barba sură neglijent tunsă, cu capul destul de pleșuv și hainele dezordonate. Apoi își dădu seama că-l mai văzuse la *Café Armani*. Stătea la masă și vorbea la trei telefoane portabile. Era volubil și îl primi călduros. Epizelos îl înecă într-un potop de cuvinte, jonglând și acum cu telefoanele. În cele din urmă, îl întrebă:

— Cu ce vă pot ajuta? Deja afacerea asta a fost din nou scoasă pe tapet. O dată pe săptămână, îl întâlnesc pe judecător. Asasinii lui Istrati sunt identificați. Au mărturisit.

— Foarte bine, zise Malko. Eu însă aș vrea să-l găsesc pe bărbatul care l-a prevenit pe clientul dumneavoastră că se află în primejdie de moarte.

Avocatul tăcu brusc, stupefiat de faptul că Malko era la curent cu acest episod. El își trecu mâna prin părul rar și spuse cu o voce ezitantă:

— A, Maria v-a povestit acest episod. Eu unul nu am crezut cu adevărat. Erau la un cocteil unde au băut mult. Probabil că a fost vorba de o glumă.

— Deci nu ați verificat?

— Nu-mi amintesc precis, pretinse avocatul. Dar sunt sigur că asta nu ducea nicăieri.

Malko îl privi cu atenție. Avocatul semăna cu un catâr care dă îndărăt. Îi era teamă.

— Cel puțin vă amintiți numele lui? insistă Malko.

— Era un tip în vârstă, protestă avocatul. Au trecut patrușprezece ani. Poate că este deja mort.

— Ce știți despre el?

— După cele spuse atunci de Maria Istrati, era un grec care lucrase pentru serviciile britanice în timpul războiului civil din 1948. Numai

că nu-mi amintesc numele lui. Va trebui să caut în dosarele mele. Asta îmi va lua ceva timp: sunt arhivate.

Părea foarte încurcat. Se tot juca cu telefoanele de pe birou și evita să-l privească în ochi.

— Ați auzit vreodată de numele Lambros? îl întrebă Malko.

Avocatul rămase cu fruntea încruntată. De astă dată, păru sincer când spuse:

— Nu, acest nume nu-mi spune nimic. Ați putea să-mi dați mai multe detalii?

— Se pare că este un membru al grupării „17 Noiembrie”. Unul foarte important.

— Mă voi interesa, promise avocatul. Îi cunosc bine pe șeful poliției și pe șeful EYP.

— Este vorba de un pseudonim, preciză Malko. Cel al unui bărbat care este mai sus decât Alexandros Stavropoulos. Unul dintre fondatorii grupării.

Avocatul mângăli ceva pe o hârtie, apoi se uită la ceas și se scuza:

— Îmi pare rău, dar îl aștept pe frizerul meu care trebuie să-mi tundă barba. După aceea mă duc la Palat.

Malko îl părăsi cu sentimente contradictorii. Deși era avocatul unei victime a teroriștilor, maestrul Epizelos avea o atitudine destul de ambiguă. Se vedea clar că nu vrea să mai tulbure apele.

Când se întoarse la hotel, Malko încercă în zadar să o găsească pe Maria Istrati. Știa cel puțin că necunoscutul care îl avertizase pe Alekos lucra pentru britanici, deci „verișorii” trebuiau să-l cunoască. Aici poate îl ajuta John Hill.

*

* *

Bărbatul cunoscut de câțiva prieteni sub numele de Lambros închise telefonul și rămase un timp pierdut în gândurile sale. Era cuprins de o stare de rău fizic. Informația primită de la unul din numeroșii săi informatori era extrem de neliniștitoare. Era pentru prima oară când cei care-l căutau utilizau o metodă ce putea deveni periculoasă. De astă dată puteau găsi legături și oameni care ar fi putut vorbi.

Informatorii săi nu-i cunoșteau activitatea, crezând doar că voia să fie la curent cu totul. Și ei erau niște „idioti utili”, însă la un nivel superior. Lambros zâmbi. Bărbatul care îl sunase se numea Fotis Nassiakos, numit șef al poliției de un an. Era un om cinstit, serios, care colaborase eficace cu Scotland Yard pentru prinderea teroriștilor. El îl sunase ca să-l întrebe dacă nu cunoștea pe un anume Lambros! Fusesse întrebat de avocatul Epizelos... Atunci, Lambros află ceva mai mult. Redescoperi astfel existența unui om pe care îl uitase demult, dar care putea fi extrem de dăunător...

Știa că-l așteaptă o corvoadă neplăcută... Îi repugna să atace oameni pe care-i stima. La urma urmelor, conversația cu șeful poliției s-a dovedit rodnică. Nu numai că aflase de existența unui pericol, dar avusese prilejul să-și orienteze adversarii pe o pistă falsă. Rămase un timp pe gânduri apoi formă un număr. Când recunoscuse vocea lui Sadarnapoulos, spuse doar atât:

— Vreau să fac niște cumpărături pentru nunta fiicei mele. Ne întâlnim la ora două.

Putea conta sigur pe Sadarnapoulos. Acesta avea un stil de lucru extrem de eficace și cu costuri minime.

Lambros se instalează în fața uriașului acvariu. Spectacolul baletului lor îi reda întotdeauna seninătatea.

*

*   *

Când părăsi Ambasada Americană, Malko simți că-i este foame. În timp ce se întorcea către hotel, își aminti un detaliu. Dolores Ribeiro murise de patruzeci și opt de ore, dar ziarele nu mai vorbeau deja nimic despre ea. Or, Malko nu văzuse în nicio fotografie publicată de ele imaginea mașinii cu rulotă. Asta dovedea că poliția ignora locul unde se afla aceasta. Se gândi deci să cerceteze locul. Poate mai găsea ceva acolo.

Găsi destul de ușor locul și constată satisfăcut că rulota era tot acolo. Ușa nu era sigilată, deci poliția nu ajunsese la fața locului. Broasca rudimentară se deschise cu ajutorul unei șurubelnițe. El începu o percheziție în toată regula. Sub o butelie cu gaz butan descoperi un plic lipit cu scotch. În el erau vreo douăzeci de fotografii.

După ce le vârî în buzunar, continuă să caute dar nu mai găsi nimic în afară de o cutie cu cartușe de 9 mm.

Când ajunse în camera de hotel, etală fotografiile pe pat și începu să le examineze.

Majoritatea îl reprezentau pe Panos Gavras în diferite decoruri. Într-una, acesta făcea exerciții de tir cu un revolver într-un loc pustiu. Trei fotografii erau puse separat într-o pungă de plastic. Malko simți că-i bate inima mai repede. Una din fotografii arăta doi bărbați care discutau în picioare lângă terasa unei cafenele. Unul era foarte înalt, cu părul aproape alb. Iar altul era mic de statură, dar mai bine îmbrăcat, cu costum și cravată. În celelalte două fotografii erau tot ei.

Malko îl sună pe John Hill.

— John, aș vrea să vă arăt ceva. Acum.

— OK, făcu șeful centralei CIA. Sunt într-o reuniune, dar plec imediat.

*

* *

Malko aliniase cele trei fotografii pe biroul lui Hill, când acesta veni cu sufletul la gură.

— Ce s-a întâmplat? Eram cu șeful de *desk* al Europei de Sud. Nu stă aici decât câteva ore.

— Priviți fotografiile acestea și spuneți-mi dacă recunoașteți pe vreunul din personaje.

Americanul examinează fotografiile timp îndelungat.

— Cel înalt cred că este Stavropoulos. Dar pe cel mic nu-l cunosc. De unde le aveți?

— Se aflau în camping-carul lui Dolores Ribeiro, spuse Malko. Vă amintiți că preotul Gavras mi-a spus că într-o zi Dolores l-a fotografiat pe Stavropoulos în tovărășia lui Lambros. Ea mi-a spus că a distrus fotografiile la cererea lui Panos. M-a mințit. Le-am descoperit adineauri în rulota ei. Poliția nu a făcut cercetări acolo.

— Vreți să spuneți că acel om este...

— Există șansa ca bărbatul de lângă Stavropoulos să fie Lambros, completă Malko.

Americanul luă fotografia și o privi la lumină. Apoi șopti:

— Omulețul acesta? Dar pare un pensionar inofensiv.

— Și Leon Troțki avea aspectul unui pensionar, făcu Malko. Și cu toate acestea, din cauza lui au fost asasinați sute de mii de ruși. Acum trebuie să-l identificăm. Dacă nu este o persoană cunoscută, va fi dificil de aflat. Va trebui să fim discreți. În niciun caz, acest document nu va fi dat poliției. Vreau să-l arăt Mariei Istrati. Ea cunoaște toată lumea din Atena.

— Este o idee, aprobă John Hill. Acum trebuie să mă întorc la reuniunea mea.

Rămas singur în birou, Malko o sună pe Maria Istrati. Răspunse robotul. Era aproape miezul nopții. El lăasă un mesaj. Peste jumătate de oră, când era deja la hotel, ea îl sună.

— Aș putea să vă întâlnesc azi? o întrebă el.

— Azi...

Nu părea prea entuziasmată. El insistă:

— Vreau să vă arăt niște documente, îi explică el.

— Bine. Să ne întâlnim atunci la *Stars*, în Kolonaki. E un restaurant italian. Voi fi acolo pe la ora trei și jumătate.

*

* *

Aristote Epizelos, avocatul Mariei Istrati, se urcă în Mercedesul său. Părea foarte grăbit.

— La Palat! Sunt în întârziere! spuse el șoferului său.

Era întotdeauna în întârziere fiind nu numai un avocat la modă, ci și om politic și „jet-setter”. În cursul dimineții, primise un telefon de la prietenul său, șeful poliției, care îi spuse că nimeni nu a auzit de Lambros. În schimb, avocatul găsisese în dosarele sale numele bărbatului care îl avertizase pe Alekos.

Mercedesul se opri la stop pe bulevardul Vassilis Sofias. Auzind un sunet de claxon, avocatul întoarse capul. În acel moment, simți că i se face rău. Lângă el se afla o motocicletă imensă pe care se aflau doi bărbați cu chipurile acoperite de caschete integrale. Unul dintre ei vârî mâna sub geaca de piele.

Epizelos scoase un țipăt pătrunzător către șofer:

— Demarează! Demarează!

Stopul era încă pe roșu și calea le era tăiată de vehiculele ce treceau în coloană.

— Nu pot! spuse speriat șoferul.

Între timp, motociclistul scotea mâna de sub bluzon. Avocatul nu mai așteptă ca acesta să-și termine gestul. Într-un salt disperat, el sări din mașină chiar când stopul trecea pe verde. Surprins șoferul demară lăsându-și șeful pe trotuar și dublat de motocicletă care trebui să plece și ea.

Speriat de moarte, el opri mașina pe culoarul autobuzelor. Aristote Epizelos se ridică de jos, se scutură și, cu ochii ieșiți din orbite, se urcă în mașină și se prăbuși pe bancheta din spate.

— Să mergem! Repede!

Abia când ajunse la Palatul de Justiție, pulsul i se calmă.

Era sigur de un lucru. Nu voiseră să-l ucidă, ci doar să-l sperie, să-l intimideze. Altfel, motociclistul ar fi avut suficient timp să-l ucidă. Aceasta era metoda utilizată în toate asasinatele comise de teroriștii din „17 Noiembrie”. O motocicletă cu doi oameni. Avocatul se jură să țină în secret numele bărbatului care îl avertizase pe Istrati. Ținea la viață și își iubea soția.

Știa că teroriștii sunt încă puternici și aveau informatori buni.

*

* *

Pe terasa localului *Stars* abia se putea înțelege o conversație, atât de mare era vacarmul claxoanelor. În restaurantul italian luau masa aproape toți cei care lucrau în birourile din zonă.

Malko o reperă pe Maria Istrati așezată la o masă de la extremitatea terasei. Văduva lui Alekos Istrati avea ochelari de soare și o rochie lungă, înflorată. După ce Malko îi sărută mâna, ea își scoase ochelarii și îl privi intrigată.

— Sper că m-ați chemat cu un motiv serios. Mi-e groază să vin în centrul Atenei la această oră. Abia se poate respira.

Ea scoase o țigară și Malko i-o aprinse cu bricheta sa cu blazon nobiliar. Apoi scoase din buzunar plicul cu fotografii și i le arătă:

— Îi cunoașteți pe acești doi bărbați?

Grecoaica privi cu atenție și spuse ridicând capul:

— Da.

Malko crezu că se sufocă.

— Cine sunt?

— Cel mai înalt este Alexandros Stavropoulos, făcu văduva. Iar celălalt seamănă mult cu un om foarte cunoscut în Atena. Un om politic, dar și mare afacerist. Kostas Kavriki.

— Spuneți-mi mai multe despre el.

— În primul rând, este un vechi membru al Pasok și un amic intim al lui Andreas Papandreu, pe care l-a cunoscut în exil. Deși nu a candidat niciodată pentru vreun post public, a jucat un rol important în politică. A fost un fel de eminentă cenușie. De altfel, are relații cu mulți politicieni din Noua Democrație. În același timp, a făcut o deosebită carieră în afaceri și a câștigat mulți bani. Timp de opt ani a condus Ministerul Reconstrucției, iar apoi a făcut o afacere cu lucrări publice în Arabia Saudită. Nu are o viață mondenă, dar l-am întâlnit în diferite gale de caritate cu noua sa soție. Acum am primit o invitație la nunta fiicei lui, care va avea loc peste câteva zile. Probabil că persoana din fotografie doar seamănă cu el, căci habar n-am ce putea face el cu Stavropoulos.

Malko vru să spună ceva, dar se răzgândi.

— Într-adevăr, poate fi doar o simplă asemănare, zise el punând fotografia în buzunar.

Era convins că aflase adevărata identitate a faimosului Lambros.

Capitolul XV

Maria Istrati îl privi intrigată pe Malko.

— Credeți că acest bărbat ar putea fi omul căutat de dumneavoastră? Adică cel ce este responsabil de asasinarea soțului meu?

— Nu am încă nicio probă, admise Malko, doar câteva indicii convergente. Mai întâi, profilul lui Lambros s-ar potrivi cu cel al lui Kostas Kavriki. Apoi, modul în care a fost făcută această fotografie.

El îi povesti istorioara fotografiei, iar văduva păru impresionată.

— Dar avocatul meu v-a ajutat?

— Nu încă, mai trebuie să ne întâlnim. Mi-a spus doar că persoana în chestiune lucra în acea vreme pentru serviciile britanice.

— Am aflat acest lucru de la soțul meu.

Malko abia aștepta să-l întâlnească pe Epizelos. Dacă îl găsea pe acel martor, ar fi putut să-și facă o opinie corectă asupra lui Kostas Kavriki. Maria Istrati aruncă o privire la ceas și spuse:

— Trebuie să vă părăsesc. Ce-ar fi să veniți să luați prânzul sâmbătă la mine acasă? Dacă e timp frumos poate profităm și de piscină. În felul acesta mă veți ține la curent cu ultimele noutăți.

— Cu multă plăcere, acceptă Malko. Nu v-am întrebat încă dacă v-ați recăsătorit...

— Nu, răspunse Maria Istrati zâmbind. În primii ani am fost profund marcată de moartea soțului meu. Iar apoi...

Ea lăasă fraza în suspensie.

— Apoi? insistă Malko.

— Mi-am organizat viața singură. Slavă Domnului, sunt independentă din punct de vedere financiar și am destule ocupații.

În fața expresiei de pe chipul lui Malko, ea adăugă repede:

— Să nu credeți că m-am călugărit!

— Chiar dacă mi-ați fi spus asta, tot nu v-aș fi crezut. Cred că sunteți una dintre femeile cele mai căutate din Atena.

— O, mulțumesc, spuse văduva ridicându-se de la masă. Atunci, pe sâmbătă. Vă voi trimite șoferul la *Saint-Georges*. La ora unsprezece.

Malko o privi îndepărtându-se către mașina unde o aștepta în picioare șoferul, lângă portiera deschisă. Ușorul balans al șoldurilor părea o invitație mută. Iar bărbații întorceau capul după ea pe stradă. Malko se întreabă care erau criteriile după care își alegea amanții. La cei cincizeci de ani, era încă foarte atrăgătoare, bogată și frumoasă.

Sunetul telefonului portabil îl trezi din visare. Era maestrul Aristote Epizelos, care îl invita să treacă pe la biroul său.

Când ajunse acolo, intrarea în birou era păzită de două gorile. O secretară îl conduse în birou, unde fu primit cu căldură.

— Am lucrat bine pentru dumneavoastră! îl anunță avocatul pe un ton misterios. Doriți o cafea grecească?

De fapt, era o cafea *turcească*. Dar acest cuvânt era interzis în Grecia. Malko se gândi că o bucurie nu vine niciodată singură. După

identificarea probabilă a lui Lambros, avea să mai adauge o piesă construcției sale.

— Ați găsit numele bărbatului care l-a avertizat pe Istrati că este în pericol?

— O, nu! Din nefericire, nu l-am găsit. Am căutat zadarnic în arhivele mele. Probabil că l-am notat pe vreo bucată de hârtie și l-am pierdut. A trecut doar atâta vreme! Va trebui să o întrebați pe Maria. Are o memorie excelentă.

El râse cam forțat, iar Malko simți că minte...

— Și în legătură cu Lambros?

— Total necunoscut! scandă avocatul. Nimeni nu a auzit de el. Am întrebat o mulțime de oameni foarte bine informați. Cineva mi-a sugerat un nume care ar putea corespunde cu persoana pe care o căutați.

— A, excelent, cine ar fi?

— Este un personaj foarte bine cunoscut în Atena. Se numește Vassili Adrianon. Acum douăzeci și cinci de ani, nu avea decât o afacere mărunță în domeniul electronicii. Era un agent Stasi. A început apoi să facă afaceri cu Germania de Est. Le vindea material fabricat în Grecia. În realitate, el importa din SUA componente foarte sofisticate al căror import era interzis în țările din Est. A câștigat astfel o grămadă de bani.

— De ce vă gândiți la el? întrebă Malko.

Avocatul păru surprins de întrebare.

— Dar toată lumea știe că gruparea „17 Noiembrie” avea legături cu Stasi, zise el. Ar putea fi el acel Lambros.

— Cum arată acest bărbat?

— Este un tip simpatic, jovial, foarte monden, cu o avere imensă.

Nu era tipul potrivit profilului lui Lambros. Troțkiștii nu simpatizaseră niciodată cu comuniștii de tip „clasic”. Chiar Troțki fusese asasinat în Mexic din ordinul lui Stalin.

Maestrul Epizelos păru extrem de ușurat când îl văzu că pleacă, în ciuda demonstrațiilor de prietenie. Oare ce anume îl înfricoșase atât de tare pe bărbatul care ar fi trebuit să colaboreze cu el în căutarea asasinului clientului său?

— În sfârșit, am și eu niște vești bune, îl anunță John Hill. „Verișorii” l-au identificat pe bărbatul căutat de dumneavoastră.

Fusese într-adevăr o zi de excepție. Malko se hotărî să nu-i spună imediat despre identificarea făcută de văduvă. El servi o cafea americană

Șeful centralei CIA scoase o hârtie din sertar.

— Este vorba de Viviendos Lasithiotakis, care astăzi are 84 de ani. A fost recrutat de către Intelligence Service la sfârșitul celui de al Doilea Război Mondial și a fost infiltrat în cercurile comuniste în timpul războiului civil din Grecia. Se pare că a adus mari servicii. A ajutat la demascarea unor rețele întregi datorită cooperării unor anumiți troțkiști, încântați să poată decapita Partidul Comunist Grec. Apoi a lucrat ca ziarist în Atena până la pensionare. A păstrat în continuare legătura cu vechii prieteni troțkiști, putând obține astfel informații prețioase. O dată pe an mergea și la Ambasada Britanică de ziua națională.

— Îl cunoștea pe Alekos Istrati?

— Pamela Thompson nu a putut să-mi spună acest lucru. Nu lucrează de multă vreme aici.

— Se știe unde am putea să-l găsim?

— Da. Locuiește într-un mic apartament din Glifada, pe strada Amfitritis, la numărul 32.

— „Verișorii” l-au contactat?

— Nu, preferă să-l contactăm noi.

— Bine, mă voi ocupa eu de asta, spuse Malko. Acum să vă spun ce am aflat și eu!

El îi povesti totul, iar Hill notă repede numele lui Kostas Kavriki.

— Voi face cercetări, promise el. Cred că am făcut deja un pas de uriaș.

Malko aprecie moderat folosirea sintagmei „am făcut”.

— Să nu ne ambalăm prea mult, spuse el. Nu suntem încă siguri. Pentru un tribunal, vom avea nevoie de ceva mai multe dovezi.

John Hill rămase un timp gânditor, apoi zise:

— Dacă este Lambros, vă pot spune sigur că nu va avea loc un

proces. Numai că dacă va trebui să luăm alte măsuri este nevoie de o identificare 200% pozitivă.

Malko nu răspunse, încă nu ajunsese până acolo. Deocamdată era o altă urgență. Să-l întâlnească și să vorbească cu Viviendos Lasithiotakis.

Malko străbătea bulevardul Vassileos Georgiou, care șerpuia lângă țărmul mării, în partea de sud a Atenei. După ce trecu de aeroportul dezafectat mai parcurse încă vreo doi kilometri și micșoră viteza. Era în Glifada. Curând intră pe strada Amfitritis, perpendiculară pe bulevardul ce înconjură golful Salonic. El se opri în fața casei cu numărul 32. Avea interfon. Apăsă pe tasta cu numele căutat și așteptă. Nu răspunse nimeni.

Mai încercă și alte taste. În imobil nu mai era nimeni. Malko se hotărî să plece. Avea să încerce altădată.

Deodată zări la colțul străzii un motociclist care stătea la pândă. Când pătrunse pe bulevardul Vassileos Georgiou, acesta se făcuse nevăzut. Malko se gândi că nu trebuie să devină paranoic.

*

* *

Bruno Becker, călare pe motocicletă sa, îl lăsă pe Malko să se distanțeze. Instrucțiunile lui Sadarnapoulos erau precise. Trebuia să-l urmărească peste tot și să noteze. Bruno spera ca să-l ucidă până la urmă, căci acest agent fusese martor nedorit la uciderea lui Dolores Ribeiro. Putea fi un martor cu mult mai periculos decât Ornella, târfa albaneză. Astfel ar fi împușcat doi iepuri dintr-o singură lovitură. Încurajat de liniștea din presă, Bruno își reluase activitatea. Nu mai putea să se întoarcă la perechea lui și era exclus să iasă din Grecia. Era condamnat să rămână în țară și să-și câștige existența, chiar cu prețul altor vieți. Nu reușea încă să creadă în norocul pe care-l avusese în ascunzătoarea drogaților. Dacă nu ar fi fost Ornella, acum ar fi fost mort.

După ce ocoli golful Salonic, pătrunse în bulevardul Singrou. La o distanță apreciabilă de mașina bărbatului pe care-l urmărea. Când fu sigur că acesta și-a lăsat mașina în garajul hotelului, plecă spre centru. Ca în fiecare zi, avea întâlnire cu omul lui de legătură într-o cafenea

din Psichico, în inima centrului comercial. Din prudență, nu foloseau niciodată telefonul.

Își parcă motocicleta și ajunse la locul întâlnirii ducând în mână sacoșa ce conținea revolverul Sig, încărcătoare și două grenade. Niciodată nu se lipsea de arme. „17 Noiembrie” își procura tot armamentul fără probleme, direct din cazărmi și comisariate. Avea în dotare exploziv cât să arunce în aer tot cartierul.

Sadarnapoulos venise mai devreme. Avea ochelari de soare, cămașă fără cravată și haină din piele neagră, destul de uzată.

Ascultă cu atenție relatarea lui Bruno, notă adresa și îi spuse doar „Pe mâine”.

*
*   *

Cu sufletul la gură, Malko număra apelurile telefonului. La al patrulea semnal auzi cum se ridică receptorul și o voce de bărbat rosti „ne”?

— Domnul Lasithiotakis? Întrebă el în engleză.

— Da, cine sunteți?

— Nu mă cunoașteți. Aș dori mult să ne întâlnim. Cred că l-ați cunoscut bine pe Alekos Istrati.

La celălalt capăt al firului se așternu liniștea, apoi bărbatul repetă rar:

— Alekos Istrati? Dar a murit de foarte mulți ani. De ce mă sunați acum?

— Văduva lui, Maria Istrati, mi-a vorbit despre dumneavoastră.

— De ce?

— Prefer să nu vorbesc la telefon. Este foarte important să vorbim direct. Am putea să ne întâlnim?

— De ce? Nu înțeleg nimic.

— Cred că l-ați întâlnit pe Istrati cu puțin înainte să moară, spuse Malko. Mă interesează ceva legat de această întâlnire.

Interlocutorul său tăcu iar. După un timp, el zise încet:

— A, înțeleg. Dar nu vom putea învia morții... Mă voi gândi la asta. Mai sunați-mă.

— Când?

Era prea târziu, bătrânul închisese deja telefonul. Malko nu îndrăzni să-l sune iar. La ce bun să-l bruscheze? Treaba asta mai putea aștepta patruzeci și opt de ore. Urma să cineze cu Martha Adonis care se întorsese din călătoria de afaceri la fel de îndrăgostită. Merita o mică recompensă după o zi atât de fructuoasă. Lambros avea acum un nume și reușise să-l găsească și pe bărbatul care-l avertizase pe Istrati...

*
*   *

Kostas Kavriki își aranja papionul. Nu suferea să se îmbrace în smoching. Dar, de două ori pe an, soția sa Clio îl târa după ea la o gală de binefacere unde putea să-și arate bijuteriile, sânii și rochia nouă. Abia se atingea de mâncare, de băut nu bea, ci ciugulea câte un pateu. Clio îi șopti la ureche:

— N-ai mâncat nimic! Toate sunt atât de gustoase... Nu te simți bine?

Era o cină pentru șase sute de persoane, cu muzică, atracții și o vânzare cu licitație, la care miliardarii blazați cumpărau cu mii de dolari niște fleacuri fără valoare, ca să lupte contra foametei din lumea a treia.

Lambros era îngrijorat. Sadarnapoulos îi spusese că agentul CIA s-a dus în Glifada. Asta însemna că era pe o pistă periculoasă tocmai acum, când începuse și el să profite mai mult de viață. Avea chef să se mai odihnească un an sau doi înainte de a-și relua activitatea în legătură cu noi obiective. Planurile sale erau însă tulburate de această intruziune neprevăzută.

Viviendos Lasithiotakis nu-i era dușman, dar nici prieten nu-i era. Or, el era în posesia unei informații care ar putea deveni devastatoare. Cum Kostas Kavriki, alias Lambros, nu era sigur de discreția lui, trebuia să-l neutralizeze. În plus, avea să-l amuțească și pe agentul CIA. Puțin îi păsa lui de Jocurile Olimpice. Securitatea sa personală era mai presus de orice.

După ce licitația se termină, Kavriki fu ridicat pe sus de soția sa și condus către pista de dans. Savura de pe acum plăcerea intelectuală de a suprima un nou dușman.

Kostas Kavriki simțea o ură viscerală împotriva americanilor și a sistemului capitalist și îl înțelegea pe Osama Bin Laden care voia să-l alunge pe americani din Arabia Saudită. Și el ar fi vrut să facă același lucru în Grecia, dar eșuase. Singura sa consolare era averea pe care o acumulase.

Când se întoarse la masă avea deja un plan în minte. Acest fapt i-a redat buna dispoziție. Se uită galeș la nurlia sa soție.

Moartea unui inamic avea întotdeauna un puternic efect afrodisiac asupra lui.

Capitolul XVI

Vocea ascutită a lui Viviendos Lasithiotakis îl făcu fericit pe Malko. După vreo douăzeci de încercări nereușite, grecul sfârși prin a răspunde la telefon:

— Puteți veni în seara asta, pe la ora șapte, îi spuse el. Nu sunt însă sigur că voi putea să vă ajut cu ceva.

— Eu sunt convins că da, răspunse Malko. Chiar mai mult decât vă puteți imagina.

Când puse receptorul în furcă, Malko adresă o rugăciune cerului. De data asta avea un martor viu care avea cu siguranță antenele sale în „17 Noiembrie”. Altfel nu ar fi știut că Alekos avea să fie asasinat.

Acum trebuia să o sune pe Maria Istrati ca să o anunțe că avea să se întâlnească cu bătrânul. Se răzgândi însă. Nu era bine să vândă pielea ursului din pădure. Hotărî să-l vadă pe John Hill. Poate că, între timp, mai aflase ceva despre Kostas Kavriki.

Străbătea străzile înguste din Kolonaki într-o stare de spirit euforică. Deodată, încremeni. Văzu motociclistul pe care-l zărise și mai devreme. Era în spatele lui. Când micșoră viteza, acesta făcu la fel.

Nu exista niciun dubiu. Era urmărit.

Malko scoase revolverul din centură și îl puse lângă el. Ce însemna oare această filatură? Din cauza căștii integrale, urmăritorul nu putea fi văzut la chip. Când coti pe strada Lahitos ca să pătrundă în ambasadă, motociclistul continuă drumul drept înainte.

John Hill îl întâmpină. Părea destul de trist.

— Nu am aflat nimic despre Kavriki, spuse el. Nimeni nu pare să știe mare lucru despre el. În afară de faptul că era apropiat de Andreas Papandreu și că este de stânga, fără a fi troțkist.

Anumiți troțkiști reușiseră însă să-și ascundă ani de zile veritabilele convingeri.

— Astă-seară am întâlnire cu Lasithiotakis, făcu Malko. Asta e vestea cea bună.

— Aveți și una proastă?

— Da. Sunt urmărit.

Malko merse la fereastră și îndepărtă un pic perdeaua. Lângă chioșcul de ziare de vizavi, un motociclist răsfoia ziarul. Chipul îi era ascuns după casca integrală... Americanul se apropie și el de geam. Motociclistul îl aștepta pe Malko.

— Vreți să-l neutralizez cu ajutorul poliției? Trebuie doar să dau un telefon.

— Nu, nu cred că ar fi bine. Mai nimerit ar fi să-l păcălim cumva. Să-l urmărim noi pe el. Ca să vedem unde stă.

— Pe moment nu am pe nimeni disponibil, mărturisi Hill. Am putea aranja asta pentru mâine. Până atunci rezolvați cu întâlnirea.

— Am obținut-o cu atâta dificultate... oftă Malko. Problema este că și ieri am fost urmărit. Asta înseamnă că știe deja de Lasithiotakis.

— Dar dacă este din EYP? Poate că vor să știe ce descoperiți.

— Sau să-i avertizeze pe cei care mă interesează, completă Malko îngândurat. Vă sun imediat cum plec de la grecul nostru.

*

* *

Când Malko ieși din ambasadă, motociclistul dispăruse. Reuși să-l zărească abia pe bulevardul Singrou, mergând către mare. De astă dată se ținea la distanță.

Înainte de a ajunge în strada Amfitritis, el mai făcu un ocol mare și observă că motociclistul dispăruse. Nu se punea problema să renunțe la întâlnirea sa, așa că opri mașina la numărul 32 și apăsă pe butonul interfonului. O voce spuse în limba engleză:

— La etajul cinci.

*
* *

Bruno Becker ajunse în viteză maximă lângă vechiul aeroport. Acolo îl aștepta o mașină cu toate luminile stinse, cu doi bărbați înăuntru. Vechiul complice al lui Carlos deschise portiera și urcă.

— Să mergem Pavlos, te conduc eu. Mergem în Glifada.

Bruno începu să scoată din husă un *RPG [armă antitanc]*. Îi fusese trimis în dimineața aceea de Sadarnapoulos, împreună cu instrucțiunile. În cursul dimineții procedase el însuși la recunoașterea terenului, în timp ce Nicolas asigurase filatura suspectului.

Nicolas și Pavlos erau doi anarhiști, drogați, însuflețiți de o ură imensă pentru societatea de consum. Bruno îi recrutase de mult timp. Ei fuseseră împreună cu el la spitalul Evangelistos, deghizați în polițiști. Erau inconștienți, amoral și reduși la minte, gata la orice în schimbul banilor.

*
* *

Viviendos Lasithiotakis aștepta în pragul ușii. Avea o statură athletică și era îmbrăcat cu un costum de croială clasică. Avea ochi albaștri, părul alb bogat și o mustăcioară fină.

— Cine sunteți dumneavoastră? domnule Linge, întrebă el.

— Lucrez pentru guvernul american și fac o anchetă în legătură cu activitatea grupării „17 Noiembrie”.

Fără niciun comentariu, grecul îl conduse într-un salonaș plin de mobile și bibelouri. Era camera unui celibatar. Pe masă era un platou cu ceai și biscuiți. Viviendos Lasithiotakis turnă ceai în cești și se așeză în fața lui Malko.

— Cu ce vă pot ajuta eu? întrebă el.

— Maria Istrati mi-a spus că puțin înainte de a fi ucis, soțul ei i-a mărturisit că l-ați prevenit spunându-i că viața îi este amenințată. Este adevărat?

— Eu nu i-am spus că va fi asasinat, i-am spus doar că este în pericol.

— De unde ați știut acest lucru?

— După cum cred că știți deja, în timpul războiului civil, eu am lucrat pentru britanici. Am avut ocazia să întâlnesc o mulțime de oameni și mi-am făcut o seamă de prieteni, La sfârșitul războiului am pierdut legătura cu ei. Cu toate astea, după guvernul Karamanlis, când la putere a venit Pasok, unul dintre ei mi-a oferit o muncă foarte interesantă.

— Cine anume?

— Un vechi prieten căruia i-am salvat viața. Unul dintre puținii troțkiști care a rămas în Pasok și a fost numit ministru.

— Acest bărbat a fost implicat în asasinarea lui Alekos Istrati?

— Cu câteva zile mai devreme, cinasem cu el. Tocmai primise vizita lui Istrati, care i-a adus un dosar enorm privind afacerea Pyrkal.

— Este vorba de uzina de armament?

— Da. Cea mai importantă din Grecia, proprietate a lui Istrati. Dosarul cuprindea documente ce dovedeau mari escrocherii în care erau implicate diferite personalități din Pasok. Prietenul meu era nespus de supărat. Un scandal ar fi produs o gravă criză politică. M-a rugat să intervin pe lângă Alekos.

— Și ați acceptat?

— Nu. L-am refuzat. Nu voiam să fiu amestecat în acest gen de afaceri. A doua zi, amicul meu m-a sunat ca să-mi spună că, ajutat de un prieten, găsisese o soluție care va fi în dezavantajul lui Alekos...

— V-a spus că este vorba de un asasinat?

— Nu, dar suna a amenințare. Cred că a dorit să-l avertizez pe Istrati și să-l sperii făcându-l să-și schimbe hotărârea. Asta am și făcut la un cocteil dat de Ambasada Marii Britanii. Din nefericire, Alekos nu a crezut în acea amenințare.

O liniște grea domni câțva timp în încăpere.

— Aveți vreo idee în legătură cu identitatea acelui amic?

— Știam că mă veți întreba acest lucru, făcu bătrânul. Tot ce vă pot spune, este că pe vremea aceea, cei mai buni prieteni ai săi erau doi vechi troțkiști. Era o prietenie de treizeci de ani.

— Puteți să-mi dați numele lor?

După o scurtă ezitare, grecul răspunse:

— Unul era un personaj foarte cunoscut în Atena sub numele de Pablo. Adevărata sa identitate era Michaelis Raptis, un vechi troțkist,

al cărui tată fusese un erou al războiului din Spania. Era un apropiat al lui Andreas Papandreu. Frecventa mai mult galeriile de pictură din Kolonaki, decât adunările politice. Acum este mort.

— Credeți că avea relații cu „17 Noiembrie”?

— Tot ce e posibil.

— Și ordinul uciderii lui Istrati ar fi trecut prin intermediul său?

— Este posibil.

— Îl cunoașteți și pe cel de al doilea troțkist?

— Sigur că da.

— Cine era el?

— Nu vă pot spune. Acesta încă mai trăiește.

— Ați auzit vorbindu-se de un anume Lambros? Întrebă Malko ascunzându-și dezamăgirea.

— Nu, spuse cu o voce egală grecul.

Se simțea că minte chiar dacă îl privea pe Malko drept în ochi. Malko insistă:

— Domnule Lasithiotakis, sunteți conștient că astfel protejați un criminal?

Impasibil, grecul luă ceainicul și întrebă:

— Mai doriți puțin ceai?

Parcă nici nu ar fi auzit întrebarea lui.

*

* *

Când ajunseră în strada Amfitritis, Bruno Becker constată ușurat că mașina agentului CIA era încă acolo. Ei opriră mașina pe cealaltă parte a drumului, în fața unui imobil cu acoperișul plat, situat chiar în fața casei lui Lasithiotakis.

Bruno privi de jur împrejur. Strada era pustie. El sări din mașină cu RPG-ul în mână dreaptă și pătrunse în imobil.

Cealalți doi bărbați îl urmară. Ei urcară pe acoperiș. De acolo se putea vedea fereastra salonului lui Lasithiotakis, aflat la etajul cinci.

*

* *

Grecul puse ușor ceainicul pe masă. Malko era fascinat. Pentru

prima oară de la începutul anchetei sale, avea în față pe un om care putea deține toate datele legate de acel omor nonideologic comis de „17 Noiembrie”. Mai lipsea un singur amănunt. Esențial.

— După moartea lui Istrati, ați fost tentat să mergeți la poliție și să spuneți ce știți?

— Nu.

Era fără replică. Malko înțelegea că se izbea de zidul unei vechi solidarități. Bărbatul din față sa era un dur, imposibil de manipulat. Bătrânul îi adresa un zâmbet de scuză.

— Niciodată nu mi-am trădat un prieten și nu am de gând să o fac la bătrânețe.

— Nici chiar pentru a pedepsi niște ucigași?

— Asta este treaba poliției, făcu grecul. Vă înțeleg interesul, dar niciuna din revelațiile mele nu-l vor readuce la viață pe Alekos Istrati.

*

* *

De la acea distanță era imposibil de ratat lovitura. Tânărul anarhist Pavlos luă lansatorul de rachete sub privirea invidioasă a amicului său Nicolas.

— OK, făcu Bruno Becker. Ai grijă să faci bine treaba. Eu cobor să supraveghez intrarea.

El coborî în viteză scările convins că cei doi bărbați din salonul de vizavi vor fi sfârtecați de rachetă și arși în incendiul provocat de ea.

În clipa când ajunse la parter, se auzi o explozie violentă a cărei undă de șoc zgudui toate geamurile de pe strada Amfitritis.

„Misiunea a fost îndeplinită” își zise Bruno Becker. În afară de faptul că atinsese obiectivul fixat de Sadarnapoulos, reușise să scape de un martor periculos.

Capitolul XVII

Deflagrația asurzitoare îi luă prin surprindere pe Lasithiotakis și pe Malko. Ei rămaseră consternați. O secundă mai târziu, toate geamurile ferestrei se sfărâmară într-un zgomot infernal. Cioburile se împrăștiară

pe jos. Din fericire, perdeaua le împiedicase să ajungă până în colțul în care se aflau cei doi. Un suflu de aer fierbinte mătură salonul. Mirosea a exploziv acru. Cei doi săriră în picioare, iar Malko se repezi la fereastră.

Văzu cum pe terasa imobilului din fața lor ardea ceva. Curând realizează că erau două corpuri umane. Privi jos în stradă și distinse un bărbat care se uita către terasa unde se produsese explozia. În ciuda semiobscurității de afară, recunoscu craniul pleșuv al lui Bruno Becker. Atunci înțelese ce s-a petrecut.

Pe terasa alăturată explodase o rachetă destinată lor.

Mirosul de ars invadă salonul. Bărbatul care semăna cu Bruno Becker părea o stană de piatră.

— Ce s-a întâmplat? strigă grecul.

— Am de gând să aflu, spuse Malko.

Era deja pe palier. Se repezi pe scări în jos sărind treptele din patru în patru.

*

* *

Bruno Becker rămase câteva momente înțepenit, neînțelegând ce s-a întâmplat. Apoi își dădu seama de groaznicul adevăr. Racheta RPG explodase prematur, dintr-un motiv necunoscut. Trebuia să spele putina căci poliția nu avea să întârzie prea mult. Ca un nebun, el alergă spre mașină, dar se opri ca trăsnet când realizează că nu avea cheia de contact. Se afla la Pavlos! Să se întoarcă pe terasă era ca o sinucidere, iar motocicletă sa era parcată pe bulevardul Panagoulis, la doi kilometri depărtare! Cuprins de panică, furios pe sine însuși, el o luă la fugă către bulevardul Vassileos Georgiou.

*

* *

Când Malko ieși din imobil abia avu timp să zărească în depărtare silueta ce dădea colțul și dispăru în bulevardul Vassileos Georgiou. Atmosfera devenise irespirabilă. El sări în mașină, făcu o întoarcere și tâșni în urmărirea fugarului. De astă dată nu avea să-l mai scape.

Viviendos Lasithiotakis, în picioare, în fața ferestrei făcute praf, privea acoperișul imobilului din fața sa pe care se agitau o mulțime de polițiști. Liniștita străduță Amfitritis era plină cu mașini cu girofar, pompieri și ambulanțe...

Înțelese atunci că tocmai scăpase ca prin miracol de la o moarte îngrozitoare. El se întoarse la masă, se așează și bău puțin ceai, ca să-și liniștească bățile inimii.

Trecuse multă vreme de când nu mai văzuse moartea cu ochii. Ceea ce îl supăra însă cel mai mult era un puternic sentiment al nedreptății. El se încăpățănase să-i protejeze de atâta amar de vreme pe niște oameni care nici nu-i erau prieteni, iar ei hotărâseră cu sânge rece să-l elimine, pentru că reprezenta în ochii lor un risc.

Încă în stare de șoc, el deschise barul luă o sticlă cu coniac franțuzesc și își turnă într-un pahar. Măinile îi tremurau atât de tare, încât abia reuși să-l ducă până la gură. Bău licoarea cu înghițituri mici și simți cum furia și teama se estompează lăsând loc unei hotărâri nestrămutate.

După ce se liniști complet, merse la biroul său, scoase un teanc de foi și începu să scrie tot ceea ce refuzase să-i spună vizitatorului său!

Soneria îl făcu să tresară. Deschise ușa și se trezi cu un polițist în uniformă care făcea turul apartamentelor din imobil ca să constate stricăciunile făcute de explozie.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă bătrânul.

— Niște teroriști au fost uciși accidental cu un lansator de rachete, îi explică polițistul. Au murit amândoi. Ați remarcat cumva ceva deosebit?

— Nu, răspunse bătrânul, tocmai scriam.

— *Efaristo poli! [Mulțumesc mult!]* Va trebui să vă prezentați la comisariat ca să depuneți o declarație în legătură cu pagubele suferite.

După ce plecă polițistul, bătrânul reîncepu să scrie. Era sigur că însuși Lambros dăduse ordin ca să fie ucis.

Bruno Becker sări din taxiul pe care îl luase de pe bulevardul Singrou, acolo unde coborâse din autobuz, și se grăbi să ajungă la imobilul de pe strada Damareos, unde era ascunzătoarea sa. Simțea nevoia să se pună cât mai repede la adăpost. Avea să-și recupereze mai târziu motocicleta.

Ocupat să deschidă ușa cu cheia, el nu auzi pașii bărbatului din spatele său. Tresări simțind un obiect dur înfipt în spate. O voce necunoscută îi ordonă în franceză:

— Intră în liniște. Nu vârî mâinile în buzunare, nu încerca să fugi și nu întoarce capul.

Înghetăt de teroare, Bruno simți cum i se taie picioarele. Avea suficientă experiență ca să știe că obiectul dur era un revolver. El pătrunse în holul imobilului, iar străinul îi ordonă:

— Intră în apartament.

Teroristul nu încercă să reziste. El se îndreptă către ușa din fund și deschise încuietoarea. Simțea în ceafă respirația străinului. Camera era în dezordine, plină cu tot felul de cutii și lăzi. Pe o masă se afla o mașină de scris Olympia, alături de un vraf de revendicări.

— Aruncă arma și întoarce-te!

Bruno se supuse.

Agresorul său era chiar agentul CIA, același care îl căutase în casa drogaților, împreună cu Dolores Ribeiro. Simți cum i se strânge stomacul. Cum oare îl putuse urmări? Smulse arma de la brâu și o aruncă pe jos. Apoi îl privi în ochi.

— Ești Bruno Becker, spuse agentul CIA. Știu foarte multe lucruri despre dumneata, mai ales din trecut, din perioada în care erai cu Carlos.

— Ce vreți de la mine? întrebă teroristul cu glasul sugrumat.

Știa că se afla în fața unui profesionist și că nu avea cum să-l ducă cu zăhărelul.

— Răspunsul depinde de dumneata, zise necunoscutul. Soluția cea mai simplă pentru mine e să sun la poliție și să te las să te descurci singur cu legea. În afară de faptul că ai ucis-o pe Dolores Ribeiro, la moartea căreia am fost martor, am și o mărturisire a ei despre toate crimele grupării „17 Noiembrie” la care ai participat. Poliția greacă nu va fi la fel de indulgentă cu dumneata, pentru că ești străin.

Bruno Becker își simți buzele arse. Întrevedea o rază de speranță.

— Și ce trebuie să fac ca să nu chemați poliția? întrebă el.

— Văd că pricepi repede. După cum știi, eu nu fac parte din poliție și puțin îmi pasă de soarta dumitale. În schimb, vreau să ajung până la cel care a dat ordin să se înfăptuiască toate crimele comise din 1975 de către „17 Noiembrie”.

O licărire de surpriză trecu prin ochii teroristului.

— Dar știți cine este. E Alexandros Stavropoulos.

Malko îi aruncă o privire rece.

— Nu începe cu minciunile. Stavropoulos este la răcoare. Doar nu de la el ai primit ordin pentru atentatul de astăzi.

Cu ochii țintă la revolverul îndreptat în continuare spre el, Bruno spuse cu o voce nesigură:

— Dacă vă ajut, ce garanție am că mă veți lăsa să plec?

— Niciuna, zise Malko. Ai de ales cumva? Pot să-ți sfărâm țeasta, să chem poliția sau să profit de bunele dumitale intenții. Repet, nu am nimic împotriva dumitale personal.

Bruno Becker tăcu câteva clipe. Era ud de transpirație deși în apartament era răcoare.

— Bine, făcu el domolit. Ce vreți să aflați?

— Cine a comandat acest atentat?

— Sadarnapoulos.

— Cine se ascunde sub acest pseudonim?

— Asta nu știu.

— Cum îl contactezi?

— Mă sună el.

— Unde?

— Aici, sau pe celular.

— Unde vă întâlniți?

— Depinde de caz. În cafenele, în locuri publice. Este foarte prudent.

— Cum arată acest tip?

— Este mărunț de statură, cu părul rar și cu ochelari fumurii. Și are în jur de șaiszeci de ani.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Ieri. I-am dat raportul privind ultimul filaj. Mi-a cerut să

organizez un atentat astăzi. Ne-am întâlnit într-un parching unde mi-a dat un RPG7.

— Ce s-a întâmplat? Nu dumneata trebuia să tragi?

— Ba da, spuse Bruno, după o scurtă ezitare.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nu mă pricep la așa ceva și mi-a fost frică.

— De ce anume?

— Păi, de când s-a întâmplat accidentul lui Panos Gavras, mi-e frică să umblu cu asemenea arme sofisticate.

— Cine erau oamenii care au murit azi?

— Doi frați, anarhiști, pe care i-am mai folosit și în alte acțiuni.

— Crezi că RPG7 a fost sabotat?

— Nu știu. S-ar putea... Un asemenea accident nu s-a mai întâmplat până acum. Dar nu poți fi niciodată sigur...

Aceste mărturisiri deschideau noi orizonturi. Malko tocmai se pregătea să pună o nouă întrebare, când sună telefonul. Bruno se uită speriat la aparat. Apelul nu putea veni decât de la o singură persoană. Nici prietena lui nu avea numărul de acolo.

— Răspunde! făcu Malko.

Teroristul ridică receptorul și răspunse. Malko îi înfipse și mai tare revolverul în beregată și șopti:

— Spune că ești singur...

Bruno Becker începu o conversație animată. Din păcate, era în greacă.

— Cine a fost?

— Sadarnapoulos.

— Ce voia?

— A auzit vorbindu-se la radio despre un atentat în Glifada. Precizau că au fost doi morți. Credea că...

— ...eram eu și bărbatul pe care îl vizitam, completă Malko. Și ce i-ai spus?

Bruno Becker se foi stânjenit.

— Că a fost o problemă la lansator și că a explodat în momentul lansării.

— Nu s-a mirat când a văzut că trăiești?

— I-am spus că am folosit doi colaboratori care se pricepeau mai

bine la acest tip de armament. El îi cunoaște.

— Și te-a crezut?

— Nu știu.

— De ce crezi că ar fi vrut să te elimine?

— Nu știu. Poate că vrea să se retragă și nu vrea să rămână martori în urma sa care să-l recunoască.

Ceva era în neregulă, dar Malko nu reușea să înțeleagă ce anume. Doar Lambros era în pericol de a fi amenințat și nu Sadarnapoulos. Cu toate acestea Bruno părea că spune adevărul.

— Cum v-ați înțeles?

— Vrea să ne întâlnim mâine la prânz într-un supermarket din Vrilissia, în partea de nord a orașului.

— Foarte bine, aprobă Malko. Mâine voi merge și eu acolo. Voi sta la distanță. Până atunci, nu ne vom mai despărți.

*

* *

Sadarnapoulos se îndepărta cu pași repezi de cabina din care îl sunase pe Bruno Becker. Era pradă unor mari neliniști. Pentru prima dată în viață, îl mințise pe prietenul lui, Lambros. Și asta îi adusese ghinion... Operațiunea eșuase pe toată linia. Bărbații pe care Lambros îi voia morți trăiau, la fel și Bruno Becker.

Sadarnapoulos muncise timp îndelungat în atelierul său să „aranjeze” încărcătura explozivă a RPG7.

Nu fusese de acord cu Lambros când acesta i-a cerut să-i elimine pe Lasithiotakis și pe agentul CIA. Bătrânul grec nu vorbise timp de douăzeci și șapte de ani. De ce ar fi făcut-o acum? Cât despre agentul americanilor, dacă murea, ar fi venit alții.

Lambros nu voise să înțeleagă. Pe măsură ce îmbătrânea, devenea din ce în ce mai autoritar, mai puțin accesibil la o discuție. Era rupt de realitate. El, Sadarnapoulos, rămăsese un om de teren și simțea cel mai aproape amenințarea CIA. Or, singura persoană care reprezenta un risc potențial era Bruno Becker, un mercenar.

După eliminarea acestuia, se putea amândoi bucura de o bătrânețe liniștită. Acum însă, avea de înfruntat două probleme. Să continue să-și mintă prietenul, spunând că RPG7 a explodat accidental și să se

ocupe personal de uciderea lui Bruno Becker.

În mod ciudat, când, cu patru luni în urmă, Lambros îi ordonase să-l scoată la acțiune pe Panos Gavras și să-i dea dispozitivul de detonare pentru a arunca în aer Hellas Flying Dolphins, privise cu reticență acest lucru. Era o operațiune extrem de riscantă. Desigur, ca și Lambros, știa și el că britanicii făcuseră un ditamai dosar în legătură cu „17 Noiembrie” și că în curând vor fi făcute arestări în masă.

Acest fapt îi putea ridiculiza pe oamenii legii din Grecia care nu au fost capabili să facă nimic în douăzeci și șapte de ani! Așa că Lambros trebuia să aranjeze lucrurile de așa manieră, încât valul de arestări să fie atribuit unei erori comise de unul dintre teroriști.

De aici a survenit așa-zisul „accident” în care Panos și-a mutilat mâna și și-a pierdut auzul și vederea.

Ceea ce urmă apoi arătase că socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg. Desigur, cercetările se opriseră la Stavropoulos. Dar Panos Gavras supraviețuise. Fapt cu consecințele cunoscute deja.

Sadarnapoulos ridică ochii. Mergând ca un automat, se trezi brusc în fața grilajului porții sale.

Cum intră în casă își scoase blazonul și merse în bucătărie să-și prepare un ceai. Altfel nu avea să adoarmă. Ziua următoare urma să fie importantă.

*

* *

Malko se întinse și se uită la ceas. Era opt și zece. Dormise prost pe canapea, după ce-l încuiase pe Bruno în sala de baie și se asigurase că nu era niciun fel de armă acolo. Când rămase singur, îl sună pe John Hill, ca să-i spună că se află cu Bruno Becker. Nu-i spuse însă nimic despre întâlnirea cu Sadarnapoulos. Nu voia să riște niciun fel de batură. El bătu în ușa de la baie.

— Scularea! strigă el descuind ușa.

Bruno apăru cu ochii roșii, cenușiu de oboseală. Nu era prea confortabil somnul într-o cadă mică. Malko îl privi atent.

— Te razi și te speli. Nu vreau ca Sadarnapoulos să bănuiască ceva.

El nu-l pierdu din ochi. Apoi merse să facă o cafea în bucătărie. Mai avea de așteptat trei ore. Teroristul arăta ceva mai bine. Malko îi

ordonă:

— Dă-mi actele și cheile apartamentului. În caz că îți vine vreo idee și încerci să mă tragi pe sfoară.

Celălalt se supuse fără să crâcnească. Atunci lui Malko îi veni o idee.

— De obicei, când te întâlnești cu Sadarnapoulos ești înarmat?

— Sunt întotdeauna înarmat.

Malko luă arma Sig cu care Bruno o ucisese pe Dolores și îi scoase încărcătorul și îl goli de cartușe. Apoi i-o restituî.

— Iată, când îl vezi, îi povestești doar ce s-a întâmplat. Vei primi cu siguranță noi instrucțiuni. Eu voi sta în apropiere. Nu încerca să fugi.

— Și după aceea ce voi face?

— Te întorci aici și mă aștepți la intrarea imobilului.

Malko își strecură revolverul la brâu. În principiu, totul trebuia să se deruleze cu bine. Asta numai dacă Bruno nu îl prevenise cumva pe contactul său. În cazul acesta, Sadarnapoulos putea fi acum afară la intrare cu un alt RPG7, nearanjat. Oricum, nu avea să afle cum stau lucrurile, decât ieșind din apartament, când va fi poate prea târziu.

Capitolul XVIII

La volanul mașinii sale, Malko urmărea de la distanță motocicleta lui Bruno. Amândoi traversau nordul Atenei. Curând ajunseră în Brilissia, o localitate rezidențială cu alei liniștite și case elegante. Locul era plin cu lume venită la cumpărături. Teroristul pătrunse în mulțime. Malko îl urmărea păstrând suficientă distanță ca să nu trezească bănuielile lui Sadarnapoulos... Timp de douăzeci de minute, nu se întâmplă nimic. Apoi văzu un bărbat ce trăgea un coș cu roți, care se opri lângă terorist. Cei doi schimbă o privire, apoi începură să discute în mijlocul mulțimii. Nou venitul era un omuleț prost îmbrăcat, cu capul pleșuv și cu ochelari fumurii... Era bărbatul care se întâlnise cu Christos Morfi în stația de metrou. Discuția dură vreo zece minute, apoi cei doi se despărțiră.

Sadarnapoulos începu să-și facă cumpărături pe care le punea în

coșul cu roțile. Părea că locuiește în zonă căci saluta multă lume. Curând, Malko îl văzu că intră într-o grădină ce înconjură o casă. Bărbatul pe care îl urmărea începu să caute ceva în portbagajul unei mașini Megane, garate sub stâlpii de beton pe care se ridica edificiul

El închise portbagajul și intră în imobil. Era imposibil să știe la ce etaj stătea. Malko se mulțumi să înregistreze numărul mașinii. Astfel putea să afle adevărata lui identitate. Nemaiavând ce face, se urcă în mașină și se îndreptă spre centrul Atenei.

Bruno îl aștepta cuminte în hol și urcară împreună.

— Cum s-au petrecut lucrurile? întrebă Malko.

— Era furios că am utilizat niște amatori. Spunea că puteam să fac singur treaba. Se teme că astfel poliția ar putea descoperi ceva. Eu unul nu știu cum. Cei doi nu aveau niciun document asupra lor și nu cunoșteau nici că avem ascunzătoarea asta.

Bruno era așezat pe marginea canapelei, cu privirea în jos și își freca mâinile. Nu-și ascundea nervozitatea.

— Crezi deci că a vrut să se debaraseze de dumneata, nu?

— Da, asta cred, spuse elvețianul. Eu insistasem să vă lichidez pe amândoi cu un revolver prevăzut cu amortizor, dar el a insistat să folosesc un RPG7. Asta m-a făcut să fiu bănuitor. Cât am stat în Beirut am învățat multe lucruri.

— Ca de pildă, ce?

— Că atunci când vrei să scapi de cineva ori îi „aranjezi” mașina, ori îl trimiți să comită un atentat. Un prieten de-al meu care știa prea multe despre sirieni a fost lichidat așa. A fost pus la cale un „accident” fatal.

— Ce ți-a cerut Sadarnapoulos să faci în continuare?

— Să rămân aici până la un nou ordin și să nu plec de aici decât ca să ies până la o anumită cabină publică. Acolo voi primi noi instrucțiuni, precum și bani pentru o nouă acțiune.

— Bine. Am să-ți propun ceva. Întoarce-te la femeia ta și nu te mai ocupa de nimic. Dacă lucrurile se vor petrece așa cum cred eu, nu vei mai auzi niciodată vorbindu-se de mine.

— Și nu o să mă dați pe mâna sticleților?

Malko îl privi cu răceală.

— Eu nu am venit în Grecia să împart dreptate. Este adevărat că

meriți să fi pedepsit, dar nu asta e problema mea. Eu am o misiune de îndeplinit și asta voi face. Bărbatul cu care te-ai întâlnit e cel cunoscut sub numele Sadarnapoulos?

— Da, bineînțeles.

— Bine. Acum o să-mi relatezi în scris toate circumstanțele acestei întâlniri și să-mi faci un rezumat cu toate ordinele pe care ți le-a dat acest bărbat în decursul ultimilor ani.

— Înainte era Stavropoulos.

— OK. Să scrii atunci tot ce s-a întâmplat după arestarea acestuia. Să se vadă că Sadarnapoulos este implicat în toate atentatele, în afară de cel comis asupra lui Dolores Ribeiro.

— Eu nu am vrut să o ucid, făcu Bruno. Ea a fost cea care...

— Știu, știu, eram de față. După ce scrii totul vei fi liber. O să-ți dau actele înapoi și nu te vei mai ocupa de nimic. Ești de acord?

— Da, spuse Bruno într-un suflet.

El se așeză la masă, în fața mașinii de scris, și începu să scrie în franceză sub supravegherea lui Malko. Scria cu numeroase greșeli de ortografie și, după o oră, termină.

Malko reciti textul și i-l înapoie zicând:

— Acum pune amprente digitale sub semnătură, ca să nu mai existe niciun fel de dubiu asupra autenticității. Pune-le pe fiecare pagină.

Bruno Becker făcu întocmai, apoi îndoi paginile și le vârî într-un plic.

— Dă-mi și Sig-ul.

Bruno îi dădu arma, iar Malko îi înapoie actele de identitate.

— Este-n regulă. Acum ești liber.

*

* *

Bruno ieși ca un vârtej. Nu putea crede în norocul său.

Malko vârî un încărcător plin în Sig și strecură arma în gentuță. Apoi urcă în mașina sa și plecă spre hotel. Cu numărul mașinii Megane, John Hill avea să descopere ușor veritabila identitate a lui Sadarnapoulos. Mai întâi însă trebuia să se bărbierească și să facă un duș.

La recepția hotelului *Saint-Georges* îl aștepta un plic gros.

— Un domn a lăsat acest plic pentru dumneavoastră, făcu recepționarul.

Malko așteptă să ajungă în cameră ca să-l deschidă. Descoperi un manuscris redactat în engleză și rămase cu gura căscată când văzu numele semnatarului: *Viviendos Lasithiotakis*.

El citi următoarele:

„Nu am avut intenția să-mi trădez prietenii, dar după cele întâmplate astăzi, mă simt eliberat de orice obligație morală. Acești oameni sunt răi. Este adevărat că îi cunosc de zeci de ani și unii au avut o atitudine curajoasă și uneori chiar eroică, mai ales în timpul dictaturii coloneilor. M-am bătut și eu alături de ei. Am făcut chiar și închisoare în Franța din cauză că am transportat exploziv, în locul lui Alexandros Stavropoulos. Era prietenul meu. Era un om care suferea mult, fiind ostracizat din cauza „trădării” tatălui său. Voia cu tot dinadinsul să își dovedească fidelitatea față de valorile extremei stângi.

Era o epocă plină de romantism revoluționar. Eram cu toții la Paris, după revoluția din mai 1968 și visam la războiul de eliberare de sub jugul capitalist, împotriva americanilor. Statele Unite îi ajutaseră mult pe colonei. Eu care luptasem contra comuniștilor greci în timpul războiului civil, știam că comunismul nu putea duce decât la gulag și că violența nu era tolerată într-o democrație. Noi am purtat numeroase discuții pe acest subiect în anii '70, la Paris. Nume de prestigiu, ca Jean-Paul Sartre, sprijineau acest demers fanatic. Îmi amintesc de un dineu la care ne aflam patru dintre noi: eu, Stavropoulos, Pablo, fostul troțkist, care a fost ucis mai târziu, și bărbatul pe care-l cunoașteți sub numele Lambros. În realitate, acesta se numește Kostas Kavriki, dar nu mai există decât un pumn de oameni care îl cunosc sub ambele nume. El era cel mai fanatic dintre toți. Un troțkist de școală veche, care și-a consacrat întreaga viață luptei armate. Părerea lui era că această luptă trebuie să continue chiar și într-o societate democratică, fiind unicul mod de a menține aprinsă flacăra rezistenței...

Eu nu l-am mai întâlnit niciodată din acea zi. Citind însă ziarele, am știut că îl convinsese pe Stavropoulos. Desigur, nu puteam să-i trădez. Erau doar prietenii mei. Când prietenul meu Tsatos m-a pus la curent cu afacerea Pykral, am știut că Lambros își schimbase deja modul de gândire. Ca numeroși alți troțkiști, obligați să se adapteze la noul sistem pentru a putea supraviețui, el își pervertise convingerile și se lăsase tentat de gustul banilor... Poate că o parte din bani erau utilizați pentru Cauză, poate că nu. Doar el singur știe... Dar din acea zi, am pierdut stima ce i-o purtam.

Atentatul ratat de astăzi mi-a deschis ochii. Acești oameni cred că suntem la fel ca ei. Se înșală însă. Fără acest incident, nu aș fi scris niciodată aceste rânduri. Folosiți-le așa cum credeți de cuviință, dar nu mai încercați să mă căutați.”

Malko reciti de trei ori confesiunea lui Lasithiotakis. Nu-și credea ochilor. Tot ce încercase să descopere de la începutul anchetei sale se găsea acolo. Bineînțeles că identificarea lui Lambros coincidea cu cea făcută de Maria Istrati. În scrisoare nu se pomenea niciun cuvânt despre Sadarnapoulos și era și normal. Acesta se afla într-un eșalon inferior, despre care Malko avea deja destule informații. El împături cu grijă scrisoarea și ieși din cameră.

Avea vești bune pentru John Hill.

*

*   *

— *To your fantastic job! [Să bem în cinstea superbeii dumneavoastră reușite!]*

John Hill ridică paharul cu coniac Defender „vechi de cinci ani”. Șeful centralei CIA era în culmea fericirii. Malko era ceva mai rezervat. Odată identificat Lambros, se puneau acum altă problemă: ce aveau să facă cu el? Elementele de care dispuneau în prezent erau suficiente pentru ei. Nu și pentru un tribunal. Malko ciocni însă și el paharul cu votcă Stoliceană „Cristal”. Pe dată, simți cum se destinde. Identificarea lui Sadarnapoulos era doar o formalitate. Deodată sună telefonul. Era Martha Adonis.

— M-ai uitat! îi reproșă ea lui Malko. Află că am început să mă plictisesc fără tine.

— Dar nu te-am uitat! o asigură Malko. Dacă vrei, putem cina diseară. Fă-te frumoasă.

John Hill zâmbi complice.

— Văd că știți cum să sărbătoriți victoria.

Malko își oferă încă o porție de Stolicinaya. O merita.

— Măine, am de gând să-l prind pe Sadarnapoulos, zise el.

— Cum anume?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, ca să nu-mi aducă ghinion. Astăzi sunt încă în vacanță.

*

* *

Când se întoarse de la ambasadă, Malko, continuase să sărbătorească cu votcă Stolicinaya. Știa că-l așteaptă o seară de destindere alături de Martha. Trecuse atâta timp de când postea. Când sună soneria, se repezi la ușă. Nu putea fi decât ea.

Tânăra femeie se strecură în cameră, cu ochii strălucitori și, înainte ca Malko să deschidă gura, întrebă:

— Sunt destul de frumoasă pentru gustul tău?

Ea făcu o piruetă grațioasă. Avea un pulover din lână roz și un pantalon din piele neagră ce îi puneă în valoare crupa magnifică.

— Îți place? Le-am cumpărat chiar azi.

— Îmi place nespun de mult! făcu Malko simțind un val de căldură în tot trupul.

Nu știa dacă era din cauza noii ținute a Marthei sau a succesului reputat recent.

El o trase la pieptul său și îi astupă gura cu un sărut lacom. Martha fremăta ca o frunză în vânt când simți că el îi desface fermoarul pantalonului. Cei doi începură să se dezbrace reciproc, cu mișcări febrile nerăbdătoare. Martha nu avea nimic sub puloverul roz. Antrenată de furia lui Malko, ea îl desfăcu și îi cuprinse sexul cu ambele mâini. Încântată de volumul acestuia.

— O, ce mult te doresc șopti ea.

Ochii îi scăpărau ca două stele.

Malko o ridică în brațe ca pe o păpușă și o duse la pat, răstignind-o pe marginea lui. Apoi o penetră fără alt preambul. Tânăra scoase un

țipăt surd apoi începu să se miște într-un balans nebunesc.

— O, ce bine, ce bine este! gemu ea.

Bine plantat în culcușul fierbinte, Malko șopti:

— Cred că simți cât de mult mi-ai lipsit, nu?

Curând, cei doi ajunseră la orgasm în același timp. El se descărcă în ea țipând de plăcere. Amândoi rămaseră fără vlagă clipe îndelungate.

Într-un târziu Malko ridică receptorul telefonului și chemă *room-service*.

— Aduceți-mi o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1995, ceru el.

*

* *

Atena era scăldată în razele unui soare arzător, iar Malko se trezi devreme. În ajun, după ce terminaseră sticla cu șampanie, ieșise cu Martha să cineze în Pireu. La întoarcere, făcuseră din nou dragoste, cu aceeași ardoare. Acum recreația luase sfârșit. El se duse direct la ambasada americană. John Hill îl întâmpină cu un zâmbet radios.

— L-am identificat pe Sadarnapoulos. Se numește Thomas Kazantzakis și avem o fișă despre el. Este un sindicalist de extremă stângă, catalogat ca un troțkist fanatic, deși nu a jucat niciodată un rol oficial important.

Încă un troțkist...

— Cum ați procedat? îl întreabă Malko.

— S-a ocupat consulul. A declarat că un vehicul de-al ambasadei s-a ciocnit ușor de o mașină cu numărul respectiv. A fost simplu ca „bună ziua”.

— Acest Kazantzakis a fost vreodată implicat în vreun atentat comis de „17 Noiembrie”?

— Nu, niciodată. Este pensionar acum. Desigur, poliția îi cunoaște convingerile de stângă, dar aici, acestea nu sunt un păcat capital. Nu a făcut parte din Pasok și nu a avut vreo activitate politică.

— A fost pe post de curea de transmisie între Lambros și Stavropoulos. De acum, cred că am reușit să reconstituim nucleul organizației clandestine „17 Noiembrie”.

— Ați făcut o treabă fantastică, făcu șeful centralei CIA.

— E adevărat, recunosc Malko, dar este suficient material pentru un tribunal grec? Kostas Kavriki este un bărbat cunoscut, bogat și puternic, strâns legat de Pasok... Mărturisirea lui Lasithiotakis este amănunțită, dar nu constituie o probă. Nu poate certifica cu exactitate că Lambros a dat personal ordin pentru comiterea asasinatelor.

— Asta așa-i, admise americanul, dar ceea ce deținem este deja extraordinar.

— Sunt două lucruri de făcut, spuse Malko. În primul rând, va trebui să constituiți o echipă de *baby-sitters* care să-l apere pe Lasithiotakis. Nu cred că Lambros va mai întreprinde ceva contra lui, dar nu se știe niciodată. Un martor viu e mai valoros decât unul mort. Are nevoie de o protecție douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Se poate?

— Da, se poate, zise Hill. Totul e ca poliția greacă să nu afle nimic... Altceva?

— Aș vrea să-i întindem o cursă lui Sadarnapoulos, alias Thomas Kazantzakis. El ar putea vorbi. Dacă nu reușim noi, putem să-l dăm pe mâna poliției.

Încetul cu încetul, evenimentele ultimelor luni se angrenau într-un lanț implacabil. Nimic nu era făcut la întâmplare în „prăbușirea” grupării „17 Noiembrie”.

Cel care trăgea toate sforile – Lambros – pus la curent cu mersul evenimentelor de către prietenii lui din poliție sau din EYP, alesese calea armelor. Thomas Kazantzakis trebuia să cunoască toate detaliile operațiunilor.

*

*   *

Era ora unsprezece fără zece când Malko pătrunse în ascunzătoarea din strada Damareos. Nimic nu se schimbase din ajun. El își lăsase mașina destul de departe, din prudență. Se instalează pe o canapea cu revolverul lui Bruno Becker la îndemână și se înarmă cu multă răbdare. Dacă raționamentul său era bun, nu avea de așteptat prea mult...

Telefonul sună la ora unsprezece și zece. El numără șapte apeluri. După câteva minute de liniște, reîncepu să sune. De astă dată, de cinci

ori. Din nou se lăasă liniştea. Malko era încordat ca un arcaş, rugându-se din răsuputeri ca bărbatul să-i cadă în capcană. O sonerie stridentă îl făcu să tresară puternic. Era interfonul.

După minute ce i se părură interminabile, auzi o cheie răsucindu-se în broască. Dintr-un salt, el se ascunse în bucătărie. Uşa apartamentului se deschise şi apoi se închise. Malko aşteptă niţel, apoi deschise uşurel uşa bucătăriei şi intră în cameră cu revolverul lui Bruno în mână.

— Nu mişcaţi, domnule Kazantzakis!

Bărbatul se întoarse consternat cu mâinile vârate în buzunarele impermeabilului. Malko îi văzu privirea, mai întâi surprinsă şi apoi încărcată de ură. Era chiar Sadarnapoulos.

Capitolul XIX

Malko şi vizitatorul se priviră ochi în ochi fără să scoată vreun cuvânt. Thomas Kazantzakis rămase ca o stană de piatră, dar trăsăturile sale erau impasibile. Malko simţea cum acesta se gândeşte intens. El întinse braţul înarmat către grec.

— Scoateţi mâinile din buzunar încetişor, ordonă el.

Thomas Kazantzakis nu mişcă niciun milimetru. Malko înţelese că lucrurile nu mergeau chiar atât de simplu. Nu avea în faţa sa un desperado în derivă de tipul lui Bruno Becker, ci un profesionist al luptei armate, un fanatic lipsit de emoţii. Ipoteza i se confirmase. Kazantzakis venise acolo ca să-l lichideze pe Bruno. Sunase ca să se asigure că elveţianul nu era în casă. Era mult mai uşor să-l doboare luându-l prin surprindere. Deci, în mod fatal, era înarmat. Malko repetă ordinul, fără succes însă. El înţelese tactica adversarului său. Acesta, încolţit, îl forţa la un duel. Ştia că până va scoate el arma, Malko îl putea ucide. Chiar asta voia. Malko îşi mai încercă o dată norocul.

— Domnule Kazantzakis, cunosc totul despre organizaţia dumneavoastră. Ştiu că Lambros este Kostas Kavriki. Aşa că nu va folosi la nimic faptul că vă veţi sacrifica.

Grecul se clătină uşor ca şi cum ar fi primit o lovitură de pumn. Dar

își reveni repede și spuse cu un glas spart:

— Habar n-am despre ce vorbiți! Povestiți aiurelile astea amicilor dumneavoastră din CIA!

— Vă rog să-mi dați arma!

Thomas Kazantzakis nu răspunse. Timp de o fracțiune de secundă, chipul i se înăspri, privirea i se schimbă și, cu un gest natural, începu să scoată mâna dreaptă din buzunar, fără grabă. Privea fix la pieptul lui Malko, acolo unde voia să țintească. Malko așteptă să vadă apărând oțelul negru al unei arme ca să apese pe trăgaciul revolverului Sig. Știa că dacă nu va reacționa, grecul îl va ucide și îl va aștepta apoi pe Bruno ca să-l ucidă și pe el.

Detonația armei i se păru asurzitoare. Kazantzakis se clătină azvârlit înapoi. Mâna dreaptă era crispată pe un revolver automat, un Walther PPK prevăzut cu un amortizor. Malko trase al doilea foc. Grecul căzu ca o marionetă căruiua i s-au tăiat sforile. Malko strănută din cauza fumului acru de cordită.

Nu avea mult timp la dispoziție. Cele două împușcături alertaseră pe ceilalți ocupanți ai imobilului. Șterse cu grijă mânerul revolverului Sig și îl așeză pe podea. Scoase Waltherul din mâna mortului și îl strecură sub centură. Scotoci apoi cadavrul și găsi o legătură de chei, un portofel și un carnet verde. Cuprindea adrese, numere de telefon și însemnări. Din nefericire, erau în limba greacă.

Două minute mai târziu, el traversa holul gol al imobilului și ieși în stradă. Era într-o stare specială. Ura să ucidă pe cineva. De câte ori se întâmpla, simțea că-i vine să vomite. Thomas Kazantzakis se sinucisese de bună voie și asta doar ca să-l protejeze pe Lambros, după legea troțkistă. Până în ultima clipă, rămăsese credincios ideilor sale.

Ce pierdere era că asemenea calități umane erau risipite pentru o cauză nevrednică...

Malko se sui în mașină și încercă să plece cât mai repede din acel cartier popular. Spera ca norocul să nu-l părăsească tocmai acum.

*

* *

Încordat la maximum, Malko cerceta fiecare ungher al apartamentului lui Thomas Kazantzakis, așteptând în orice clipă să

audă sirena unei mașini a poliției... În afară de carnetul găsit asupra cadavrului teroristului, nu mai găsisese nimic. Erau multe cărți, iar dulapurile, aproape goale. Era un apartament de celibatar. Câteva hârtii dovedeau conturi bancare bine aranjate. Nu găsi în schimb nicio scrisoare. Neștiind greaca, era greu să facă descoperiri amănunțite.

Se uită la ceas. Era ora unu. Coborî atunci la mașină. După o oră, era în biroul șefului centralei CIA. Acesta oftă ușurat.

— *Jesus Christ!* Ce îngrijorat eram! Tocmai au anunțat la radio că a avut loc o crimă în strada Damareos! Vecinii au auzit împușcături și au chemat poliția. Până acum nu s-a menționat numele „17 Noiembrie”.

— Fiți fără grijă, curând se va auzi de ei, zise Malko.

El puse pe masă carnetul verde.

John Hill îl privi pieziș.

— Ați fost obligat să-l ucideți, nu?

— Da, mărturisi Malko. În realitate s-a sinucis...

El îi povesti atunci lui Hill cum îl păcălise pe Kazantzakis, care venise să-l lichideze pe Bruno Becker. Bătrânul troțkist preferase să moară decât să fie arestat. Ultima legătură cu Lambros fusese tăiată. Din fericire, aveau mărturisirile lui Lasithiotakis și Bruno Becker și poate că în carnetelul cu scoarțe verzi aveau să mai găsească ceva elemente interesante.

— Cred că misiunea mea s-a terminat, spuse Malko. L-am identificat pe Lambros și am distrus ce mai rămăsese din „17 Noiembrie”. Dacă nu cumva, Lambros nu mai avea vreun as ascuns în mână, deși mă îndoiesc. El a fost întotdeauna doar creierul grupării nu și un operațional.

John Hill îi aruncă o privire lungă și oftă:

— Ați făcut o treabă excepțională! Dar nu am ajuns încă decât la jumătatea drumului. Dacă nu găsim dovezi de netăgăduit ale vinovăției lui Lambros, vom fi obligați să-l lichidăm.

Malko făcu un gest dezinvolt.

— Pentru asta aveți oameni specializați, în Divizia Operațiuni. Măine voi lua masa cu Maria Istrati, iar luni, mă urc în avionul pentru Austria. Am chef să mai profit de ultimele zile frumoase.

*

* *

Kostas Kavriki se uita nemișcat la peștii tropicali ce înotau în apa acvariului. Nu mai simțea nicio plăcere. În urmă cu o oră aflate că vechiul lui complice Thomas Kazantzakis murise. Acesta îi fusese devotat zeci de ani și avea aceleași idealuri. Poliția îl identificase datorită amprentelor digitale. În plus, descoperirea unei noi ascunzători a grupării „17 Noiembrie” avea să stârnească iar scandalul.

Lambros simțea că viața lui lua o altă întorsătură. Era covârșit de tristețe și de un straniu sentiment al fatalității. Și totul pornise din clipa în care îi venise nefericita idee de a-i trimite lui Panos Gavras un detonator „aranjat”... Planul lui prevedea ca Panos să moară. Dar soarta voise altfel... Panos se hotărâse să îi dea în vileag. Lambros aflate totul de la informatorii lui, risipiți în mediul polițienesc și judiciar. Atunci a trebuit să-i închidă gura definitiv. Așa se stârnisese tăvălugul... Iar azi, organizația „17 Noiembrie” nu mai exista. Kostas Kavriki avea tăria să accepte realitatea. Singurul lucru pe care și-l dorea acum cu ardoare era moartea celui care era principalul artizan al acestei situații: agentul CIA.

Trebuia să se răzbune. Altfel risca să fie el următorul pe listă. Trebuia ca el să lovească mai iute. Se gândi îndelung cum să procedeze, trecând în revistă pe cei pe care mai putea conta. Nu-i mai rămăsese decât unul. Era o singură persoană care îl mai asculta. În numele trecutului.

*

* *

Maria Istrati, într-un costum de baie întreg, de culoare argintie și cu un decolteu generos, era magnifică. Era frumos bronzată, cu umerii rotunzi și sâni grei, pe care se mula costumul din latex. Picioarele lungi erau perfect modelate. Stând pe marginea piscinei, cu picioarele în apă ea conversa cu Malko. Acesta nu putea să-și ia ochii de la femeia de lângă el. Era o femeie splendidă și foarte atrăgătoare. Ea îi simțise interesul, căci toate mișcările sale erau încărcate de o senzualitate destinată să-l tulbure și mai mult.

Malko încerca să ghicească principalul motiv pentru care fusese invitat. Șoferul Mariei venise să-l ia de la hotel la ora unsprezece fix. Iar când el ajunsese acolo, ea se afla deja la piscină. Malko avea la el o copie a scrisorii lui Viviendos Lasithiotakis, dar încă nu-i vorbise despre ea. Un valet în uniformă albă se apropie de ei și anunță:

— Doamna este servită.

— Am comandat o masă ușoară, făcu gazda. De obicei mâncăm mult prea mult.

Ei se îndreptară către o masă instalată în chioșcul de lângă piscină. O sticlă de șampanie Taittinger era pusă la gheață lângă un platou cu somon marinat și cu o doradă rece, garnisită cu legume. Maria Istrati ridică paharul cu șampanie și ciocni cu Malko.

— Să bem pentru viață! propuse ea.

Malko avea impresia că era în altă galaxie. Încă îi mai răsunau în urechi exploziile și detunăturile armelor. Acum se afla într-o oază a luxului, calmului și senzualități. Își dădu sama că văduva îl privea insistentă.

— La ce vă gândiți? îl întrebă ea.

— Multe lucruri s-au întâmplat de la ultima noastră întâlnire, spuse Malko.

— A, da?

Maria atacase somonul din care mânca cu înghițituri mici, ca o pisică.

— L-am găsit pe bărbatul care l-a avertizat pe soțul dumneavoastră. Se numește Viviendos Lasithiotakis.

— Numele acesta nu-mi spune nimic, făcu Maria fără să înceteze să mănânce. V-a spus ceva interesant?

— Da. Mi-a spus cine este Lambros și motivul pentru care a fost asasinat soțul dumneavoastră.

Maria Istrati puse tacâmurile pe masă. Era palidă cu pupilele îngustate.

— Este adevărat? Nu mă mințiți?

— Nu. A fost din cauza uzinei de armament. L-a identificat pe Lambros ca fiind Kostas Kavriki, bărbatul care a pus totul la cale.

— Spuneți-mi totul, făcu Maria Istrati.

Ea făcu un semn valetului care se repezi și le umplu din nou cupele

cu șampanie.

Malko începu să-i povestească fără să uite niciun amănunt. Maria îi sorbea cuvintele de pe buze. După ce termină, ea rămase tăcută un timp, cu ochii plini de lacrimi.

— Și ce se va întâmpla cu Kostas Kavriki?

— Se pare că nimic. Nu deținem probe *judiciare* suficiente împotriva lui. Toți martorii noștri sunt morți. Bruno Becker care mai trăiește nu-l cunoaște pe Lambros.

— Dar este nedrept, spuse cu o voce vibrantă văduva. Este îngrozitor de nedrept!

— Viața este adeseori nedreaptă, spuse Malko.

— De ce nu-l ucideți pe Kostas Kavriki așa cum l-ați ucis pe Thomas Kazantzakis? îl întreabă ea brusc.

Vorbea serios. Trebuia să o lămurească imediat.

— Atunci eram în legitimă apărare, preciză el. Cât despre Kostas Kavriki, nu va trebui să așteptați prea mult. Este deja bătrân.

Acest argument nu o liniștea pe Maria Istrati. Cei doi continuară să mănânce și să bea șampanie. După ce serviră și cafeaua, Maria îi propuse pe un ton lejer:

— Nu doriți să-mi vizitați casa?

Ea îl conduse pe o scară monumentală ce ducea la primul etaj. După ce îi arată camerele de primire de la parter, făcură un ocol prin atrium. Apoi Maria îl invită într-o cameră impresionantă, cu o înălțime de patru metri și cu mobilier aurit.

În centrul ei trona un pat imens, acoperit cu o cuvertură de guanaco.

— Asta este camera mea, spuse Maria închizând ușa.

Cu un gest calm ea își desfăcu halatul care căzu pe pardoseală și făcu un pas înainte.

— Ucideți-l, făcu ea cu un glas vibrant. Vă conjur, ucideți-l!

Cât ai clipi din ochi, ea se lipi de trupul lui Malko și îl sărută cu sete. Brațele ei îi înconjurară gâtul, iar pânțelele îi veni în întâmpinare. Malko îi simțea căldura prin latexul subțire. Maria Istrati își dădu bretelele în jos și își scutură costumul de baie, lepădându-l.

Complet goală, ea îl îmbrățișă din nou și îi șopti la ureche:

— Ia-mă! Sunt a ta!

Malko încercă să o evite.

— Știi foarte bine de ce vreți să faceți dragoste cu mine, zise el. Vreți să mă forțați să-l ucid pe Kostas Kavriki.

Femeia îl privi cu o expresie aproape disprețuitoare și-i spuse în față:

— Nu este adevărat. Oricum, când v-am invitat, am avut intenția să facem dragoste. Nu sunteți primul bărbat cu care mă culc.

Malko își spuse că numai un tâmpit ar refuza un asemenea dar.

— Vă mărturisesc că și eu v-am dorit. Vom face dragoste, iar acest lucru nu mă va angaja *în niciun fel* față de dumneavoastră.

Maria Istrati schiță un zâmbet cam crispat, apoi se lăsă să cadă pe mocheta groasă, trăgându-l și pe Malko după ea. Cu picioarele larg desfăcute și cu trupul arcuit, ea îl ghidă în pântelele oferit ca o ofrandă. Apoi se încolăci ca o liană de trupul lui și, astfel înlănțuiți, cei doi începură un dans frenetic ce culmină cu un orgasm devastator. Maria scoase un țipăt sfâșietor exact în același timp cu Malko. Apoi, cu unghiile înfipte în carnea lui, ea îi spuse răspicat, fără să ridice glasul:

— O să-l ucizi, nu-i așa?

El mai era încă înfipt în adâncul pântecelui ei. Maria era însă încăpățânată și plătea în avans. Cum nu-i răspunse nimic, ea continuă:

— Soțul meu era un om bun și drept. L-am iubit. Mi-a oferit o viață minunată. Am jurat că-l voi răzbuna. Este o problemă de onoare. Cred că mă înțelegi, nu?

— Te înțeleg, admise Malko, dar au trecut atâția ani de când soțul tău a murit...

— Nu am avut niciodată probe, nici măcar indicii. Este pentru prima oară când am un nume și o certitudine. Nu te condamn însă dacă mă refuzi. Kostas Kavriki are cu siguranță o pază bine pusă la punct. Ar fi periculos să încerci să te apropii de el.

Cum Malko nu mai reacționa în niciun fel, ea se ridică în picioare. Își culese de pe jos halatul și costumul de baie și îi spuse cu un zâmbet forțat:

— Să nu mă disprețuiești. Am făcut dragoste cu tine, numai pentru că te-am dorit. În mașină am simțit că mă dorești și asta m-a aprins. Nu te mai osteni în privința lui Lambros. Ți-am spus doar că am

primit o invitație la nunta fiicei lui. Mă voi duce acolo și îl voi ucide cu mâna mea.

— La ce bun? Oricum este un om terminat.

Maria Istrati îi aruncă o privire extrem de dură.

— Nu vreau ca el să moară în patul său. Vreau să vadă moartea în față și să știe pentru ce îl ucid. Asta înseamnă răzbunarea.

Toți mușchii chipului ei se înăspriseră. Era ca o mare tragediană. Brusc, Maria se calmă și atinse fața lui Malko cu vârful degetelor.

— Fac un duș și cobor. Ne întâlnim jos.

Era o artistă înnăscută și diabolică. Malko își aranjă slipul de baie și ieși din cameră.

*

* *

— Este extraordinar! făcu extaziat John Hill când îl văzu. În carnetul verde, am găsit toate numerele de telefon ale lui Kostas Kavriki, inclusiv cel al unei cabine telefonice situate în preajma biroului acestuia. Anumite date nu au fost încă descifrate. Cei de la Langley mi-au spus să vă felicit din partea lor.

— Mulțumesc, făcu Malko.

În cele din urmă, rămăsese la Maria Istrati până seara târziu. Făcuse din nou dragoste cu ea fără să mai pomenească de Kostas Kavriki. Abia la sfârșitul zilei, ea îi arătă invitația primită pentru nuntă.

— Nunta este sâmbăta viitoare. Dacă vrei, poți să mă însoțești.

Vorbise pe un ton natural, ca și cum ar fi fost vorba doar de un eveniment monden banal.

— Nu știu dacă voi mai fi încă în Atena, răspunsese Malko destul de rece.

El se uita la ceas și-i spuse lui John Hill.

— Acum trebuie să mă ocup de biletul meu de avion.

Americanul tresări.

— Doar nu vreți să plecați azi!

— De ce nu? Doar nu aveți nevoie de mine ca să descifrați carnetul lui Sadarnapoulos!

John Hill îl privi lung.

— Nu, pentru asta, nu, zise el pe un ton plin de subînțeles.
— V-am spus deja că eu nu sunt un ucigaș cu simbrie.
— Mai rămâneți câteva zile, îl rugă șeful centralei CIA. Cel puțin ca să vedeți dacă grecii îl vor găsi pe Bruno Becker. Și ca să mă ajutați să redactez raportul pentru Langley. Apropo, care a fost reacția Mariei Istrati?

— Bună. Ne este foarte recunoscătoare pentru ancheta făcută.
Malko nu-i mai spuse despre cererea Mariei. Nu voia să-i mai dea noi idei. Îi spuse totuși:

— Mai rămân încă două sau trei zile. Dacă aveți nevoie de mine, sunați-mă.

*
*   *

Kostas Kavriki intră în galeria de pictură de pe strada Skoufa, aflată în centrul cartierului Kolonaki. Locul părea pustiu. El strigă și apără o femeie înaltă și blondă, cu un fular înnodat în jurul gâtului. Era o femeie frumoasă de vreo cincizeci de ani, cu o gură senzuală și un chip energic. Când îl zări, chipul i se luminează.

— Kostas! Ce surpriză plăcută!

Ea alergă către el și îl sărută. Kavriki era cu aproape douăzeci de centimetri mai scund.

— Cum merg afacerile? o întrebă el.

— Merg destul de bine. Am acum niște pictori buni și presa a fost extrem de binevoitoare.

Extrem de puțină lume știa că Christina Ipanemou, proprietara unei galerii de artă cunoscute în Atena, se numea în realitate Sigrid Stroller – Ithaca și că, în urmă cu treizeci de ani, făcuse parte din Rote Armee Fraktion sub numele Anna. Stabilită în Grecia de un sfert de secol, nu se căsătorise niciodată, mulțumindu-se cu numeroși amanți care habar n-aveau de trecutul ei încărcat.

— Tocmai voiam să închid galeria și să ies. Nu vrei să bei un ceai cu mine?

Instalați la o masă într-un micuț salon de ceai, Lambros o întrebă:

— Ești la curent cu ce s-a întâmplat în ultima vreme?

— Da, răspunse Anna, cu ochii încărcăți de tristețe.

De la uciderea lui Evangelos Mallios, ea nu mai participase la „acțiunile” grupării „17 Noiembrie”. Pentru ea, socotelile erau încheiate. Trăia acum în alt univers, fără să-și renege însă foștii camarazi.

Kostas Kavriki îi relatează în detaliu cum se dezmembrase organizația.

— Am venit la tine ca să-ți cer un serviciu.

Sigrid îi zâmbi cu căldură. Nu era vorba de convingeri ideologice. Kostas îi finanțase galeria de artă.

*

* *

John Hill ținuse să-l invite pe Malko la cel mai renumit restaurant din Microlimanos. Nu știa ce să mai facă pentru ca să-l rețină pe Malko în Atena. Era miercuri seara, iar Malko hotărâse să plece la Viena vineri. De la începutul mesei, el remarcase o blondă înaltă ce sosise imediat după ei, însoțită de o femeie urâtă, cu ochelari. Blonda avea o ținută specială cu capul sus și o rochie cenușie bine mulată pe bustul generos. Era o femeie sexy în ciuda celor cincizeci de ani ai ei. Hill o urmări cu privirea și spuse încet:

— *Beautiful woman!... [Frumoasă femeie!...]*

— Superbă chiar, adăugă Malko.

Ca și cum i-ar fi auzit, blonda necunoscută le adresă un zâmbet ce-i dezveli dinții foarte albi și regulați.

— O cunoașteți cumva?

— Nu. Cred că ne găsește foarte simpatici.

— Poate pe dumneavoastră. Vă cunosc bine reputația de seducător.

Terminaseră de cinat, dar Hill comandase o sticlă de Defender „vechi de 5 ani” pentru el și o sticlă de votcă Stolicinaya pentru Malko.

Cele două femei se ridicară. Când trecură pe lângă masa lor, blonda se opri o clipă zâmbindu-i lui Malko, apoi îl întreabă în engleză:

— Martha Adonis lucrează pentru dumneavoastră, nu?

Surprins, Malko se ridică de la masă.

— Nu, răspunse el. O cunoașteți cumva?

— Da. Am o galerie de pictură în Kolonaki iar ea mă ajută la vânzări din când în când. V-am zărit împreună la hotelul *Saint-*

Georges. Apartamentul meu se află în lucrări de reamenajare și locuiesc acolo pentru câteva zile. Bună seara, vă doresc distracție plăcută în continuare.

Ea se îndepărtă, iar Malko o urmărește cu privirea. John Hill se înclină către el.

— Am impresia că tocmai v-a agățat.

— Nu cred, spuse Malko.

În cele din urmă, cei doi părăsiră restaurantul cu Fordul blindat al ambasadei.

— Am primit un răspuns de la Langley în urma raportului trimis. Încă o dată, sunteți apreciat și elogiat.

— Sper ca acest lucru să se reflecte și în indemnizația mea. Nu aveți idee ce scumpă este viața în Austria... Poate voi putea să petrec și eu o iarnă lipsită de griji.

John Hill zâmbi politicos și spuse timid:

— DG ar dori ca tot dumneavoastră să terminați afacerea aceasta. Și ei se află sub presiunea Casei Albe.

Ajunseseră deja în centru, iar Malko profită ca să-l sfătuiască pe un ton amical:

— V-am spus deja că voi pleca vineri. Nu au decât să scoată câțiva băieți duri din campania împotriva Irakului și să-i trimită aici ca să-l lichideze pe Lambros.

Șeful centralei CIA nu mai insistă. Îl lăsa pe Malko la hotel și se despărțiră.

Acesta pătrunse în hol și imediat o zări pe blonda de la restaurant. Era așezată pe o canapea împreună cu colega ei. Din nou, ea îi zâmbi încurajator. El se apropie de ele.

— Nu doriți să bem ceva? întrebă blonda.

— De ce nu? făcu Malko, care își spuse că, după Maria Istrati și Martha Adonis, această blondă va completa echipa ateniană.

— Noi tocmai ne relaxăm cu un coniac, făcu blonda arătându-i o sticlă cu Otard XO.

Ca să nu fie nepoliticos, Malko se servi și el cu coniac și, câteva minute, conversația se desfășură pe teme banale.

— În timpul Jocurilor Olimpice vreau să-mi închiriez apartamentul, spuse blonda. Câteva săptămâni voi sta în casa mea din Mykonos. Mi

se oferă o adevărată avere.

Tovarășa ei se uită la ceas și spuse ceva.

— Sofia vrea să ne părăsească. Îi este somn.

Sofia era deja în picioare. Malko rămase singur cu blonda. Treaba mirosea de la o poștă a lucru aranjat dinainte.

Blonda își aprinse o țigară. La lumina flăcării, Malko revăzu ca într-un flash o imagine veche de treizeci de ani: cea a unei tinere cu părul strâns la spate și cu chipul dur. Cu un zâmbet, el prinse în pumn părul vecinei sale și-i spuse:

— V-ar sta și mai bine cu părul strâns la spate.

— A, da? făcu blonda.

Malko desluși un ușor accent german în engleza vorbită de aceasta. Era Anna, terorista care participase la uciderea lui Richard Welsh și Evangelos Mallios. Iar dacă îl agățase pe el, nu era în mod sigur ca să facă dragoste. Voia doar să-l ucidă.

Capitolul XX

Fără să-și trădeze sentimentele, Malko își termină coniacul și spuse:

— Cred că voi merge la culcare.

— Și eu voi face la fel.

Intrară în ascensor iar el o întrebă:

— La ce etaj mergeți?

— La patru.

— Și eu la fel.

Teribilă coincidență... Din nefericire, tocmai îi predase lui John Hill revolverul Beretta, iar Walterul PPK era în geamantanul din cameră. Când ajunseră pe palier, blonda îi adresă un zâmbet fierbinte.

— Nu vreți să-mi oferiți un ultim pahar?

Îl întrebase cu o alură provocatoare, cu bustul țănoș și o ținută lascivă. Era întruchiparea seducției.

— Cum să nu? Cu multă plăcere. La mine este foarte strâmt.

Blonda pătrunse în cameră, trecu pe lângă pat și se îndreptă spre balcon. Malko știa că totul se va petrece în următoarele secunde. Când ajunse la fereastră, ea se întoarse cu un gest natural. Malko era deja

peste ea. Îi prinse încheietura mâinii chiar în clipa în care o scotea din poșetă. Avu timp să zărească strălucirea metalică a unui revolver ce căzu pe dușumea. Femeia încercă să ridice arma de jos, dar Malko o împinse pe fotoliu. El luă de jos arma, un mic Browning cu calibrul 32, și o îndreptă către ea.

— Nu vă speriați, Anna, spuse el cu glasul calm, în limba germană. Nu vă fac niciun rău. Fac asta tocmai ca să evitați orice imprudență.

Fosta teroristă îi aruncă o privire stinsă. Brusc îmbătrânise cu zece ani. Trăsăturile i se aspriseră, buzele i se subțiaseră, colțurile gurii se lăsaseră în jos.

— De ce ați vrut să mă ucideți?

Nu primi niciun răspuns. Era prăbușită în fotoliu ca o sălbăticiune prinsă în capcană, gata să sară în orice clipă. Malko continuă:

— Anna, eu știu cine sunteți cu adevărat. Vă numiți Sigrid Stroller Ithaca. Știu și cine v-a trimis aici. Kostas Kavriki. Alias Lambros. Dacă nu aș fi văzut o veche fotografie, nu aș fi bănuir nimic, căci și acum sunteți la fel de atrăgătoare. De ce, după atâția ani de pace, v-ați hotărât să vă reluați activitatea teroristă?

Ochii femeii scăpărară scânteii.

— Ca să scap țara de ticăloșii de teapa dumneavoastră. Ați făcut orice ca să-i sprijiniți pe coloneii la putere. Acum, vreți să vindeți Grecia Statelor Unite, cu complicitatea social-democraților.

Începu să delireze.

— Dictatura coloneilor s-a terminat de multă vreme, făcu Malko.

— Pentru mine, nu! făcu Anna.

Cu mișcări febrile, ea începu să-și desfacă bluza sub privirile uimite ale lui Malko. Și-o smulse de pe ea și rămase în sutien. Ea își smulse și sutienul. În locul sânului stâng se afla o oribilă cicatrice roșie.

— Iată ce au făcut prietenii voștri! Colonelul Mallios mi-a ciopârțit sânul cu un cuțit de vânătoare, în ianuarie 1973, în ziua în care am împlinit douăzeci de ani. Pentru că nu am vrut să trădez numele unui camarad.

Ea se opri brusc cu ochii plini de lacrimi. Îngrozit, Malko lăsă arma în jos.

— Într-adevăr, este oribil, făcu el cu glasul stins.

Fără să mai scoată o vorbă, Anna își puse sutienul și bluza.

— Puteți pleca, Anna. Nu voi pomeni nimic, nimănui, despre vizita pe care mi-ați făcut-o. Vă rog însă să nu vă mai amestecați.

Fosta teroristă trecu prin fața lui fără să-l privească. El descărcă arma și se lungi pe pat. Era profund tulburat. Lucrurile nu erau niciodată simple... El se gândi la Lambros. Bătrânul troțkist nu se dădea în lături de la nimic. Faptul că apelase la Anna, dovedea situația disperată în care se găsea.

Pusese în joc viața unei femei care plătise deja scump angajarea ei militantă, fără să se gândească la ceea ce putea să i se întâmple. Cu greu reuși să adoarmă într-un târziu. Rămase cu ochii deschiși până aproape de ivitul zorilor.

*

* *

În fața bisericii Sfântul Constantin, pământul era alunecos ca sticla din cauza miilor de boabe de orez aruncate de cei veniți la oficierea căsătoriilor ce precedau pe cea a fiicei lui Kostas Kavriki. Micuța biserică ortodoxă se afla pe bulevardul Vassileos Georgiou, cu fața spre mare, la nord de Glifada. Maria Istrati, îmbrăcată de gală, stătea alături de Malko în fundul bisericii.

A doua zi după incidentul cu Anna, el o sunase ca să-i spună că va merge cu ea la nunta fiicei lui Kavriki.

— În acest caz, voi trece să te iau de la hotel cu șoferul meu. La ora șase și jumătate, căci cununia începe la ora șapte.

Malko petrecuse trei zile fără să facă nimic. Lăsase să se înțeleagă că vineri va părăsi Atena. John Hill nu insistase să-l conducă la aeroport. Malko nu dorea nicio interferență a agenților CIA în planurile sale. De acum nu mai lucra în urma unui *executive order*. Pur și simplu era vorba de o problemă personală. Era mai bine dacă asta convenea tuturor...

Biserica era plină până la refuz și mirosea a tămâie. Maria îi șopti la ureche:

— Iată-l

Un bărbat scund, cu un costum închis, tocmai se alăturase mirilor și nașilor. În ritualul ortodox, nașii au o importanță deosebită. Biserica era plină cu femei elegante și bărbați în smoching. Malko remarcă

cele patru gorile care îl încadrau pe tatăl miresei. Aveau microfoane în urechi și, cu siguranță, erau bine înarmați. Lambros își luase toate precauțiunile.

Malko îl privi cu atenție pe bărbatul pe care îl căutase cu atâta trudă. Se întreba dacă Lambros știa cum arată el. Era destul de greu de crezut că se aștepta să dea peste un agent CIA în acea biserică. Malko nu-l slăbea din ochi pe bărbatul pirpiriu. Nu-i venea să creadă că acel omuleț neînsemnat condusesse din umbră cea mai redutabilă organizație teroristă din Europa! Malko simți mâna Mariei cuprinzându-i mâna cu putere și lipindu-i-o de piciorul ei. Simți o jartieră sub mătasea rochiei. Maria nu precupețea nimic pentru ca să-l atragă de partea ei.

Kostas Kavriki părea că nu se interesează de invitați. Cu siguranță, se întâlnise deja cu Anna și știa că aceasta își ratase lovitura. Pentru moment, grecul nu avea ochi decât pentru fiica lui. Ceremonia fu extrem de scurtă. Totul dură o jumătate de oră. Apoi tinerii căsătoriți ieșiră afară sub ploaia de orez. Malko și Maria așteptară ca toată lumea să părăsească biserica, ca să iasă și ei. Invitații se împrăștiau la mașinile lor.

— Golful Glifada este la cinci minute depărtare, zise Maria.

La intrare, paznicii verificau cu grijă invitațiile. Șoferul îi lăsa în fața intrării. Mesele erau aranjate sub cerul liber pe o imensă peluză, lângă un bufet gigantic și un podium pentru orchestră. Era un eveniment somptuos, cu un dineu pentru șase sute de invitați, și cu un personal de serviciu pe măsură. Aproape de club house, un bar își etala zecile de sticle de Taittinger, gin, Defender, Stolicinaya și Otard XO și, bineînțeles, de uzo.

Locurile nu erau nominale. Malko alegea o masă aflată la o distanță de treizeci de metri de masa lui Lambros, care se instalase deja cu alți invitați. Maria Istrati spuse:

— Îl vezi pe bărbatul cel corpulent de lângă Kostas? Este ministrul Justiției. Toată protipendada Atenei se află astă-seară reunită aici.

Malko le zări pe cele patru gorile instalate strategic în jurul stăpânului lor. Acesta nu părea neliniștit. Era ultimul loc în care se putea simți nesigur. Începură să se servească gustările *hors-d'oeuvre*. Erau delicioase. Pentru bucatele principale, trebuiau să meargă la

bufet. Maria îl întrebă brusc.

— Ce ai de gând să faci?

— Încă nu știu, mărturisi Malko. Este foarte bine păzit. Va trebui să așteptăm sfârșitul petrecerii.

Ea îl privi atentă și-i întinse poșeta.

— Ia asta.

Malko se supuse și sub mătasea poșetei de seară simți forma unui revolver micuț.

— Dacă nu faci nimic înainte ca să se termine petrecerea, spune-mi. Mă voi duce și-l voi ucide acolo, la masa lui. M-am antrenat toată săptămâna. Am opt cartușe în revolver, așa că nu am cum să ratez.

— Riști să fii împușcată de gorilele lui, obiectă Malko.

— Asta este problema mea, făcu ea cu răceală. Nu mi-e frică de moarte. Am trăit cu tristețea de atâția ani...

Cu chipul foarte palid și cu trăsăturile marcate, ea semăna cu eroina unei tragedii grecești.

Malko simți cum furia îi mărește tensiunea. Nu crezuse că Maria va veni cu o armă. Era prins în capcană. Ori o lăsa pe ea să se sacrifice, ori se sacrifică el. Era convins de faptul că gorilele vor riposta. Erau patru contra unul...

Dineul se desfășura mai departe. Veni ora desertului. Maria Istrati devenea din ce în ce mai nervoasă, uitându-se mereu la Malko. Acesta îi spuse în șoptă.

— Mă duc când se va servi cafeaua.

Cu alte cuvinte mai avea de trăit doar cinci minute.

*

* *

Kostas Kavriki se ridică de la masă în timp ce invitații erau încă la desert. Pe podium se urcase o cântăreață. Malko crezu întâi că s-a ridicat să o aplaude, dar bătrânul se îndreptă către club-house. Unul dintre baby-sitters se sculă imediat, dar Kavriki îi tăcu semn să rămână.

El se strecură printre mese, iar Malko deduse că se ducea pur și simplu la toaletă. Luă o farfurie și se îndreptă către bufet unde se serveau produse de patiserie. Kostas Kavriki se făcuse nevăzut în club-

house. Malko plecă și el acolo. Nimeni nu era în preajmă. Cum intră, văzu la dreapta semnul indicator al toaletei pentru bărbați. Intră pe un mic culoar și împinse o ușă batantă. La stânga se înșirau lavabourile iar la dreapta, pisoarele. Kostas Kavriki stătea cu spatele la unul din ele. Se întoarse în momentul în care Malko ajunsese în fața lui. Privirile li se încrucișară și, într-o fracțiune de secundă, bătrânul troțkist înțelese. Fără să scoată un cuvânt, Malko scoase de la centura smochingului, revolverul PPK cu amortizor și apăsă pe trăgaci, de trei ori. Cele trei gloanțe îl loviră pe Kostas Kavriki în piept. El se clătină cu privirea deja sticloasă și se prăbuși peste pisoar.

Malko aruncă arma peste trupul lui, după ce o șterse repede ca să nu lase amprente, și ieși repede fără să întâlnească pe nimeni. Privirile tuturor invitaților erau îndreptate către scena pe care se urcase o altă cântăreață.

El traversă o zonă obscură a peluzei, servi de la bufet o prăjitură cu ciocolată și se întoarse la masă cu o farfurie în mână.

Maria Istrati îl privea cu intensitate.

— Du-te la bufet și debarasează-te de revolverul din poșetă, îi spuse Malko. De acum nu mai ai nevoie de el.

Deși pulsul îi crescuse considerabil, Malko se simțea liniștit. Se uită la scaunul gol al lui Kostas Kavriki. Nimeni nu părea să-i observe absența.

Maria se întoarse de la bufet cu o farfurie plină cu înghețată și puse poșeta deschisă pe masă. Scăpase de revolver. Malko se gândea la ceea ce putea urma. Singurul risc era ca cineva să-l fi văzut urmându-l pe grec la toaletă. Dar asta nu era o dovadă.

Brusc, pulsul i se accelerează din nou. Un maître d'hotel traversa peluza în goană, venind dinspre club-house. El ocoli mesele și se aplecă la urechea uneia dintre gărzile de corp. Bărbatul sări în picioare și, împreună cu ceilalți, plecă în goană către club-house. Nimeni nu-i remarcă, pentru că invitații tocmai aplaudau frenetic. Orchestra intonă un marș nupțial. Malko nu-și lua ochii de la scaunul gol al lui Lambros. Curând, tânăra mireasă și cu mirele plecară în fugă către club-house. Un bărbat se sui pe podium, opri orchestra și luă un microfon. Spusele sale dezlănțuiră un vacarm impresionant.

— A anunțat că tocmai a fost găsit Kostas Kavriki care a căzut

victimă unei agresiuni. Nimeni nu are voie să părăsească locul până la sosirea poliției, îi traduse Maria.

Privirile lor se întâlniră. Maria avea lacrimi în ochi. Aproape fără să miște buzele ea șopti:

— *I will never forget! [Nu voi uita niciodată!]*

*

* *

Era ora unu noaptea. Invitații încă mai erau la coadă în fața intrării în club-house. Fiecare se legitima în fața celor trei polițiști aflați acolo.

Nu fusese făcut încă niciun comunicat oficial, dar se șușotea că organizatorul seratei, Kostas Kavriki, a fost asasinat în toaletă de către niște necunoscuți. O femeie se jura că a văzut fugind trei inși. Se vorbea de „execuțiile” grupării „17 Noiembrie”. Polițiștii înregistrau numele invitaților, fără convingere. La petrecere participase doar crema societății ateniene. Cu siguranță că agresorii veniseră din afară. Când ajunse în dreptul polițiștilor, Maria Istrati se prezentă cu aroganță și spuse că Malko venise special din Austria ca să participe la festivitate. Toată Grecia știa că soțul ei fusese asasinat de „17 Noiembrie”. Fu salutăată cu respect și cei doi trecură mai departe.

Șoferul le deschise portiera Mercedesului care se îndreptă către ieșirea din golf. Malko era epuizat. Când ajunseră în centru, văduva îi dădu un ordin scurt șoferului. Acesta, în loc să urce către Kolonaki, continuă drept pe Vassilis Sofias. Maria Istrati își lipi gura de urechea lui Malko și murmură cu vocea alterată de emoție:

— Abia aștept să ajungem acasă!

Sfârșit

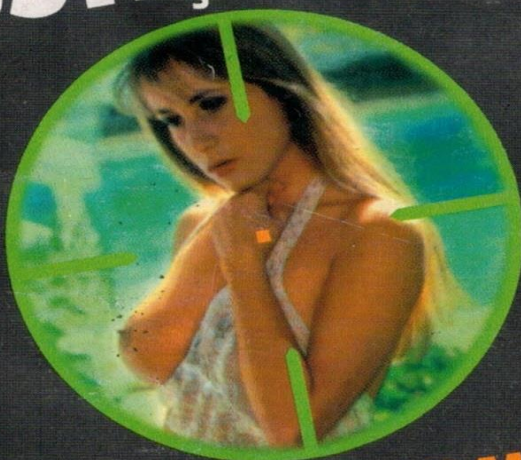

NOU!

**Găsiți „Justitiarul”
și în România !**

Gérard de Villiers
prezintă

JUSTITIARUL

**PLOAIE DE GLOANȚE
ÎN BARRANQUILLA**

de Don Pendleton

PREȚ 20.000 lei

ISBN 973-597-134-8